ŞAHSİYET NE YANA DÜŞER USTA, DIŞ POLİTİKA NE YANA?

ŞAHSİYET NE YANA DÜŞER USTA, DIŞ POLİTİKA NE YANA?

Dr. Seyfi SAY

GÖKPINAR KİTAPLARI

İSTANBUL 2024

Bismillâhi’r-Rahmâni’r-Rahîm.

El-hamdu li’llâhi Rabbi’l-‘âlemîn. Ve’s-salâtü ve’s-selâmu ‘alâ Rasûlinâ Muhammedin ve ‘alâ âlihî ve sahbihî ecma’în.

İÇİNDEKİLER

REALPOLİTİK

Amerika Birleşik Devletleri'nin 11 Eylül'den sonra, deyim yerindeyse kaba kuvveti temel alan bir uluslararası politikayı yürürlüğe koymasıyla birlikte, "haksızlık" ve "zulm"ü, "r**ealpolitik**" (ya da Türkçe'de daha çok kullanıldığı şekliyle "**reelpolitik**") kavramını kullanarak meşrulaştırmaya çalışanların sayısında da artış yaşandı.

Bu, bir anlamda **Makyavel**'in zaferi kabul edilebilir.

Hatta bu, belki de, Makyavelizmden de fazla birşeye karşılık geliyor.

*

Hourani, **Kavalalı Mehmet Ali Paşa**'nın Makyavel'e ilişkin değerlendirmesini yansıtan şu olayı nakleder: Adamlarından Artin, Makyavel'in "***Prens***"ini günde on sayfalık bir hızla tercüme edip Paşa'ya sunmaktadır. Dördüncü gün Paşa, Artin'e şunu der:

> "Machiavelli'den çevirdiğin bütün parçaları okudum, ilk on sayfanda yeni olan pek fazla bir şey görmedim, fakat gelişeceğini ümit ediyordum, bir sonraki on sayfa daha iyi değildi, sonuncusu ise bütünüyle aleladeydi. Machiavelli'den öğrenecek fazla bir şeyim olmadığını görüyorum. Onun bildiklerinden daha çok hile biliyorum. Onu tercüme etmene artık gerek yok."
>
> (A. Hourani, ***Çağdaş Arap Düşüncesi***, çev. L. Boyacı-H. Yılmaz, İstanbul 1994, s. 69.)

Makyavel'in yaptığı şey, gerçekte, hükümdarlara hile ve kötülük öğretmek değildi. O, yeni bir paradigma, bir "**meşruiyet** kalıbı" oluşturuyordu. O güne kadar

devletler ve bireyler kötü davransalar bile, kötülüğü savunmazlar, yaptıklarına bir kulp takmaya çalışırlardı. Makyavel'le birlikte **"kötü", masum** bir şey haline geldi.

Makyavel'in özelliği, "insanın doğasının kötülüğüne" yaptığı vurgudur:

> "İnsanların hepsi de (...) kötü oldukları için, ve **sana karşı sözlerinde durmayacakları için**, sen de onlara verdiğin sözde durmağa mecbur değilsin."
>
> "... insanlar **bir zaruret dolayısıyla iyi olmağa mecbur olmazlarsa**, daima kötü olarak karşına çıkarlar."
>
> (Machiavelli, ***Hükümdar***, çev. Y. Türk, İstanbul 1996, ss. 83, 111.)

Böylece Makyavel Batılılar'a, **kötü olmak "zorunda"** olduklarını göstermiş oluyor, kötülüğü meşrulaştırıyordu.

Onların aradığı da zaten buydu.

*

Günümüzde bilimsel bir disiplin olarak üniversitelerde okutulan "**uluslararası ilişkiler teorisi**" gerçekte, büyük ölçüde **Makyavelizm**'den ibarettir.

Bu bilim dalında pek çok yeni yaklaşım mevcutsa da, asıl geleneği **realizm/realpolitik (gerçekçilik)** oluşturur.

Realizmin kurucusu olarak görülen isim ise, tahmin edilebileceği gibi, Makyavel'dir.

Ancak, Hegel, Hobbes ve Clausewitz gibi isimlerin görüşlerinden de yararlanılmıştır.

*

Realpolitik kavramını ilk kez L. von Rochau, 1853'te **yayınladığı "*Grundsatze der Realpolitik*"** adlı eserinde kullandı. (Bkz. Patrick Brauns, "Realpolitik", ***Herder Lexikon-Politik***, Freiburg: Verlag Herder, 5. Auf., 1988, s. 176.)

Felsefî realizmle ilgisi bulunmayan siyasal realizmin "realpolitik" olarak da adlandırıldığını belirten Fukuyama, "gerçekçilik" (siyasal realizm), "**realpolitik**" ve "güç politikası"nın [**Machtpolitik**] aynı şeyler olduğunu söyler (F. Fukuyama, ***Tarihin Sonu ve Son İnsan***, çev. Z. Dicleli, İstanbul, s. 301).

Fakat ayıranlar var:

> "Bismark'ın '**Realpolitik**' görüşüne göre, Almanya'yı hiçbir zaman doğuda ve batıda iki yönlü savaş haline getirmeyecek bir denge politikası izlemek ana ilke olmalıdır. Oysa, Hitler ... gerçekçilik yerine kuvvet politikası '**Machtpolitik**' izlemiş ve kuvvetine güvenerek iki yönde savaş durumunu yaratmış ve sonunda mağlup olmuştur."
>
> (Kemal Girgin, ***Çağdaş Politika ve Diplomasi***, Ankara 1975, s. 414.)

*

Makyavel'den "realizm" bayrağını devralan **Hege**l, kötü olmak zorunda kalmaktan söz etmek bir yana, kötülükle iyilik arasındaki sınırı kaldırmıştır.

Ebenstein şunu söyler:

> "Machiavelli bile **kuvveti ahlâkla özdeşleştirmek**ten sakınmış ve her birinin kendi kurallarına sahip iki ayrı davranış biçimi olduğunu söylemiştir. **Hegel, kuvveti -devleti- ahlâkla özdeşleştirerek Machiavelli'den daha ileri gitmiştir.** Hegelyanizmin ikiz mirasçıları totaliter **faşizm** ve **komünizm**, eski zaman ahlâkını, yerine **Irk**, **Devlet** yahut **Sınıf**'ı koyarak terk etmişlerdir."

(W. Ebenstein, ***Siyasi Felsefenin Büyük Düşünürleri***, çev. İ. Özel, İstanbul 1996, s. 265.)

Evet, Makyavel, “kuvvet”i “ahlâk”ın boyunduruğundan kurtarmak ve **özerk (bağımsız)** hale getirmek istiyordu.

Hegel ise ikisini tekrar birleştirdi.

Ancak, ikisi arasındaki ilişki ya da bağlantıyı tersine çevirdi.. Artık “kuvvet”in “ahlâk”a bağımlı olması gerekmiyordu, ahlâkı belirleyen kuvvetti.

*

Hem **faşizm**, hem de **komünizm**, kendilerine lazım olan ahlâk anlayışını Hegel’de bulmuşlardı.

Faşizmde eski zaman **ahlâk**ının yerini **ırk ve devlet (ulus-devlet, millî devlet)**, komünizmde ise **sınıf** aldı.

Faşiste göre **devlet kutsaldı** ve devletin faydasına olan herşey ahlâka uygun, zararına olan herşey de ahlâka aykırı kabul edilmeliydi.

Milliyetçilik (ırkçılık) ile ahlâk aynı şey demekti.

Böylece “**ulusal çıkar**” kavramı **meşruiyet**in (hukuka ve ahlâka uygunluğun) temel ölçütü haline getirildi.

Artık devletler “**Burada benim ulusal çıkarım söz konusu**” diyerek faaliyetlerini ve iddialarını **meşru** gösterebilirlerdi.

Eski zaman ahlâkının aşağıladığı menfaatperestlik/çıkarcılık, **faşist (milliyetçi/ırkçı ve devletçi)** zihniyetin elinde ahlâkın (meşruiyetin) ta kendisi haline gelmiş oluyordu.

Aynı şey **komünizm** için de geçerliydi.. Ancak onlar, ırkın/milletin yerine "**sınıf**"ı koymuş bulunuyorlardı.

Ahlâkî davranış, işçi sınıfının çıkarına uygun olan davranıştı.. Sermaye sahiplerinin tamamı ahlâksız sömürgenler olarak nitelendirilebilirlerdi.

*

Realistler, **Hobbes**'tan da yararlandılar.

Ondan, işlerine gelen tarafları aldılar.

Hobbes, "**güvenliği** sağlayan, **barışı** emreden ve **toplumu uygarlaştıran doğa yasaları**" olarak on dokuz ilke sayar.

Bunların çoğu, **adalet, af, tevazu, kadirbilirlik, geçimlilik, haddini bilmek** ve **hakkaniyet** gibi **ahlâkî** ilkelerdir.

Ayrıca o, sözkonusu ilkelerin tamamını birden **tek bir ahlâkî ilke**ye bağlar.

Ona göre, bütün bu yasalar, "en kıt anlayışlı bir insanın bile kavrayabileceği" şu ilkeye sığdırılmıştır: "**Kendine yapılmasını kabul etmeyeceğin bir şeyi başkasına yapma.**"

Hobbes'a göre, bu doğa yasalarının bilimi "gerçek ahlâk felsefesi"dir.

Gerektiğinde kötü olmayı teklif eden **Makyavel**'in (Ki hayatın akışı maalesef her zaman kötü olmayı gerektirir) aksine o, sözkonusu doğa yasalarının "**vicdanen bağlayıcı**" olduğunu, fakat "**fiilen bağlayıcı**" olmasını, ancak, güvenliği sağlayan bir otoritenin (siyasal otoritenin, devletin) varlığına borçlu olduğunu söylemiştir.

Bunu, "***Leviathan***" adlı eserinde şöyle açıklar:

> "Çünkü, başkalarının kendisi gibi davranmadığı bir zaman ve yerde bir insanın **alçakgönüllü ve uysal** olması ve **bütün sözlerini tutması**, varlığın

korunmasına hizmet eden bütün doğa yasalarının temeline aykırı olarak, **insanı başkalarına av yapmak**tan ve **kendi kesin mahvına yol açmak**tan başka bir şeye yaramaz. Fakat, başkalarının onunla ilişkilerinde aynı yasalara uyacağına dair **yeterli güvencesi** olan bir kimse, bu yasalara kendisi uymadığı takdirde, barış değil savaş, ve dolayısıyla **kendi varlığının şiddet yoluyla yok edilmesini istiyor** demektir."

(H. Williams, ***Uluslararası İlişkiler ve Siyaset Teorisi Üzerine Bir Derleme***, çev. Z. Çitak, Ankara 1996, ss. 140-147.)

Buradan anlaşılabileceği gibi, Prens'e (devlete) gerektiğinde kötü olması gerektiğini öğretin **Makyavel**'in aksine, **Hobbes**, devletin herkesin iyi olmasını sağlayacak güvence olarak hizmet vermesi gerektiğini düşünmektedir.

*

Bununla birlikte, Batılılar Hobbes'u daha çok, "**İnsan insanın kurdudu**r" (**Homo homini lupus est**) sözüyle hatırlamayı tercih ederler.

Onun demek istediği şuydu: Siyasal otoritenin bulunmadığı anarşik (devletsiz) ortamda insanlar birbirini yer. Birbirinin kurdu olur.

Fakat Batılılar Hobbes'tan bir başka Makyavel ürettiler.

Hazard'ın şu sözleri bunun örneklerinden birini oluşturur:

"Hobbes'e göre **herkes tabiat itibariyle kötü**dür. Dünyada hiçbir **manevi ilke** mevcut değildir. **Haz**dan başka iyi, **elem**den başka kötü şey de yoktur."

(P. Hazard, ***Batı Düşüncesindeki Büyük Değişme***, çev. E. Güngör, 2. b., İstanbul 1994, s. 284.)

Oysa Hobbes bunu demek istemiyordu.

*

Makyavel'in fikirlerine dayanarak bir "uluslararası ilişkiler teorisi" geliştiren isim ise **Hans J. Morgenthau**'dur.

1948 yılında yayınladığı ***Uluslar Arasında Siyaset (Politics Among Nations)*** adlı kitabı ile, **"doğa"ları gereği bencil** olan bireyler gibi **milletlerin de çıkar peşinde** koştuğunu ve uluslararası ilişkilerin "**millî menfaat**" (ulusal çıkar) üzerine kurulduğunu savundu.

Ahlâkî ilkeleri ütopya olarak değerlendirerek, millî menfaatlerin "güç ilişkileri" çerçevesinde savunulması gerektiğini ileri sürdü.

Bu, "Bükemediğin eli öp, bükebildiğini kır" ve "Haklının değil güçlünün yanında ol, düşene bir tekme de sen vur" demek oluyordu.

Morgenthau'nun, ahlâk karşıtlığında **Hegel'i bile aştığı** söylenebilir. Ona göre, her ülkenin ulusal güvenliğini sağlaması **moral bir hak** olabilir, fakat **bir ülkenin dış politika hedeflerini moral mülahazalar üzerine kurması "ahlâken yanlış**"tır. (Bkz. F. E. Oppenheim, ***Moral Principles in Political Philosophy***, New York 1968, s. 109.)

*

Böylece Morgenthau, **ahlâkı ahlâksızlık olarak** takdim ediyordu.

Bu anlayış, aslında, büyük güçlerin **ahlâkî olmayan ve hukuk dışı eylemlerini meşrulaştırmak**taydı.

Daha doğrusu bizzat bu amaçla ortaya atılmıştı..

Morgenthau gibi akademisyenler, büyük güçlerin haksızlık, hukuksuzluk ve ahlâksızlıklarına "**seküler fetva**" üreten **şeyhüllaikismus**lar olarak "**modern bilim kilisesi**"nde "ulusal çıkar" dininin temel esaslarını belirlemeye koyuldular.

Fakat Batılılar bir yandan da geleneksel ahlâkı, kendi zulümlerine yönelecek olan tepkiyi yok etmek için istismar ettiler.

Edward Hallett Carr **"*The Twenty Years' Crisis: 1919-1939*"** adlı eserinde politikanın ahlâkın bir fonksiyonu olmasından çok, ahlâkın, politikanın ve gücün bir sonucu olduğunu ileri sürer. (Deniz Ülke Arıboğan, ***Kabileden Küreselleşmeye Uluslararası İlişkiler Düşüncesi***, İstanbul 1998, ss. 160-161.)

Carr, geliştirilen entelektüel teoriler ve **ahlâksal standartların**, "hem ortamların ve çıkarların ürünü, hem de **çıkarların geliştirilmesinin silahları**" olduklarını savunur. (Williams, s. 256.)

Ona göre, "son yüz senede ve daha ziyade 1918'den beri, dünyada İngilizce konuşulan devletler/uluslar egemen olmuşlardır; ve şu anda geçerli olup uluslararası ilişkilere yönelik olarak geliştirilen **etik kavramlar**, **bu ulusların üstünlüğünü sağlamayı amaçlamış** ve onlara has bir dilde ifade edilmiştir". (***A.g.e.***, ss. 263-264.)

Bu çerçevede Carr, 19. yüzyılda **serbest ticaretin İngiltere'nin kazancına** katkıda bulunduğunu keşfeden İngiliz devlet adamlarının, serbest ticaretin bütün dünyanın çıkarına olduğunu savunmalarına ve, korumacı politikalar güden ülkeleri bütün dünyanın çıkarlarına zarar vermek ve **"gayri ahlakî" davranmakla suçlamalarına** dikkat çeker. (***A.g.e.***, s. 265-266.)

(Bu **ahlâk istismarı iç politikada ve devlet bürokrasilerindeki ayak oyunlarında** da çok başvurulan bir numaradır. Güç sahipleri **çıkarları doğrultusunda kanunları, hatta anayasaları değiştirip** dururken, hukuku kendi çıkarlarına alet ve basamak haline getirirken, o kanunlar çerçevesinde oluşan bazı haklardan yararlanan kişilere "**Senin yaptığın hukuka aykırı değil, tamam, kabul ediyoruz, fakat ahlâkî de değil**" diyerek baskı uygular, mobbing yaparlar.)

*

Vahyi (ilahî iradeyi) yok sayan beşerî ideolojiler, ahlâk istismarından vazgeçemezler. Ahlâkî idealler ve ilkeler onların elinde ahlâksızlığa dönüşür.

Morgenthau bu gerçeği, "Politika sahnesindeki aktörün, **davranışının gerçek anlamını gizlemek için her zaman bir ideolojiye başvurması**, politikanın doğasında yatar" diyerek itiraf eder. (Fukuyama, s. 302.)

Mesela geçen yüzyılda sömürgeciler, dünyanın Batı dışındaki bölgelerini, **"uygarlaştırmak" için istila** ettiklerini öne sürüyorlardı.

Bu propagandaları öylesine tuttu ki, bizzat sömürülenler **"çağdaş uygarlığı" bir hedef olarak** benimsediler.

Günümüzde ise "uygarlaştırma"nın yerini "demokrasi", "terörle savaş", "insan haklarını savunma", "cinsiyetçilik karşıtlığı" ve "Siyasal İslam'la mücadele" aldı.

Böylece hem "İslam"la savaşılmadığı ileri sürülebilmekte, hem de kimliğine "**Kültürel İslam**" (sade dindar) yazılmasına razı olmaya hazır bulunanların Siyasal İslam'la (dincilikle) mücadelede ön saflara sürülmesi mümkün olmaktadır.

Kraldan fazla kralcılar, nesli asla tükenmeyen, tükenmeyecek bir türdür.

*

Realizm, güçlülerin zayıfları ezmesi kadar, zayıfların güçlülere karşı koyması ve herkesin herkesle savaşması anlamına geldiği için, hukuk felsefecileri tarafından eleştirilmiştir. "Bu bakış açısından insan **gelişmiş bir hayvan** olarak görünür." (V. Aral, ***Hukuk Felsefesinin Temel Sorunları***, 2. b., İstanbul 1992, s. 150-151.)

Gerçekten de, siyasal eylemlerde ahlakî ilkeler hiç dikkate alınmayacaksa, terörü insanlık, ahlâk ve hukuk adına kınamak da anlamsız olur.

Böylece realizm, **insanın bencil "doğa"sı** varsayımından yola çıkarak, uluslararası ortamın **"en güçlü bencil"in** istediğini yaptığı bir arena haline getirilmesini **meşrulaştırmaktadır**.

Realistlerdeki çelişkiye Ebenstein şöyle işaret eder:

> "Siyasî felsefedeki paradoksal olaylardan biri, devlet içinde ***mutlak* kanun ve düzen** isteyenlerin, devletler arası ilişkiler sözkonusu olunca anarşiyi [kuralsızlığı, ahlâk ve hukuk tanımazlığı] normal ve arzulanır saymalarıdır." (Ebenstein, s. 263.)

Plant'ın belirttiği gibi, günümüzde artık insan doğası ile ilgili teorilerin **olgulara (nesnel gerçekliğe) dayanmadığı**, belirli koşullar veri alınarak, bu koşullarda insanın nasıl davranacağı üzerine üretilmiş **varsayımlar**dan ibaret olduğu ve bunlardan sosyal ve politik düzenlemeler için **ahlakî sonuçlar çıkarılmaya** çalışıldığı dile getirilmektedir. (R. Plant, ***Modern Political Thought***, Oxford 1991, s. 70.)

Yani realistler insanda "olan"ı değil, "olmasını istedikleri"ni görmektedirler.

*

Realistlerin haklı oldukları belki tek nokta, başkalarının "iyiliğine ve insafına güvenmeyi" bırakıp güçlü olmaya çalışmak gerektiğini göstermeleridir.

Bu, Sun Tzu'nun **"*Savaş Sanatı*"**nda işaret ettiği durumdur:

> "Askerî harekâtların kuralı düşmanların gelmeyişine güvenmek değil, onlarla başa çıkma yollarına sahip olmaktır. Düşmanların saldırmazlığına güvenmek değil, **saldırılmaz şeylere sahip olmak**tır."

O yüzden ecdad "Hazır ol cenge eğer ister isen sulh ü salah" demiştir.

Realist söylemi bilmedikçe, Batılılar'ın bugünkü politikalarını ve gelecekte nasıl davranacaklarını doğru tahmin etmek mümkün değildir.

Onların çoğu için uluslararası ilişkilerde hukuk ve ahlâk yoktur.

Bu yaklaşım çerçevesinde ahlâkî ilkeler ve hukuk, ancak, **karşı tarafı aldatmak için** savunulur.

Bu demektir ki, **yalan söylemek ve sözünde durmamak** savunulur bir şeydir.

Ve bu, "**psikolojik savaş, manipülasyon becerisi, algı operasyonu**" gibi "artistik" adlandırmalarla matah birşey gibi gösterilir.

Nitekim, İsrail'in ilk başbakanı **Ben Gurion** "Uluslararası hukuk bir kâğıt parçasından ibarettir" deme açıksözlülüğünü göstermiş bulunuyor. (R. Garaudy, ***İsrail: Mitler ve Terör***, çev. C. Aydın, 2. b., İstanbul 1996, s. 11.)

*

Bu, Hegel gibi Batılı "düşünür"lerin de savunduğu görüştür.

Hegel'e göre, "gerçekte anlaşmalarla kurulan ilişkiler sürekli olarak **yine anlaşmalarla değiştirilip, ortadan kaldırılırken**, uluslararası hukukun temel önermesi iyi niyetin ötesine gitmez". (Williams, s. 190.)

Yani ahde sadakat, pratikte geçerliği olmayan **kuru bir iyi niyet** beyanından ibarettir.

Ben Gurioncu ve Hegelci "müşrikler", "galip gelemedikleri" müddetçe insancıldırlar, çünkü, ***Kur'an***'da bildirildiği gibi, onların "çoğu" fasıktır:

"Müşriklerle nasıl sözleşme olabilir ki, **size galip gelseler** hakkınızda ne bir yemin gözetirler, ne de bir **sözleşme**. **Ağızlarıyla** (sözleriyle) sizi razı etmeye çalışırlar.

Fakat kalpleri buna karşıdır. Onların çoğu insanlıktan çıkmış fasıklardır." (Tevbe, 9/8.)

Abdullah ibni Abbas r. a.'in rivayet ettiği bir hadîs ise şöyledir:

"Ahir zamanda yüzleri insana benzeyen, fakat **kalpleri şeytan kalbi** olan bir topluluk gelir. Bunlar **kurt**lara benzerler. Kalplerinde rahmetin kırıntısı dahi yoktur. Kan dökücüdürler. Hiçbir kötülükten sakınmazlar. Kendileri ile **sözleşsen, seni aldatırlar**...." (Taberanî, ***Mu'cemü's-Sağîr***, 2/597.)

*

Realpolitik söylemi matah bir şey zannedenler, her halükârda şu soruyla yüzleşmek zorundadırlar:

> "Machiavellici 'gerçekçiler' kendi büyüme ve yayılma kalıplarını fiiliyata sokacak araçların seçiminde genellikle gerçekçi ve rasyonel olmuşlardır. Ama acaba araçların gerçekçi kullanımı, eğer **amaçlar bizatihî tamamen megalomanyak ve gerçek dışı ise** ne olacaktır?" (Ebenstein, s. 143.)

BATI’NIN KÜLTÜR EMPERYALİZMİ, TÜRK’ÜN ULUSAL AŞAĞILIK KOMPLEKSİ

“**Güzelliğin on para etmez, şu bendeki aşk olmasa.**”

Ozan böyle diyor..

Batı’nın uygarlığı ve çağdaşlığı da beş para etmez, şu Türk’teki aşağılık kompleksi olmasa..

“**Gündüz geceye muhtaç, bana de sen lazımsın**” diyen şair gibi konuşmak gerekirse, Batı’nın kültür emperyalizmi ve sömürüsü de, Türk’teki “kendinden utanma” duygusuna ve aşağılık kompleksine muhtaç..

Tarihinden, kültüründen, dininden, töresinden, gelenek göreneklerinden, atasından, dilinden utanan bir Türkiye olmasa, Batı’nın bu topraklarda sözü nasıl geçebilirdi?!

İngiliz ilke ve inkılapları Atatürk ilke ve inkılapları adıyla bu ülkeyi kasıp kavurabilir miydi?!

*

Belki yaşanmış bir olay, belki fıkra.. İstanbul’da zamanında zenginin biri, dalkavuk bir arkadaşıyla gezinirken ensesi kalın birisini gösterip, “Şu adamın ensesine bir tokat indirirsen sana bir altın!” der.

Dalkavuk gidip tokadı indirir, ardından da, “Emmioğlu, İstanbul’a geliyorsun da bana niye uğramıyorsun, yapılır mi bu!” diye sarılıp öper.

Tokadı yiyen adam şaşırmış halde “Yanlışın var birader, ben seni tanımıyorum” der.

Tokadı atan özür diler, gidip zenginden bir altını alır. Bu sefer zengin “Bir tokat daha atarsan iki altın!” der.

Adam gider bir tokat daha atar, “Emmioğlu, utanmıyor musun beni tanımazlıktan gelmeye?” der.

Tokadı yiyen zavallı biraz sinirlenir, “Ya hu kardeşim, tanımıyorum işte, ben senin emmioğlun filan değilim” der.

Adam yine özür diler, gider iki altını alır.. Zengin, “Bir tokat daha atabilirsen üç altın!” der.

Dalkavuk, üç altın için risk almaya değer diye düşünür, gider bir tokat daha atar.. “Emmioğlu, sen beni tanımasan da ben seni tanıdım” der.

Beriki bu defa bunun boğazına sarılır.. Bunun üzerine dalkavuk, “Birader kusura bakma, şu zenginde çil çil altınlar, sende de bu ense oldukça daha çoük tokat yersin” der.

Batı ile Türkiye’nin macerası da böyle.. Batı’da bu sömürü becerisi Türkiye’de de bu aşağılık kompleksi, çağdaşlık ve uygarlık hevesi oldukça bu ülke Batı kapılarında daha çook sürünecektir.

*

Son zamanlarda şu türden ifadeleri kullanmak yaygın bir tutum halini almış bulunuyor: “Müslümanlar’ın içinde bulundukları olumsuz durum, dış etkenlerden değil, kendi yetersizliklerinden kaynaklanıyor.” Bu yaklaşım temelde doğru elbette; fakat, bunu söyleyenlerin kastettikleri şey acaba her zaman doğru mudur?

Böylesi bir söylemin kimi zaman, Müslümanlar’ın yetersizliklerinin farkına varıp kendilerini yenilemek için harekete geçmelerini istemekten çok, “dış etkenler”i aklama amacı taşıdığını kim inkar edebilir? Ayrıca, böylesi bir tavrın, “**beyin**

yıkama" operasyonunun ileri bir aşamasına tekabül etmediğini/etmeyeceğini nasıl garanti edebiliriz?

"Mahkum", artık kendisine zulmedenleri değil, bizzat kendisini suçlamaya yönelmiş olamaz mı? Sözkonusu tutumu benimsemek, bir ölçüde, "Bütün bunlar onların adaletsizliklerinden değil, kendi suçlarımdan dolayı" diyor olmak anlamına gelmez mi?

*

Eğer dış etkenler bu kadar önemsizse, aynı kişiler neden o dış etkenleri yok sayarak bir İslâm birliğini savunamıyorlar? Böylesi bir talebi seslendirdiğiniz zaman onlar, **uluslararası konjonktürün buna uygun olmadığını** ileri sürüyorlar. Onların uluslararası konjonktür dedikleri şey dış etkenler değilse, dış etkenler nedir peki?

Büyük güçlerin dış politika stratejilerinin iki basit şekilde tezahür ettiğini herkes bilir: "**Doğrudan müdahale**" ve "**dolaylı tutum**". Her iki politika seçeneği de muhatabı etkiler ve onun açısından bir "dış etken"dir. Soğuk Savaş döneminin başlangıcında ABD'nin bölgeye yönelik politikası "dolaylı tutum" stratejik kalıbı çerçevesinde oluşturulmuştu. Bu, (darbeler, istifalar yoluyla hükümet değişiklikleri, suikastler vs. şeklinde ortaya çıkan) gizli servis operasyonlarının, terör örgütlerinin, ambargoların ve kamuoyundan gizlenen tehditlerin araç olarak kullanılması anlamına geliyordu.

1977'den itibaren ABD, "doğrudan müdahale" stratejisi çerçevesinde bölgeye yerleşmek için hazırlıklarını yapmaya başladı (Bu, dolaylı araçların ihmal edildiği anlamına gelmiyordu tabiî ki). 25 Haziran 1977 günü Çevik Kuvvet'in kurulması karara bağlandı. Bu güç için Carter yönetimi 110 bin askerlik bir tavan tespit etmişti, Reagan 200 bine çıkardı. (Bu askerler herhalde Ortadoğu'da turistik gezi yapmayacaktı.) Umman, 1980'lerde Massira (Masirah) Adası'nı Çevik Kuvvet'e tahsis etti. Suudi Arabistan'ın önemli hava üsleri aynı amaçla ABD tarafından araç

ve gereçlerle donatıldı. Mısır (Sina) ve Bahreyn küçük birer birliğe kapılarını açtılar. Kuveyt, bu güce topraklarında yer vermeyi kabul etmedi, fakat belki de bu yüzden ileride ABD tarafından Saddam'dan kurtarılacaktı.

ABD'nin bölgeye "**doğrudan müdahale**" sürecinin açılış töreni, Haziran 1983'te, "New Jersey" muhribinin dev toplarıyla, Beyrut'a bakan Şuveyfat Dağları'nın çevresindeki Suriye mevzilerine ateş açmasıyla yapıldı. Saddam Kuveyt'e girdiğinde, ABD bütün altyapısını tamamlamış bulunuyordu.

*

"Dış etkenler" günümüzde, Ortadoğu'daki devletlerin sadece dış siyasetlerini değil, hemen her alandaki politikalarını belirliyor. Recep Şükrü Apuhan, "***Öteki Menderes***" adlı kitabında, Demokrat Parti'nin iktidara gelmesinin hemen ardından bir İngiliz heyeti ile **Menderes** arasında geçmiş olan bir konuşmayı aktarır. İngilizler, Türkiye'nin bir tarım ülkesi olduğunu, bu alanda gelişmeye çalışması gerektiğini, sanayileşmenin Türkiye'nin hayrına olmayacağını anlatırlar. (Oysa, sanayisiz güçlerin tarımlarına da sahip çıkamadıklarını gördük. Paul Harrison'ın *"**3. Dünyanın Batılılaşması**"*nda anlattığı gibi, Batılılar, kendi ihtiyaçları doğrultusunda tarım politikaları dikte ederek, birçok ülkeyi mahvettiler, açlığa sürüklediler.) Menderes, İngilizler'e şöyle karşılık verir: "Bizim ananemizde misafiri kovmak yoktur; sizi o yüzden kovmuyorum."

1953 ila 1960 arasında **Musaddık, Nuri Sait Paşa** ve **Menderes**'in aynı akıbeti paylaşmış olmaları tesadüf değildir. Onların yerlerini alanlar, seleflerinin hatalarını tekrarlamamaya özen gösterdiler.

Ortadoğu'da sadece politikacılar değil, aydınlar da birçok konudaki tutumlarını Batı'nın (yani "dış etkenler"in) tesiri altında oluşturdular. Aydınların kültürel ("gelenek" düşüncesi de dahil) ve teknolojik konulardaki yaklaşımları büyük ölçüde Batı'dan kopyalanmıştır. Bu noktada özellikle teknoloji ön plana çıkmaktadır. Çünkü teknoloji, Batı'ya olan temel ve kritik bağımlılık noktasını

oluşturmaktadır. Bu çerçevede özellikle silah sanayiine büyük önem atfedilmektedir. (Amerikan "kafasıyla" meseleye bakılırsa, İsrail'in nükleer silahlara, füzelere vs. sahip olmazı lâzım. İslâm ülkelerinin acil ihtiyacı ise lüks otomobiller. Bunların direksiyonuna da öncelikle kadınlar oturmalı. Hatta İslâm ülkelerini kadınlar yönetirse daha iyi olur.) İslâm ülkelerinin güçlü bir silah sanayiine sahip olmaması iki açıdan önemlidir: Birincisi, Batı karşısında güçsüz olmaları; ikincisi, onun silahını satın alarak Batı'yı ekonomik açıdan güçlendirmeleri.

*

Birileri bize şu iki yaklaşımı "benimsetmeye" çalışıyorlar:

Bir: Modern teknolojiden yararlanacaksanız, modernizmin "laik kültürel projesi"ni de almak zorundasınız. Bunu Prof. Dr. **Bassam Tibi** şöyle ifade ediyor:

> "Köktendinciler, modernizmin teknik-bilimsel yönünü, laik kültürel projesinden ayırmak istiyorlar ve seçici davranarak sadece işlevsel yönünü almak istiyorlar."

Türkiye'deki Batıcılar, Prof. İlter Turan'a göre, tam da Tibi'ın istediği şeyi yapıyorlardı:

> "Batı yanlısı düşünce tarzını benimseyenler, uygarlığın bileşik bir bütün olduğunu, teknoloji ve kültür gibi iki bileşkeye ayrılamayacağını öne sürüyorlar. Değişim, modern teknolojinin benimsenmesiyle sınırlı kalamazdı. Eğer imparatorluk parçalanmaktan ve yıkılmaktan kurtarılacaksa, değişim kültürel dönüşümü de içermek zorundaydı."
>
> (İlter Turan, "Türkiye'de Din ve Siyasal Kültür", ***Çağdaş Türkiye'de İslam***, ed. Richard Tapper, çev. Özden Arıkan, İstanbul 1993, s. 42-43.)

Turan'ın ifadelerinde eksik olan, önceliğin teknolojiye değil kültüre verilmiş olması ve teknolojiye bir türlü sıra gelmemiş olmasıydı. Ortada bir teknoloji bulunmadığı için, teknolojinin mevhum özüne ve manevi yanına teslim olmuş insanlar da bulunmuyordu, ama bir başka kültüre teslim oluş vakıası herşeye rağmen yaşanıyordu.

Batı'nın bize benimsetmeye çalıştığı ikinci yaklaşıma gelince.. O da şu: **Modern teknoloji öyle bir "öz"e sahiptir** ki, onun elinden yakanızı kurtaramazsınız. Ona hükmetmeniz mümkün değildir, o size hükmeder. Şeytan'dan "eûzü besmele" ile Allahu Teala'ya sığınıp kurtulmak mümkündür, ama teknik besmele de tanımaz. İyisi mi **teknolojiden uzak durunuz.**

Bu yaklaşımlar yanlış şartlanmalara yaslanmaktadır. Müslümanlar'ın Batı kültürü ve teknolojisi karşısında takınacağı tutum, Tibi gibi isimler hoşlanmasalar da, Garaudy'nin belirttiği şekilde, "seçicilik ve eleştirellik" olmalıdır. (Roger Garaudy, ***İslâm ve İnsanlığın Geleceği***, çev. Cemal Aydın, İstanbul 1990, s. 93.)

*

Garaudy'ye göre, Müslümanlar bilim ve teknikleri İslam'ın "amac"ına "araç" olarak bağımlı kılmalı ve "eleştirici ve ayıklayıcı" bir bütünleşmenin mümkün olduğunu göstermelidirler. (Roger Garaudy, ***20. Yüzyıl Biyografisi,*** çev. A. Zeki Ünal, 2. b., Ankara 1998, s. 274.)

Ahmet Cevdet Paşa'nın teklifi de, "eleştirellik ve ayıklayıcılık" vurgusu bir tarafa bırakılırsa, bundan ibarettir:

> "Ahmed Cevdet Paşa'nın dediği gibi, 'yeni bir medeniyyet yoluna gidilmek' fikrinin ortaya çıktığı bu dönemde 'İşin başından başlanmayup kuyruğundan tutulmuş bu binanın temeline bakılmayup sakfin (tavanın) nakşine özenilmiş; ya'ni Frengistan'da münteşir olan fünun ve sanayiin neşr ü tervicine himmet olunmak lazım gelürken enhar-ı medeniyyetin

getürdügi hass ü haşak, israf ü sefahete aldanılmış idi'." (Bekir Karlığa, "Yirmisekiz Mehmet Çelebi'nin Yeni Bulunan Bir Fizik Kitabı Tercümesi ve Onsekizinci Yüzyılın Başında Osmanlı Düşüncesi", ***Bilim-Felsefe-Tarih***, Sayı 1 (Mayıs 1991), İstanbul: Hikmet Neşriyat, s. 325.)

Cemil Meriç'in ifadesiyle, Paşa şunu söylüyordu:

"(Vaka-i Hayriye'den) Sonra da sırf taklit yoluna gidildi. Bunda da ifrat edildi. Binanın temeline ve duvarlarına bakılmadı, nakşına özenildi." (Cemil Meriç, ***Bir Facianın Hikayesi***, Ankara 1981, s. 120.)

Yani Batıcılarımızda bir seçicilik vardı, fakat bu, yanlış bir seçicilikti ve "eleştirellik"ten yoksundu.

Garaudy'ye göre, Müslümanlar'ın önünde tek değil **çifte tuzak** mevcuttur: "Batılı büyüme ve kültür modeliyle körükörüne bir bütünleşme" ya da "Ortaçağ geleneği olmayan herşeyin toptan reddi". (Garaudy, **20.** ***Yüzyıl Biyografisi***, s. 274.)

Evet, bu bir tuzak.. Çifte tuzak.. Ya da çift taraflı tuzak..

Benzer bir tuzak, "**İslam ve savaş**" konusunda da kendisini göstriyor.

Merhum Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır Hoca'nın ***Hak Dini Kur'an Dili***'nde ifade ettiği gibi, bazıları "İslam kılıç dinidir, ay ne kötü!" diyerek İslam'ı mücadele ruhundan uzaklaştırıp kolay lokma haline getirmek isterken, bazzıları da suret-i haktan gelerek "İslam barış dinidir, silahla işi yoktur, ne kadar güzel" diyerek aynı hedefe kurnazca ulaşmak, Müslümanlar'ı aldatmak istiyorlar.

Teknoloji konusunda da aynı tuzak geçerli.. Bazıları, "Modern teknoloji iyi birşey, bu hususta Batı öncülük yaptığına göre ona her hususta uyalım" diyerek kültürümüzü baştan sona Batı'ya uydurmamızı isterken, bazıları da, "Batı'nın teknolojisini alıp kültürünü almama diye birşey olmaz, **teknolojisini alırsan kültürü de yanında gelir**, dolayısıyla teknolojiden uzak duralım" diyerek aynı

mesajı veriyor. Teknolojiyi almak zorunda olduğumuzu biliyorlar, istedikleri şöyle düşünmemiz: “Madem ki teknolojiyi aldım, mecburen beraberinde kültür de gelecek, bunu kabullenmeliyim.”

Evet, iki taraf da aynı gayeye hizmet ediyor.

Türkiye’de bu işin (suret-i haktan gelen Batıcılığın, laikçiliğin) şampiyonluğunu **İsmet Özel** adlı şiirsiz şair, düşüncesiz düşünür yapageldi.

*

“Gelenekçiler”in, geleneği “Ortaçağ geleneği” olarak adlandırması nedeniyle Garaudy’yi suçlamaları ve Ortaçağ kavramının Batı’nın tarih yorumunun ürünü olduğunu ileri sürmeleri mümkündür. Fakat bu durumda, “modernlik” kavramının da aynı şekilde Batı’nın tarih yorumunun ürünü olduğunu hatırlamaları ve önce kendilerinin bu kavramı terk etmeleri gerekir. Üstelik, Garaudy’nin değil fakat kendilerinin tutumu bir çelişki içermektedir; modern olana onun kendi kavramlarıyla karşı çıkarken, “modernlik” eksenli söylemin egemenliğini (“öteki” rolünü gönüllü olarak üstlenerek) ürettiklerini fark edememektedirler.

Herşeyden önce, İslam açısından Hz. Peygamber (s.a.s.) sonrası dönemin zamansal olarak bir bütünlük taşıdığını görmek gerekir. Müslümanlar için “Ortaçağ”, İslam öncesidir. Ahmet Cevdet Paşa’nın, *“**Tezâkir**”* adlı eserinde, Hicret öncesini Kadîm, sonrasını ise Yeni Zamanlar olarak adlandırması tesadüf değildir. (Ş. Teoman Duralı, ***Çağdaş Küresel Medeniyet***, İstanbul 2000, s. 64, dn. 66.)

Yeni Zamanlar’ın Batı’ya ait kurumlarını (onlar böyle tanımlıyor ve sınıflandırıyor diye) “modern ve geleneksel” olarak ikiye ayırmak zorunda değiliz. Yaklaşımımız eğer “hak-batıl” ayrımı ekseninde şekillenirse, tekniğe salt teknik olduğu için “batıl” diyemeyeceğimizi görürüz. Ama “hak ve batıl” ayrımını unutup “modern ve geleneksel” ayrımını benimsersek, yani bir Batılı gibi düşünmeye başlarsak, “geleneksel” olan hesabına “modern” herşeye ve bu arada tekniğe de karşı

çıkmamız mümkün olabilir. Doğal olarak bu "Batılı" yürüyüşümüz yine Batılı "üstad"ların izinde devam edecek, tekniğe neden mesafeli durmamız gerektiğini Batı'nın bu çağdaş "aziz"lerinden (modern saint) öğreneceğizdir. Sonra da, kendilerine "gelenekçi" rolü biçtiğimiz köklü İslamî kurumları "geleneğe sırt çevirmekle" suçlayacağızdır.

Her halükârda hatırlanması gereken, gelenek ile sanayileşme arasında zorunlu bir karşıtlık ilişkisi kurulamayacağıdır. Sosyoloji ve sosyal psikoloji, "olması gereken" değil "olan"la ilgilenir (Öyle söylerler); bu disiplinler (her ne kadar ideolojiden tümüyle soyutlanamasalar da) metafizik spekülasyonlara itibar etmezler. Bir sosyal psikolog, Prof. Dr. Çiğdem Kağıtçıbaşı şöyle der:

> "... gelenekler, sanayileşmeye karşın devam edebilir, Japonya'da görüldüğü gibi. Ayrıca, kültürel yayılma ve taklit yoluyla, sanayileşme olmadan da bir toplumda modern kişilik eğilimleri belirebilir. Fransız etkisiyle Tunus'da görüldüğü gibi."
>
> (Çiğdem Kağıtçıbaşı, ***İnsan ve İnsanlar***, 6. b., İstanbul 1985, s. 281.)

*

Kağıtçıbaşı'nın kullandığı "kültürel yayılma" ve "taklit" kavramları önemlidir. Meselenin temelinde "teknolojinin özü" diye ifade edilen metafizik "kuruntu"lar değil, "taklid"e yol açan yenilgi psikolojisi yatmaktadır. Bu noktayı **İbn Haldun** şöyle açıklar:

> "Nefis ve kalp daima kendi kavimlerine galebe çalmış ve kendi kavmine boyun eğdirmiş olanların olgunluk ve üstünlüklerine inanır. Bu da, kendisinin ona boyun eğmesinin tabiî sebeplerden değil, kendisini yenen kimsenin kemal ve fazilet sahibi olmasından ileri gelmiş olduğu inancında olmasından ve hususta yanılmasından ileri gelir. Yenilen kimse buna inandıktan sonra, bütün iş ve hareketlerinde kendini yeneni örnek edinir ve

ona benzemeye çalışır. Yahut kendisine üstün gelen kimsenin galebesinin asabiyetten, şecaat ve kuvvetten ileri gelmeyip, onun alıştığı adet, mezhep [ideoloji] ve mesleğinden [yolundan] ileri geldiği vehmine kapılır, bunu da galebesinin sebepleri ile karıştırır. İşte bu gibi sebeplerden dolayı yenilgiye uğrayan kimse giyim ve kuşam, hayvana binmek [ulaşım araçları], silahlanmak ve bütün diğer hal ve işlerinde kendisini yeneni örnek edinir. Bütün etraf ve ülkelere baktığında, ahalisinin çoğunlukla, kendilerini koruyanların ve hükümet askerinin [bürokrat ve memurlarının] giyim ve kuşamını kendilerine örnek edinmiş olduklarını görürsün. Çünkü onlar kendilerine galebe çalmıştır. Bir kavim diğer bir kavimle komşu olup, o kavim komşusu olan diğer kavimden üstün ise, büyük ölçüde üstün olan kavme benzeme ve o kavmi örnek edinme hali görülür. Bu, çağımızda Endülüs'te de gözükmektedir. Bu ülkedeki Müslümanlar, kendilerine galebe çalmakta olan Galleri kendileri için örnek edinir, giyim ve kuşamları, birçok adet ve halleri itibariyle onlara benzemeye çalışır, onlar gibi duvarlarına ve su havuzlarının ve evlerinin duvarlarına resim ve heykeller çizer ve korlar. Bunları gören, bu hallerin istila belgesi olduğunu hikmet gözü ile görebilir."

(İbn Haldun, ***Mukaddime***, C. 1, çev. Zakir Kadirî Ugan, İstanbul 1990, ss. 375-376.)

AB yanlısı veya karşıtı olarak değil, "hikmet gözü" ile bugünkü dış politikamıza baktığımızda, göreceğimiz şey, **Endülüs**'tekinin benzeri bir "çöküş"ten başkası değildir. AB üyeliği, **Lale Devri** ile başlayan, Tanzimat'la hızlanan bir sürecin son halkasıdır. **Tanzima**t'ın mimarı Mustafa Reşit Paşa, "Biz medeniyetsiz hiçbir şey olamayız. O medeniyet de, sadece Avrupa'dan bize gelir" (Bilâl Eryılmaz, ***Tanzimat ve Yönetimde Modernleşme***, İstanbul 1992, s. 124) derken, İbn Haldun'u bir kez daha haklı çıkarmaktan başka birşey yapmıyordu.

Bu yüzden de Tanzimat bir bilim ve teknoloji veya sanayi hamlesi değildi, kültürel ve sosyal içerikli bir reform paketiydi. “Tanzimat geniş anlamda bir ‘kültürel değişme’ olayıdır; bir medeniyetten başka bir medeniyete, bir kültürden başka bir kültüre geçme isteğinin ifadesidir.... Bu kültürel değişikliğin ideolojisi ‘Avrupalılaşma’; araçları ise ‘bürokrasi’ ve ‘ekonomi’dir.” (***A.g.e.***, s. 125.)

*

Les lois d’Imitation (1890, *Taklit Yasaları*) adlı kitabı yazınca Durkheim’la çatışmak zorunda kalan Gabriel Tarde (12. Peter Burke, *Tarih ve Toplumsal Kuram*, çev. Mete Tunçay, İstanbul 1994, s. 128), insanların kişisel farklılıklarına rağmen nasıl olup da benzer davranışlar göstererek bir sosyal düzen kurabildikleri sorusuna cevap olarak, “Toplum taklittir” diyordu. (G. Tarde, ***The Laws of Imitation***, New York: Henry Holt, 1903, s. 74’ten aktaran Kağıtçıbaşı, ***a.g.e.***, s. 16) 1908 yılında ilk defa “***Sosyal Psikoloji***” adı altında bir ders kitabı yayınlayan Amerikalı sosyolog E. A. Ross, Tarde’ın etkisiyle, taklidin sosyal davranışın anahtarı olduğunu öne sürmüştür. (Kağıtçıbaşı, ***a.g.e.***, s. 16.)

Taklit, amaçsız bir çaba değildir elbette. Kağıtçıbaşı’nın ifadesiyle, “... sevilen, beğenilen iletişim kaynağı, ... aynı zamanda taklit edilebilecek ya da özdeşleşilebilecek bir kişi olarak belirebilir. Örneğin, güzel bir sinema yıldızının bir sabun reklamını seyreden 16 yaşındaki Ayşe, o yıldıza benzeyebilmek ya da onunla özdeşleşebilmek için o sabunu kullanmaya başlayabilir.” (***A.g.e.***, s. 173.) Leon Mann’a göre de, “Özdeşlemenin ödülü veya ondan beklenen sonuç; statü, tanınma, desteklenme ve kabul edilmedir.” (Leon Mann, ***Social Psychology***, Brisbane: John Willey and Sons, 13rd ed., 1984, s. 127.) “... insanlar, kendi saygınlıklarını yükseltmek için hep kendilerinden daha saygın kimselerle beraber görünmek, ilişkiler kurmak isterler.” (17. Kağıtçıbaşı, s. 143.)

(O yüzden “entel” olma meraklıları kimi zaman, “entelektüel” olarak ün yapmış kişileri körükörüne destekler, onların yanında yer alırlar. Statü açısından gelecek vaat etmediğini düşündükleri mekan ve şahıslardan ise bucak bucak kaçarlar.)

Birilerinin İslâm birliği idealine burun kıvırmalarının ve AB ve/veya Amerikan yandaşlığını "mutlak ideal” olarak görmelerinin altında yatan halet-i ruhiye budur.

*

Nasıl Fazlur Rahman’ın Batı’dan aldığı “mutlak ahlâkî idealler”i varsa, birçok aydınımızın da yine Batı kökenli “mutlak siyasî idealler”i mevcuttur.

(Çok şükür ki bunlar Fazlur Rahman kadar cesur değiller, ***Kur’an***’ın siyasî ideallerden taviz verdiğini söylemiyorlar. Fakat ***Kur’an***’a itiraz edilmesini anlayışla karşılasalar da, “mutlak siyasal idealler”inin eleştirilmesini içlerine sindirebildikleri söylenemez. AB’ci veya Amerikancı olmamak, onlara her halükârda meydan okumak demek değildir; baskılara boyun eğerek ya da “şirin gözükmek” için olmadık tavizler vermekten uzak durmak demektir. Meydan okuma çağrısı yapmak, bilerek (veya bilmeyerek) provakatif bir tutum sergilemektir. Bir tarafı veya iki tarafı “meydan okuma cesareti gösterememek”le suçlamak, bir çatışma çıkması için tarafların “duyguları”yla oynama kurnazlığı sergilemekten başka birşey değildir. Taraflar ya cesur olduklarını ispat etmek için oyuna gelmeyi kabullenecekler ya da “akılları”yla hareket edecek, fakat kendileriyle "cesaret yoksunu” diye alay edilmesi riskiyle yüzleşeceklerdir.)

Taklit, belirli bir zaman ve mekana özgü bir durum değildir. Peter Burke’nin ifadesiyle, “[Fransa’da] Saraylıların davranışları (muaşereti), giysileri ve kullandıkları sözcükler, Paris’te ve –bir kaç günlük gecikmeyle– taşrada taklit ediliyordu.” (Burke, s. 80-81.) “Burjuvalar kendi konuşma kalıplarını aristokratlara benzetecek biçimde değiştiriyorlar, bu nedenle onlar da (kendilerini ayrımlamak için) durmadan yenilikler yapmak zorunda kalıyorlardı. Bazı aristokrasilerin (19. yüzyıl Rusya’sında, 18. yüzyıl Prusya’sında, 17. yüzyıl

Hollanda'sında Fransızca konuşmaları vb gibi) bir yabancı dili gündelik olarak kullanmalarına gelince, bu hem kendilerini toplumsal skalada daha aşağı insanlardan ayrımlamanın bir yolu, hem de aynı zamanda uygarlık merkezi olarak Paris'e bir saygı gösterisiydi." (***A.g.e.***, s. 94-95.)

*

Uygarlık merkezi Paris'e saygı göstermeye Osmanlı çok erken bir tarihte, 1720'lerde başladı. Oysa ortada henüz ne "Sanayi Devrimi" vardı, ne de modern teknoloji. "Çoğu kez süsler, süsleme ve donatmalar, zevk, safa ve eğlence ile beraber götürülüyordu. Bu tür işlerin ortaya çıkması, Mehmet Çelebi'nin Paris'te gördüklerinden ve deneyimlerinden ayrı görülmüyordu." (A. Hadi Hairi, ***Osmanlı'nın Batılılaşma Çabaları ve Batı'nın İki Yüzü***, çev. Hasan Büyükcengiz, İstanbul 1993, s. 30.) "Mermer kürsü ve sandalyeler yaptılar. Suları, küçük havuzlarda toplayarak Sultan için gezi yeri yaptılar. Devlet tarihçileri burayı Hüsrevabad diye isimlendirmiştir. Tatlı sular deresinden, zengin bahçelerden, şelale, fıskiye ve havuzlardan oluşan binalar yaptılar. Bunların Fransa'nın Versailles Sarayı'ndan daha iyi olmasını istiyorlardı.... Süslemede Avrupa süsleme ve adetlerini takip etmek yeterli olmuyor, kendi divan ve sandalyelerine Avrupa şekli veriliyordu. Avrupa elbiselerini giymede aşırılık yapılıyor, Avrupalı ressam ve sanatçılar duvarları süslemeleri için Türkiye'ye çağırılıyordu. Saray ve köşkü uzun süre süsleyen antika ve mozaiklerin hayatına son veriliyordu. Süslemeye ve Batı'ya hoş görünmeye yönelme Lale Devri'nin temel özelliklerinden biriydi." (***A.g.e.***, s. 30-31.)

Bu dönemde, Yirmisekiz Çelebi Mehmed Efendi'nin Paris'ten getirdiği köşk ve bahçe planlarına göre, aralarında Sadabad'ın da bulunduğu köşkler, bahçeler, çağlayanlar yaptırılmıştır.

Yine Paris'teki havuzların benzerleri, Yirmisekiz Çelebi'nin tesiriyle Kâğıthane'de inşa edilmiştir. (Beynun Akyavaş, ***Yirmisekiz Çelebi Mehmed Efendi'nin Fransa***

Sefaretnamesi, Ankara 1993, ss. 65-67, dipnotlar 89 ve 122.) “Hepsinden daha kötüsü yenilikçi Türk devlet adamları süslemeye, garpzedeliğe ve bunların sonuçlarına hazır değildiler. Bir taraftan alafrangalık, süslemecilik, ağızda eğrilik yapma gibi hareketler yayılmıştı....” (Hairi, s. 32.)

Öyle ki, III. Selim, Avrupalı sanatçıları süsleme ve gösteri için kendi köşküne çağırdığı gibi, “Batı’nın şiir ve müziğini taklit etmeye” çalışıyordu. (***A.g.e.***, s. 65.) “... umum için kıraathaneler açıldı, tiyatrolar kuruldu, operalar oynandı, bazen padişah bile balolara katıldı. Avrupa’dan ünlü primadonnalar, maestro’lar çağrıldı, en ünlü bestecilere (Donizetti ‘Paşa’ gibi) marş-ı hümayun’lar besteletildi, Saray’ın bahçesinde asırlardır ‘nevbet vuran’ Mehterhane’nin görevini, Batı enstrümanlarıyla çalan ‘Müzika-i Hümayun’ devraldı.” (Erol Özbilgen, ***Pozitivizmin Kıskacında Türkiye***, İstanbul 1994, s. 51.) Tıp Mektebi’nde de 1839-1870 arasında öğrenim Fransızca idi. (İlknur Polat Haydaroğlu, ***Osmanlı İmparatorluğu’nda Yabancı Okullar***, Ankara 1993, s. 209.) “Sultan Mahmut ... ordunun geliştirilmesi için yeni tedbirler aldı, yeni kıyafetler –ve bu arada da Venedik menşeli fesi– kabul etti, sakalların traş edilmesini emretti.” (Kemal H. Karpat, ***Türk Demokrasi Tarihi***, İstanbul 1996, s. 33.)

*

Lewis şöyle diyor:

> “Sultandan sonra saray da Batılı giyimini benimsemeye başladı. Hükümdarlar ilk olarak o dönemde siviller için kıyafet yasaları çıkarttılar ve bunları uyguladılar. Yeni moda, saraydan bütün memurluğa yayıldı ve 19. yüzyılın sonunda Osmanlı topraklarının her yerinde devlet memurları çeşitli pantolon ve ceketler giymeye başlayarak sosyal değerlerde önemli bir değişimi temsil etmeye başladılar. Bu yeni giyim biçimi toplumun önemli bir unsuru olan memurdan giderek halk arasında yayıldı ve en azından kentlerde sıradan insanlarca benimsendi.”

(Bernard Lewis, ***Ortadoğu***, çev. Mehmet Harmancı, İstanbul 1996, s. 6.)

"18. yüzyıl sonunda ilk Osmanlı reform ordusu kurulduğunda Batı talimini ve silahlarını almaları gerekliydiyse de, Batılı üniformalarını benimsemeleri gerekli değildi. Bu, askerî değil sosyal bir seçimdi ve Libya ve İran İslam Cumhuriyeti de dahil olmak üzere bütün Müslüman ülkelerin modern ordularında izlenmiştir." (***A.g.e.***, s. 4.)

"Böyle bir değişim ilk kez olmuyordu. 13. yüzyılda büyük Moğol fetihleri Ortadoğu'nun Müslüman topraklarını hükümranlıkları altına alıp da, Hz. Muhammed'in günlerinden bu yana ilk kez Müslüman olmayan bir liderin hükümdarlığı başlayınca, Müslümanlar da en azından askeri konularda Moğol yöntemlerini benimsemişlerdi. Moğollar tarafından hiç fethedilmeyen Mısır'da bile büyük Müslüman emirleri Moğollar gibi giyinmeye, atlarında Moğol koşumları kullanmaya ve Müslümanlar'ın kısa kesme adetlerini bırakıp saçlarını Moğollar gibi uzatmaya başlamışlardı. Müslüman ordularının Moğollar gibi giyinmelerinin ve koşum takımları kullanmalarının nedeni bugün giyilen üniforma ve siperli başlıkların kullanılma nedeniyle aynıydı." (***A.g.e***., s. 5.)

Tarih bir tekerrürse eğer, bunun en çok "taklit" olarak ortaya çıktığı söylenebilir. Bizanslılar'ın Trakya üzerinden Hun saldırılarına maruz kaldıkları sıralarda, kılık-kıyafet ve saç-sakal traşı alanında da "Hun modası" ülkeyi kasıp kavurmuştu. (Prokopius, ***Bizans'ın Gizli Tarihi***, çev. Orhan Duru, 3. b., İstanbul 1999, s. 49-50.)

Meşhur Romalı tarihçi **Tacitus** da, Romalılar tarafından işgal edilen İngiltere'de Roma'nın ("dil"den giyim kuşama kadar) her alanda taklit edildiğini anlatır.

Garaudy, Cezayirli bir alimin, Şeyh İbrahimî'nin şöyle dediğini nakleder: "Batılı kültürü benimseyenlerin en kötü kusuru, İslam'ın gerçeklerinden bütünüyle bir habersizlik ve İslamî kültürü en iyi bilenler olarak kendilerini gösterenlerin en kötü

kusuru, çağımızın problemleri ve gereklerinden bütünüyle bir habersizliktir." (Garaudy, ***20. Yüzyıl Biyografisi***, s. 271.)

*

Günümüz Türkiyesi sözkonusu olduğunda, "çağımızın problemleri ve gereklerinden bütünüyle (veya kısmen) bir habersizlik", İslamî kültürü en iyi bilenler olarak kendilerini gösterenlerin elbette bir kusurudur, ama en kötü kusuru değildir. Onların kahir ekseriyetinin en kötü kusuru, İslam'dan da (***Kur'an***, Sünnet ve deyim yerindeyse "gerçek gelenek") pek fazla haberdar olmayışlarıdır. Bunun bir sonucu olarak Türkiye'de tarih bir kez daha tekerrür ediyor, Batı'nın tekniğine duyulan hayranlıktan hareketle onun salt kültür ve medeniyetini ithal etme geleneği, AB'ne üyelik hedefi ile kendi mecrasında ilerliyor.

AB macerası ile bir kez daha kültür ve medeniyet alınıyor, bilim ve teknik ihmal ediliyor. Müslümanlar bir kez daha Batı'nın "laik kültürel projesi"ni savunan Batıcılar haline geliyorlar. Batı'yla "özdeşleşince", onların bilim ve tekniğinin salt "tüketen"leri olmak onur kırıcı olmaktan çıkıyor doğal olarak. "Gelenekçiler" de, Batılı "üstad"ların söylemlerini taklit ederek, uzanamadıkları ciğere pis demekle sorunu güya çözmüş oluyorlar.

PACTA SUNT SERVANDA

Mahmut Toptaş, 14 Ocak 2016 tarihinde ***Millî Gazete***'de yayınlanan "**Zalimin yaktığı ateş kendi evini de yakar"** başlıklı yazısında bir hadîs-i şerifi aktarmıştı:

Sevgili peygamberimiz buyurmuş:

Üç şey var ki sahibine döner:

"**Mekr" (Hile, tuzak, dalavere, komplo) yapanlar kendileri de zarar görürler**" dedi ve şu ayeti okudu: "***Yeryüzünde büyüklük taslamaları ve kötü tuzak kurmaları sebebiyle (nefretleri arttı). Halbuki kötü tuzak sahibini yakalar.***" (Fatır süresi ayet 43)

"**Bağy" (Gaddarlık, isyan, taşkınlık, bağilik) yapanlar kendilerine zarar verirler**" dedi ve şu ayeti okudu: "***…. Ey insanlar, taşkınlığınız kendi aleyhinizedir.***" (Yunus süresi ayet 23)

"**Neks" (Allaha verilen sözden dönmek veya insanlara verilen sözden dönmek) yapanlar kendilerine zarar verirler**" dedi ve şu ayeti okudu: "**Kim sözünden dönerse kendi aleyhine dönmüş olur.**" (Fetih süresi ayet 10)

(Ebu Nuaym, Hatıb, ve Deylemi'den naklen Âlusi, **Ruh-ül Meani**, 11/100, Yunus süresi 23 ncü ayetin tefsiri)

*

İslâm, ister düşman ister dost olsun, insanlara verilen sözden dönülmesine, anlaşmaların çiğnenmesine izin vermez.

Ancak düşman bir yandan üstü örtülü veya açık olarak anlaşmaya aykırı davranıyor, diğer yandan da senden anlaşma varmış gibi hareket etmeni istiyorsa, anlaşmanın bozulduğunu düşmanın anlamasını sağlaman ve ona göre hareket etmen gerekir.

> "Eğer (muaahede eden) bir kavmin haainliğini (ahdine sadakatsizliğini anlayarak bu cihetden) **kat'î** endîşeye düşersen (evvelâ) **hak ve adalet üzere (keyfiyyeti) kendilerine (bildir ve ahidlerini) at**. Çünkü Allah haainleri sevmez." (Enfal Suresi, 8/58, Çantay meali)

Mesela Peygamber Efendimiz s.a.s, Kureyş Hudeybiye Anlaşması'nı çiğnediği için Mekke üzerine yürüdü. Kureyş'in lideri Ebu Süfyan Peygamber Efendimiz'e anlaşmanın devam ettiğini söyletmek için Medine'ye geldiğinde, **ona bu yönde bir açıklama yapılmadı**. Mekkeliler, ihanetlerinin cezasını gördüler.

Bizim tarihimizdeki büyük facialar da genellikle anlaşmalara riayetsizlik yüzünden yaşanmıştır. Mesela Merzifonlu, Viyana Kuşatması'na, Avusturya-Macaristan ile aramızdaki barış antlaşmasına rağmen çıkmıştı. Antlaşmayı çiğnemişti. Sonuç malum: Yenilgi, 16 yıl süren bir savaş, düşmanın Edirne'ye kadar Balkanlar'ı çiğnemesi, Belgrat gibi şehirlerin elden çıkması ve ardından yenilginin tescili olan Karlofça Antlaşması….

Tarihimizi de düzgün öğrenmemiz gerekiyor. Kendi kendimize "kendi propagandamızı" yapıp hatalarımızı örtersek o hatalardan ders alamayız, tam aksine aynı hataları tekrarlarız.

Neden bugün Anadolu'ya sıkışmış olduğumuzu, neden iç ve dış sorunlarla boğuşur hale geldiğimizi de anlayamayız. Bizi parlak **strateji** ve **jeopolitik** nutukları kurtarmaz, bize öncelikle İslâmî hassasiyet, hikmet ve müslüman şahsiyeti lâzım.

Bir yandan hemen her konuda Batı'yı taklit edeceksin, diğer yandan da, bu taklitçiliğinle Batı'yla başa çıkabileceğini zannedeceksin. Ahmaklığın bu kadarı zor bulunur.

KURTARICI ARARKEN VE BEKLERKEN

Hep birileri tarafından (**AB** vs.) kurtarılmayı bekleyenler hiçbir zaman kurtulamazlar.

Öyle görünüyor ki, Allahu Teala, kurtarılmayı kendisinden değil de başkalarından bekleyenleri sürekli hayal kırıklığına uğratacak ve cezalandıracak. Belki de, kendilerini kurtaracaklarını sandıkları kişiler onların gardiyanları haline gelecek. **28 Şubatçılar**'dan kendilerini kurtarması için ümitlerini Genelkurmay başkanı olması beklenen Org. Kıvrıkoğlu'na bağlayanların aldıkları cevap, "**28 Şubat'ın bin yıl devam edeceği**" olmuştu.

Türkiye'deki "muhafazakârlar"ın 28 Şubat sonrası dönemde AB ve Batı yanlısı hale gelmiş olmaları Batı'nın "stratejisi"nin ürünüydü.

Eski bir strateji.. Batılılar'ın Ortadoğu'da Bahreyn, Katar, Kuveyt, BAE, Uman, Ürdün vs. diye "devletçik"ler üretmiş olmasının nedeni, herbirinin kendisini bölgede zayıf hissederek daima dış bir kurtarıcıya (Batı'ya) bağımlı hale getirmesini sağlamaktı. İşte bu yüzden Batı, Ortadoğu ülkeleri arasında dostluk ve işbirliğinin geliştirilmesine asla izin vermez. **Menderes**'in cezalandırılmasının nedenlerinden biri de (belki en önemlisi), bu çemberi (Irak ve Ürdün'le) kırmaya çalışmış olmasıdır. Bir Ortadoğu ülkesi Batı'ya karşı gerçek bağımsızlık arayışı içine girerse ya darbe olur (27 Mayıs Darbesi, Bağdat Paktı'nın İstanbul'da yapılacak toplantısına takaddüm ediyordu), ya suikast (**Kral Faysal**) yapılır, ya da bir başka Ortadoğu ülkesi o devlete karşı kışkırtılır ve o bağımsızlık heveslisi ülke "kurtarıcısı"na koşmak zorunda kalır.

Bu "birini diğerine karşı kullanma" taktiğine bazı ülkelerde mafya tarafından da başvurulur. Önce "kötü mafya" adama musallat olur, sonra da "iyi mafya" onu himayesine alır.

*

Türkiye'de Batı, 1989 sonrası "**strateji**" gereği önce 28 Şubat'ın temellerini attı, ardından "başka araçlar"ı da devreye sokarak İslamcılar'ı AB'ci hale getirdi ve onları **İslam'ı "demokratik, laik ve çağdaş bir din" olarak yorumlama**ya yöneltti.

Dinler arası diyalog girişimi, hoşgörü toplantıları, aydınlarımızın birtakım vakıflar tarafından davet edildikleri uluslararası toplantılar vs. boşuna yapılmadı, yapılmıyor.

Devletler (**istihbarat örgütleri**), resmen yapamadıkları bazı şeyleri "**vakıf**"lara havale ederler. Vakıflar, uluslararası toplantılarla ne yaparlar? Şunu: Nasıl **kara para aklama** yöntemleri varsa, **"kara propaganda"yı aklama** yöntemleri de vardır ve bunlardan sadece birini vakıfların bu tür faaliyetleri oluşturur. Böylece istihbarat örgütleri tarafından kotarılmış tezler bilimsel hale getirilir.

Türkiye'de İslamcılar (Şeriatçılar) varoldukça (gelecek vaadettikçe) Batı Türkiye'deki statükoculara muhtaçtır (Şeriatçılar'ı hizaya getirmek için). İslamcılık yok olunca statükonun bekçilerinin de defteri dürülecektir. Bu anlamda 28 Şubat'ı yapanların kendi bindikleri dalı kestikleri söylenebilir. İşte onların bir zaman sonra AB karşıtı olmalarının nedeni de buydu; çünkü onlara o sırada ihtiyaç kalmamıştı.

*

Açık uçlu bir sorunun cevabını iki seçeneğe indirmekten uzak durmak gerekir. Statükodan yana olmayanları "Seni AB'ci, seni gidi hain, dış güçlerin işbirlikçisi" diye suçlamak, modernistçe bir "iki kutupluluk" üretmektir.

Statükoya karşı olmak, AB'ci olmayı gerektirmez. Buna karşılık, AB yanlısı olmamak da, statükocuların safında yer almak anlamına gelmez. İnsanlara, "Seçin

bakalım, ya kırk katır, ya kırk satır" demek, bir tercih imkanı sunmak demek değildir.

Kırk katırcılar, "Ne kırk katır, ne kırk satır" diyenlerin de bulunacağını unutmamalıdırlar.

*

Tarihi bilen bir insanın, AB maceramıza sıcak bakabileceğine ihtimal verilemez.

Uluslararası ilişkilerde ebedî dostluk ve düşmanlıklar yoktur, denilir. Doğrudur. Fakat bu "insanlar" içindir. Medeniyetler ve kültürler için aynı şey söylenemez. İmanla küfür arasında hiçbir zaman barış olmayacaktır. Ama müslüman ile kâfir barışabilir, biri imanından veya diğeri küfründen vazgeçebilir; ya da barışı savaşa tercih edebilirler.

Bununla birlikte, dostluklar (ve düşmanlıklar) ebedî devam etmez. En iyi dostların bir zaman sonra amansız düşmanlar haline gelmesi mümkündür. Çoğunlukla da böyle olur. **İmam Maverdî**, "Dostuna karşı ihtiyatlı ol! İnsanın düşmanları genellikle dostlarından çıkar" der. Erbakan ile Erdoğan arasındaki dostluk ne oldu? Ecevit ile Baykal 1970'lerde beraberken 1990'larda niçin fiilen Ecevit ile Türkeş beraberliği ortaya çıktı? MHP, 28 Şubat sonrasında Ecevit'in DSP'sine dönüşmedi mi?! 1930'larda Atatürk-İnönü ilişkileri nasıldı? Erzurum Kongresi'ndeki Karabekir-Atatürk dostluğu sonra nereye gitti?

Uluslararası ilişkilerde de böyledir. Irak, ABD dostuydu, İran'la sekiz yıl savaştı. Sonrasını biliyoruz.

Avrupalılar, daha 60 yıl önce birbirlerini boğazladılar. Bunun tekerrür etmeyeceğinin garantisi nedir?

Medenî kabul edilen insanların içinde canavar bir ruh yatıp yatmadığından hiçbir zaman emin olunamaz. İşte Irak, işte Filistin!

İnsanların hiç suç işlemediği bir yerde bile, ceza yasaları kaldırılamaz. Hadis-i şerif şöyle: "Tedbir, aklın yarısıdır."

AB, dikensiz gül bahçesi ve sorunsuz bir cennet yaşamı değildir, olmayacaktır.

Fakat daha önemlisi, bugünkü düşmanlar dost olacaktır. Şu anda Avrupa Birliği'ne karşı olan statüko yanlıları bir zaman sonra Avrupalı Hıristiyanlar ve ateistlerle Müslümanlar'a karşı işbirliği yapabilirler.

Şimdi statükocuların kaybedecek şeyleri var. Onları kaybettiklerinde yeni kazanımlar için dostluk ve düşmanlıklarını gözden geçireceklerdir. Statükocuların önde gelenleri sürekli değiştiğine göre, yeniler eskilerin politikalarını zaten aynen sürdürmeyeceklerdir. Statüko denince akla gelen kurumların 1980'lerde, 28 Şubat sırasında ve şimdi aynı politikaları sürdürmeyişleri gibi.

Dolayısıyla, AB meselesi, salt statükoyu temsil edenlere düşmanlık ekseninde izah edilebilecek bir şey değildir.

İşte bunun için, meselelere zamansal derinlik içinde bakmak gerekir.

KARİKATÜR KRİZİNDE SINIFTA KALAN “SON KALE”

Şubat 2006’da internetteki haber sitelerinde aşağıdaki haber yer alıyordu:

> “Danimarka'nın ***Jyllands-Posten*** gazetesinin yayımladığı karikatürlere bugünkü sayısında yer veren ***France Soir*** gazetesindeki açıklamada, karikatürlerin provokasyon amacıyla yayımlanmadığı belirtildi. Açıklamada, ‘Bu 12 karikatür, önemsiz, rencide edici ya da önemli bir anlama sahip olarak görülebilir, ancak Danimarka'da ifade özgürlüğünün sınırlarının test edilmesi amacıyla yayımlanmaları, İslam dünyasında öfkeye yol açmıştır’ ifadesine yer verildi.
>
> “Karikatürlerde, hiçbir ırkçı niyetin ve hiçbir topluluğun aleyhinde ifadenin bulunmadığı savunulan açıklamada, ‘Hayır, asla konuşurken ve **düşünürken özgür olduğumuz için özür dilemeyeceğiz**’ denildi.”

Fransızlar özür dilemeyebilirler. Ama bunu yaparken yalan söylememeli, özür dilememelerini **“konuşurken ve düşünürken özgür”** olmalarına değil, utanmazlıklarına bağlamalıydılar.

Yıllar önce **Roger Garaudy** Fransa’da, **“konuşurken ve düşünürken özgür”** olduğu için yargılanmış ve mahkum edilmişti. O zaman, doğal olarak, Fransızlar’ın bu arsızlığı özgürlük zanneden gazetesi, Garaudy’nin yazdıklarını tekrar yayınlayıp, “konuşurken ve düşünürken özgür” oldukları için geri adım atmayacaklarını ilan etmemişlerdi.

Neden yargılanmıştı 84 yaşındaki Garaudy? Şundan: **"*İsrail Politikasının Temelindeki Efsaneler*"** başlıklı, Türkçe'ye **“*İsrail Mitler ve Terör*”** adıyla çevrilen kitabında, 2. Dünya Savaşı'nda Yahudiler’e karşı iddia edildiği gibi

soykırım yapılmadığını, gaz odalarının varlığının şüpheli olduğunu ve bütün holokost olayının abartıldığını ileri sürdüğü için.

Garaudy, **"soykırım sanayisi"** ifadesi ve Yahudi soykırımının abartılması yoluyla İsrail'in politik kazanç sağladığı iddialarından dolayı, **"Bütün Yahudilerin onuruna saldırı"**da bulunmakla suçlanmıştı. Konuşurken ve düşünürken özgür olmayı seçen Garaudy, Paris'te yargılandığı mahkeme tarafından toplam 120 bin frank para cezasına mahkum edilmişti. Ne yazık ki Garaudy, sadece para cezasıyla kurtulamadı. 2000 yılında da, soykırımı sistematik biçimde inkar ettiği suçlamasıyla 15 ay hapse mahkum edildi.

*

Evet, şimdi Fransızlar'ın arsız bir gazetesi, konuşurken ve düşünürken özgür olduklarını iddia ediyor. Onların özgürlüğü var, ama Müslümanlar'ın onuru yok. Onlara göre, onur Yahudiler'in tapulu malıdır (!), başkalarına ait olamaz.

Doğru söylüyordu Kürşat Bumin: **"Karikatürler meselesi açık olduğu kadar karmaşık bir mesele."** Burada açıklık Batılılar'ın, karmaşıklık da bizim payımıza düşüyordu galiba. Bumin, **Yeni Şafak**'taki "açık-karmaşık" yazısını şöyle bağlıyordu:

> "Beklemeden, daha yazının başlığında belirttim: 'Karikatürler' meselesi açık olduğu kadar karmaşık bir mesele. Bakın mesela: 'Karikatürler'i cezalandırmak için pek çok İslam ülkesinde halk ayağa kalkmış durumda. Danimarka temsilcilikleri ateşe veriliyor. Başbakan Erdoğan'ın da açıklıkla belirttiği gibi bu olayları tasvip etmek -ve hatta bazılarının yaptığı gibi daha da gelişmesini temenni etmek- mümkün değil. Bu saldırılarla kim cezalandırılıyor? Danimarka hükümeti mi? Danimarka Başbakanı'nın 'özür dilememesi' de sıkça hatırlatılan bir gelişme. Aslına bakacak olursanız, Rasmussen, 'Hükümet medyaya hiçbir şekilde etkide bulunamaz. Danimarka hükümeti ve Danimarka ulusu bağımsız medyanın

yayınladıklarından sorumlu tutulamaz' derken hiç mi hiç haksız değil. Danimarka'nın Ankara Büyükelçisi'nin şu sözleri de çok yerinde doğrusu: Türkiye ve diğer ülkelerde olduğu gibi, hükümetler basının yaptıklarından sorumlu değildir...."

Bumin'in yazdıklarının da gösterdiği gibi, gerek Danimarka Başbakanı ve gerekse Danimarka'nın Ankara Büyükelçisi, **"sorumluluklarının sınırı"**nı çok iyi bilen adamlar: Danimarka hükümeti ve Danimarka ulusu, **"bağımsız"** medyanın yayınladıklarından sorumlu tutulamazmış.

*

Ne yazık ki, sorumluluklarının sınırını bilmek konusunda, bizim Başbakanımız ve medyamız aynı yeteneği gösteremiyor. Oysa **Başbakan Erdoğan** şöyle diyebilirdi: "Ben Türkiye'nin başbakanı olarak, Türkiye'deki 'bağımsız' bireylerin protestolarından sorumlu tutulamam. Diğer İslam ülkelerinde yaşayan bağımsız bireylerin yaptıklarından hele hiç sorumlu değilim."

Fakat o öyle yapmıyor, Danimarka Başbakanı'nın aksine sorumluluklarının sınırını bilmediği (!) için, İslam ülkelerinde yaşanan tepkilerden bile kendisini mesul hissediyor ve **özür dileyici bir üslupla** beyanatları arka arkaya sıralıyor. Fakat, çirkin karikatürler yüzünden İslam ülkelerinde Batı'yı üzen olaylar yaşanıyorsa şayet, bundan dolayı utanç duyması gerekenin kendisi değil **Rasmussen** olduğunu unutuyor. Buna karşılık, Rasmussen, sorumlu olmadığı konuda kendisini üzecek kadar saf ya da başkalarının (basının, bireylerin) bağımsızlığına saygı duymayacak kadar 'sınırını bilmez' değil. Onun yerine, çıkan olaylarla hiç alâkası olmadığı halde, **bizim Başbakanımız dertleniyor**.

Sadece Başbakanımız mı? Medyamızı da bir telaş almış durumda. Kimisi **provokasyona gelmemek**ten söz ediyor, kimisi ağırbaşlılıktan, kimisi **sağduyu**dan, kimisi itidalden... Sorumluluk duygusu, gazete sayfalarından sel olup sokaklara taşıyor.

Bunların hepsi iyi hoş da, kendi sorumluluk alanlarının nerede başladığı ve nerede bittiği konusunda Rasmussen kadar açık bir fikre sahip olmadıkları için şunu diyemiyorlar: "İslam dünyasındaki bağımsız bireylerin verdikleri tepkiden bir gazeteci olarak ben sorumlu değilim. Buna yol açan, bunu kışkırtan Danimarkalı gazeteciler ve siyasetçiler sorumluluklarını bize yıkmak yerine, yaptıklarını telafi edecek olumlu yayınlar yapmalı, tansiyonu düşürmelidirler. Biz gazeteci olarak sadece habercilik yapar, verilen tepkileri duyururuz."

*

Hayır, bizim gazetecilerimiz "sorumlu" adamlar ya, **Rasmussen**'in üstlenmediği türden bir sorumluluğun altına gönüllü olarak giriyor ve Türkiye sınırları dışında yaşanan protesto olayları için bile suçluluk duygusuna kapılıyor, karalar bağlıyorlar. Sonra da, adeta Batılılar'a, "Bakın biz bu görgüsüz, sağduyusuz, itidal yoksunu insanlar gibi değiliz, biz en fazla 'Ayıp ettiniz' deyip olayı unutacak kadar sizin yaklaşımlarınıza saygılıyız" dercesine, yazdıklarını okumaları mümkün olmayan, okumuş olsalar bile itibar etmeyecek olan yurtdışındaki müslüman fertlere akıl veriyorlar. Belki de, bunu biliyorlar, asıl dertleri Batı'ya, "**Bakın biz o protestocularla aynı safta değiliz**" mesajını vermek.

Halbuki, Kürşat Bumin gibi ifade etmek gerekirse, olayın kendilerini ilgilendirmediğini söylemiş olsalar "hiç mi hiç haksız" sayılmazlar. Bir yandan Rasmussen burnundan kıl aldırmıyor, zerre taviz vermiyor, "Bağımsız medya da bağımsız medya" deyip duruyor, sorumluluğunun bulunmadığının altını çiziyor, bizimkiler ise, sanki kendilerinin yakasına yapışılacakmış gibi, verilen tepkileri kınama yarışına giriyorlar. Danimarka Hükümeti, Danimarka basınından sorumlu değil, ama bizim gazetecilerimiz, varlığından bile habersiz oldukları, başka ülkelerde yaşayan şahısların protestolarından sanki sorumlu...

Hayır, **Rasmussen** sadece bununla yetinmiyor, bir de tutup, 76 ülkenin büyükelçilerine hitaben tehditkâr konuşmalar yapıyor: “Protestolar devam ederse, zararlı çıkacak olan Danimarka değil, protestoyu gerçekleştiren ülkeler olacaktır!”

Kürşat Bumin haklı: Mesele açık ve karmaşık. Açıklık Rasmussen’de, karmaşıklık bizde.

*

Bizim siyasetçilerimizin, gazetecilerimizin, kendilerini uçan kuştan sorumlu zanneden zevatın şunu anlamaları gerekiyor: Onlar, sadece yazdıkları, söyledikleri ve yaptıklarından sorumludurlar. Bu kadar!.. İslam dünyasının hiç tanımadıkları bireyleri için suçluluk duygusuna kapılmaları, başka bağımsız bireyler için kendilerini sorumlu hissetmeleri gerekmiyor.

Ha, **Rasmussen** çıkıp, Danimarka Başbakanı olarak karikatürlerin sorumluluğunu üstlenir ve özür dilerse, bu “sorumlu” gazetecilerimiz de, isterlerse, bir müslüman olarak, müslüman kardeşlerinin yaptıklarından dolayı özür dileme nezaketini gösterebilirler. Ama, dediğim gibi, “isterlerse”; aslında bunu yapmak zorunda değiller.

Evet, protestoların niteliği ve şekli konusunda birçok şey söylenebilir. Ama bunun, birincisi, Batı’ya karşı **özür dileme** refleksi ya da şirin görünme arzusuna dayanmaması gerekir. İkinci olarak da, **zalimi bırakıp mazlumu sorgulama** çarpıklığına yaslanmaması icap eder. “Böylesi çirkin kampanyalar elbette protesto edilmelidir, ama haklıyken haksız duruma düşmemek için şunlara dikkat etmelidir” demekle, mutlak bir pasifizmden başka bir anlama gelmeyecek olan itidal maskeli duyarsızlığı teşvik etmek farklı şeylerdir.

*

Doğal olarak, Bumin’in şu ifadesi de yanlış:

> "Aslına bakacak olursanız, Rasmussen, 'Hükümet medyaya hiçbir şekilde etkide bulunamaz. Danimarka hükümeti ve Danimarka ulusu bağımsız medyanın yayınladıklarından sorumlu tutulamaz' derken hiç mi hiç haksız değil."

Haksız...

Joseph Kirschner adlı bir Alman gazetecinin Türkçe'ye **"Manipülasyon Ama Nasıl?"** ve **"Manipülasyon Oyunu"** adlarıyla çevrilmiş bir kitabı mevcut. Orada, 1933 ila 1945 yılları arasında ABD başkanlığı yapan Franklin D. Roosevelt'in eşi Eleanore ile 1950'li yıllarda, gençliğinde yapmış olduğu bir konuşmayı aktarıyor. Ona, bir politikacı için en önemli şeyin ne olduğunu sorar. Eleanore Roosevelt, **politikada en önemli şeyin, düşündüğünden farklı konuşmayı başarabilmek** olduğunu söyler.

Doğal olarak bu, tecrübeye dayanan, pratikten çıkarılmış bir tespit niteliği taşıyor. Fakat, politikanın teorisi veya siyaset bilim sözkonusu olduğunda da, Batılılar'ın benzer düşünceler taşıdıklarını görüyoruz. *Duverger*, **"*Politikaya Giriş*"** adlı kitabında, "genellikle, ilan edilen amaçlarla gerçekten güdülen amaçlar arasında ayrılık bulunduğunu ve ikincilerin birincilerle gizlenip kamufle edildiğini" söyler ve sözlerini şöyle tamamlar:

> "**Kamuflajların maskesini** alaşağı ettiği, yalanları açığa vurduğu içindir ki politika biliminin büyük önemi vardır."

Kamuflajların maskesini indirmeyi becerebiliyorsanız siyasetten ve siyaset bilimden anladığınız söylenebilir.

*

Bumin, "Hükümet medyaya hiçbir şekilde etkide bulunamaz" derken Rasmussen'in bunu inanarak mı söylediğini sanıyor? Veya doğruyu söylediğini mi zannediyor?..

Rasmussen'in haksız olduğunu, en azından onun için "hiç mi hiç haksız değil" denemeyeceğini anlamak için, aslında ne **Bayan Roosevelt**'in ne de Duverger'nin şahitliğine ihtiyaç var. Bunu anlamak için, siyasetten beklenenin ne olduğunu bilmek yeterlidir.

Siyaset, bizim dışımızdaki birey, topluluk veya kurumlar karşısında, onların bağımsız oldukları tespitinden hareketle kayıtsız ve etkisiz kalmanın değil, onları değişik yollarla belli tercihlere sürükleyebilmenin adıdır. Mesela dış politika sözkonusu olduğunda, başka devletlerin bağımsız olduklarının altını çizmeye bile gerek yoktur, ama etkili bir dış politikadan beklenen, o bağımsız ülkelerin bizim güvenlik ve çıkarlarımıza zarar vermeyen tutumlar belirlemelerinin sağlanmasıdır. Bir ülkenin diplomatları, "Ne yapalım, bu ülkeler bağımsız" diyerek kendilerini mazur gösteremezler.

*

Üstelik, iç politikada iktidarların gerek ülke medyasını gerekse bireyleri etkilemek için başvurabilecekleri pekçok mekanizma vardır. Rasmussen yalan söylüyor, Bumin de bizim buna inanmamızı istiyor.

Eskiler, **"Birşey haddini aşarsa, zıddına inkılab eder"** demişlerdir. Bu ifadeyi örneklerle şöyle açabiliriz: Savunma haddini aşınca saldırıya, hak arayışı haddini aşınca tecavüze dönüşür. Özgürlüğün kullanımı için de aynı şey geçerlidir: Hürriyetinizi abarttığınızda, başkalarınınkini çiğnemeniz kaçınılmazdır. Bu, özgürlükçülük değil, özgürlük ihlalidir.

Sağduyu ve itidal çağrıları için de aynı şey söylenebilir: Bunu, zalim ve taşkın kişilere yaptığınızda doğru bir tavır sergilemiş olursunuz, ama aynı şeyi mazluma söylediğinizde, yaptığınız şey, dolaylı olarak zulmü teşvikten başka bir anlama gelmez.

*

Bugün Gazetesi’nden Gülay Göktürk şöyle diyordu:

> “***France-Soir*** Gazetesi’nin karikatürü yayınlarken attığı başlık önemli: Hayır, asla konuşurken ve düşünürken özgür olduğumuz için özür dilemeyeceğiz.”

Yazara göre, “bizim de bu vesileyle şu kutsala saygı beklentimizi bir kez daha gözden geçirmemiz” gerekiyormuş. Ona göre, “Avrupalı, konu ifade özgürlüğüne geldiğinde dokunulmazlığı olan kutsal değer tanımadığını, bizim de bunu anlamamız ve uyum sağlamamız gerektiğini söylüyor” imiş. Yazara bakılırsa, “bizler ise ısrarla ifade özgürlüğünün kutsal olarak bildiğimiz değerlere saldırma noktasında bittiğini” söylüyormuşuz.

Hayır, biz bunu söylemiyoruz.

İfade özgürlüğünün sınırları vardır ve bunun ‘kutsal’ ile bir ilgisi de bulunmamaktadır. Türk Anayasası, 26’ncı maddesinde, “Düşünceyi açıklama ve yayma hürriyeti” ile ilgili olarak şu noktayı vurgular:

> “Bu hürriyetlerin kullanılması ... başkalarının şöhret veya haklarının, özel ve aile hayatlarının ... korunması ... amaçlarıyla sınırlanabilir.”

Bu hükmün, basın özgürlüğünün sınırları konusunda evrensel kabul görmüş anlayışla çelişen bir yanı yoktur. ‘Kutsal’ı tartışmak başka bir şey, iftira ve hakaretlerde bulunmak başka bir şeydir.

*

Karikatürler konusunda öncelikli mesele **kutsallık** değildir. Burada, gerçeğe uymayan bir yorum söz konusu. Bir haber veya yorumdan öncelikle “gerçeğe uygunluk” beklenir. İkincisi, haberin içeriği ile kullanılan kavramlar ve/veya semboller arasında bir mantık bağı bulunmalıdır. Mesela, Gülay Göktürk hakkında, gerçekte varolmayan bir suçlamada bulunur ya da yaptığı birşeyi, (mantık bağı

bulunmayan) yakışıksız kelimelerle tavsif edersek, buna karşı Göktürk'ün hak arayışı yoluna gitmesi ve yaptığımızın ifade özgürlüğü olarak nitelendirilemeyeceğini savunması doğaldır.

Yazar, sözlerini şöyle sürdürüyor:

> "Ama unuttuğumuz önemli bir nokta var: Kutsal bir tek çeşit değil, çeşit çeşit... Kimisi için dini değerleri kutsal, kimisi için milli duyguları kutsal, kimisi için devleti, bayrağı, ya da aile değerleri... Ve herkes kendi kutsalını ifade özgürlüğünün istisnası haline getirdiğinde ortada özgürlük alanı namına birşey kalmaması tehlikesi var."

Göktürk, burada da yanılıyor:

Bizler millî duyguları da, devleti de, bayrağı da, aile değerlerini de tartışabiliriz ve tartışıyoruz. Ama birilerinin devleti, bayrağı ya da aileleri hakkında, gerçekte var olmayan suçlamalarda bulunur ya da onları (mantık bağından yoksun kavramlarla) tahkir ve tezyif edersek, buna tepki gösterilmesini doğal karşılamamız gerekir.

Çünkü, hakaret ve iftira bir özgürlükse, karşı-hakaret ve karşı-iftira da bir özgürlük haline gelir ve sonuçta bu, nerede biteceği belli olmayan bir yarış halini alır.

*

Yazarın, ifade özgürlüğüne getirdiği sınır hukukî değil, ahlâkî bir nitelik taşıyor. Fakat ahlâkî olgunluğu saldırganlardan değil, saldırıya uğrayanlardan bekliyor. Sözleri şöyle:

> "Ne var ki, ifade özgürlüğünün sınır tanımaması, insanların sahip oldukları bu sınırsız özgürlüğü sınırsız bir şekilde mutlaka kullanacakları anlamına gelmez."

Devamı da var:

> “İşte bu noktada **empati** devreye girer. İfade özgürlüğünü hiçbir empati duygusu olmaksızın, kıra döke kullanmanın hukuki bir bedeli yoktur ama, **manevi bedel**leri vardır.”

Peki ya onlar maddî bedel söz konusu olmadıkça manevî bedeli umursamıyorlarsa?

Hayır, maddî-hukukî bir bedeli elbette vardır ve olmalıdır.

Yoksa şayet, bu, iki nedenden kaynaklanıyor olabilir: Birinci neden, hukukun işlevini yerine getirememesi ve despotik bir düzenin kurulmuş olması olabilir. İkinci neden ise ortada bir düzen bulunmayışıdır. Uluslararası ilişkiler için genellikle bu ikincisi sözkonusudur. Realist uluslararası ilişkiler teorisi, uluslararası ortamın anarşik nitelikte olduğunu ve son sözü ‘güc’ün söylediğini savunur.

*

Göktürk, sözlerini şöyle bitiriyor:

> “Ama **olgun** bir toplum aynı zamanda, karşısındakinden empatiyi bulamadığında da sukunetini koruyabilen, karşılaştığı saygısızlığı ‘büyüklük bizde kalsın’ **güngörmüşlüğüyle**, belki sadece **küçük bir sitem**le geçiştirebilen toplumdur.”

Evet, olay sadece basit bir saygısızlıksa, belki bu doğru olabilir. Başkalarının kutsallarına saygı göstermek, insanların yükümlülükleri arasında yer almaz. Saygı göstermemek, hakaret etmek anlamına da gelmez.

Ama ortada iftira, hakaret ve çirkin bir kampanya varsa, buna muhatap olanların, kendilerini savunma hak ve özgürlüklerini sonuna kadar kullanmaları önemlidir. Olgun bir toplumdan, herhangi bir şekilde böylesi tecavüzlere dur demesi beklenir. Zalimi bırakıp mazlumu sorgulaması, hukuktan yardım göremeyenlerin ellerini bir de ahlâkın istismarı ile bağlaması değil. Sizin güngörmüş siteminiz, onların iştahını

kabartıyor ve daha da azdırıyorsa ya?... Tahkir, iftira ve tezyifin adı özgürlük; **“öğrenilmiş acizlik”**, medenî cesaret eksikliği ve özgürlüğünü/onurunu koruyamamanın adı da güngörmüşlük olmamalıdır.

AJANLAR, İNGİLİZÎLER

Merhum Kadir Mısıroğlu'nun ***Gurbet İçinde Gurbet*** adlı bir hatıratı mevcut (İstanbul: Sebil Y., 2004.)

Söz konusu kitabındaki bazı satırlar, Türkiye'nin istihbarat teşkilatının nelerle meşgul olduğunu, ve de hariciyemizin (dış politikamıza yön verenlerin) siyasetten ne anladığını görmemiz açısından önem taşıyor.

Aynı aktarıyoruz (s. 107, 117-8, 120, 159-60):

> … Bu sırada **polisin gizlisi aşikârı** büromda eksik olmuyordu. Hatta bir İngiltere dönüşü büromun tarumar edildiğine şahit olmuştum. Gece içeriye girmişler ve birşeyler aramışlardı. …
>
> Uzun mücadele hayatımda mayıs böcekleri gibi bir görünüp bir kaybolan çok insan tanımışımdır. Bunlar ekseriya, kitaplarımı okumuş veya konferanslarımı dinlemiş olmak ve bu suretle [güya] **bana hayranlık duymuş olmak** saikiyle yaklaşarak kısa zamanda etrafımdaki muhabbet halkasına dahil olurlar ve ne gaye ile gelmişlerse o gayenin husulü hitamında kaybolurlardı. Bunların kimi **siyasî polis** [istihbarat], kimi bir heveskâr, kimi de dostluklarını bir mevsimlik olarak icra etmek temayülünde bulunan iştah ve istidatları kısır insanlardı.
>
> … siyasî iltica hakkı elde ettiğim ilk günlerde Mehmed Çelik (tabiî gerçek adıysa) adında bir delikanlı, bir münasebetini bulup benim yakınlarım arasına katıldı. Derdimle hemdert görünen bu genç, siyasî mültecîliğin tevlîd ettiği bazı pürüzlü meseleleri hall ü fasl etmek için beni Ouvry Goodman adında bir avukatla tanıştırdı. Bu avukat, kitaplarımı İngilizce'ye tercüme etmekten … kadar bir sürü meseleyi deruhte etmeyi tekeffül etti. Bunun için bir ücret talep etmediği gibi ….

> … **Cemaleddin Kaplan** … kendisini halife ilan etti ve **Alman** polisinin müsaadesiyle oturmakta olduğu bir apartman dairesinin kapısına "Hilafet Devleti" levhasını astırmak maskaralığına kadar bu vadide ileri gitti. … Köln ve o zaman Almanya'nın başşehri olan Bonn caddelerinde tekbir getirerek davamızın düşmanlarına pekçok istifade edecekleri malzemeyi akılsızca verdi.
>
> Cemaleddin Kaplan'ı böyle şiddetli radikal İslamcı göstermeye imale eden aslında bir kısım **ajan** hüviyetli kimselerdi. Bunlar Türk basınının bazı gazeteleri vasıtasıyla Cemaleddin'i tahrik ederek yaptırdıkları hareketleri mübalağalandırılmış haberler haline getiriyorlardı.

*

Burada merhumun sözlerinin arasına girelim..

Cemaleddin Türk gazetelerinde "**Kara Ses**" diye manşet oluyor, böylece iyice "gaz"a geliyordu. Oyuna getirildiğini anlamıyor, ya da anlamamak işine geliyor, muhtemelen, rejimi salladığını, Türkiye'nin Humeyni'si olabileceğini zannediyordu.

Merhum **Mehmet Kutlular**'ı, yurtdışında Millî Görüş ve Süleymancılar'la uğraşmaya ikna edememişlerdi, fakat bunu, bizzat Erbakan'ın Almanya'ya göndermiş olduğu adam eliyle kolayca gerçekleştirdiler, Millî Görüş Teşkilatı'na esaslı bir darbe vurdular.

Merhumun kitabına dönebiliriz:

> Bununla [Türk derin devleti, istihbaratı vs.] yamanmak istedikleri Avrupa Birliği'ne bir mesaj verme gayesi güdüyorlardı. …
>
> Bu düşüncesin fiilî bir müşahedesine de burada ismini zikretmek istemediğimiz bir **askerî ataşe** vasıtasıyla vakıf olmuşumdur. O sırada

Hariciye Vekili (**Dışişleri Bakanı**) bulunan ve daha evvel Almanya'da büyükelçilik yapmış olan Antakya'lı milletvekili **Vahit Halefoğlu** … **İngiliz başvekili (başbakanı) Margaret Thatcher**'i ziyat etmiş ve onun önüne irticaî faaliyete ait gazeteleri koyduktan sonra şu mahiyette şeyler söylemiştir:

"Bizim **Batı'yla nikâhımızı** kıymış olan milletsiniz [Kökeni İstiklal Harbi'ne ve Lozan'a dayanıyor]. Lakin bu nikah bozulmakta ve Türkiye bir ortaçağ üslubuyla **dinî devlet** olmaya doğru gitmektedir. İşte bunu gösteren vesaik!.."

Margaret Thatcher, Türk ordusunun Türkiye'deki **Batıcı zihniyetin koruyucusu** olduğu yolunda bir itirazla mevzubahs edilen tehlikeyi varid görmediğini söylemesi üzerine, V. Halefoğlu şu karşılığı vermiştir:

"O kadar güvenmeyiniz. Bu zihniyetteki insanlar, orduya da sızmışlardır…." …

Burada bir parantez açarak şu vak'ayı da dikkatlerinize arz edeyim:

Ben Türkiye'ye döndükten sonra, Cağaloğlu'nda yazıhanemin bitişiğinde Re'sen Emekliler Derneği [isteği dışında emekli edilen subay ve astsubaylar] vardı. Bir gün orayı ziyaretimde derneğim başkanı Mehmed Zeki Obuz Bey'le sohbet ediyorduk. **Fethullah Gülen**'in adı geçti. Adam ani bir surette öfkelendi ve:

"Onun Allah belasını versin" dedi.

Hayret ettim ve :

"Siz onun şakirdi (talebesi) veya muhibbi (sempatizanı) değil misiniz?" diye sordum.

Cevap verdi:

“Ne münasebet! Yalnız benim değil, 350 üyemizin hiçbirisinin onunla en küçük bir alâkası mevcut değildir. Biz hepimiz kendi halinde dindar subay ve astsubay emeklileriyiz. O adam da (Fethullah) belki orduya üç beş adamını yerleştirdi. Fakat bu işi öyle mübalağalandırdı ve öyle şayia haline getirdi ki, hepimizin, ‘Allah’ diyen herkesin **ordudan atılmasına** sebep oldu. … O bir haindir!”

*

Merhumun sözleri böyle..

Fethullah’ın durumuna gelince.. Genelkurmay İstihbarat Daire başkanlığı yapmış bir korgeneral, İsmail Hakkı Pekin, Fethullah’ın ve **Mehmet Şevket Eygi**’nin genç yaşta kadrolarına alınmış olduğunu açıkladı.

Yine, bazı “eski” Fethullahçılar’a, CIA’in ve bir zamanlar CIA’in Türkiye şubesi gibi çalışmış olan ve bu acentalığını **28 Şubat**‘ta zirve noktasına taşıyan MİT’in (en azından ABD’den dönmeyeceğinden şüphelenilinceye kadar) Fethullah’ın ardındaki güç olduğunu söylettirdiler.

LOZAN'DAN BUGÜNE "GİZLİ ANLAŞMA" VE "GİZLİ DİPLOMASİ"

Görüntüye hemen kanmayalım, sorgulayıcı olalım.

Ara sıra yol kazası yaşanıyorsa da, genelde Yahudisiyle de, Hristiyanıyla da perde arkasında "**gizli**" işler çeviriyorlar.

Bazısına "**istihbarat anlaşması**" adı veriliyor, bazısına da "**gizli diplomasi**"..

Bir örnek:

Ahmet Davutoğlu, ***Karar*** gazetesi yazarları Ahmet Taşgetiren, Elif Çakır ve Yıldıray Oğur'un sorularını cevaplandırırken şunları söylemişti:

> "… Benim eleştirildiğim dönemde Rusya ile olan politikalara bakarsanız. (…) Konjonktürel olarak bir uçak düşürülme krizi yaşadık. O krizin tırmanmasının temel sorumlusu, o sabah bizim talimatlarımıza rağmen Cumhurbaşkanlığı'ndan yapılan açıklamadır. 'Rus uçağını biz düşürdük' açıklaması. Rusya ile **gizli diplomasi** yapma şansımız varken, o şansı yok eden o açıklamadır."

Davutoğlu'nun başka bir "gizli diplomasi" açıklamasını TV ekranlarından izlemiştim..

İsrail'in **27 Aralık 2008**'de "Dökme Kurşun Operasyonu" adı altında **Gazze**'ye başlattığı saldırının ardından Davutoğlu, İsrail ile Suriye arasında barış yapılması için sürdürülen **üç yıllık gizli diplomasi**nin bu operasyonla heba edildiğini büyük bir hayalkırıklığı ile dile getirmişti.

*

Tabiî İsrail'le olan ilişki sadece **gizli diplomasi** boyutunda kalan birşey değildi.. **Gizli anlaşma**lar da vardı.

Birini Muharrem İnce, CHP Yalova milletvekiliyken TBMM kürsüsünde şöyle açıklamıştı:

> Az önce Grup Başkan Vekili Sayın Ahmet Aydın, Sayın Tanju Özcan konuşurken "**Gizli anlaşmala**r yapıp yapmadığımızı nereden biliyorsunuz?" dediniz. Bakın, ben verdiğim bir soru önergesine Sayın **Ahmet Davutoğlu** imzasıyla verilen cevabı okuyorum, devletin resmî belgesi: "Bölgedeki ve dünyadaki birçok ülkeyle olduğu gibi, İsrail ve ülkemiz arasında da çeşitli anlaşmalar akdedilmiştir. Diğer ülke ve uluslararası kuruluşlarla olduğu üzere, İsrail'le de siyasi, ticari, kültürel ve askerî olmak üzere çok yönlü ilişkilerimiz karşılıklı imzalanan bu anlaşmalar çerçevesinde yürütülmektedir. İkili ve çok taraflı ilişkilerin geliştirilmesini amaçlayan bu anlaşmaların üçüncü ülkeleri hedef alan bir yönü bulunmamaktadır. Bununla birlikte, söz konusu anlaşmalardan bazıları, hizmetin gereği dolayısıyla, **gizli olup** bunlar dışındakiler ***Resmî Gazete***'de yayımlanmaktadır. Hani sürekli olarak en başta MHP'yi suçladınız ya, MHP'yi hep suçladınız…Tarihi de söyleyeyim: 9 Kasım 2009, soru önergesinin tarihi. Hep MHP'yi suçluyordunuz ya "Hükûmet ortaklığınızda Suriye'yle gizli anlaşmalar yaptınız." diye; işte, ben de size, sizin **İsrail'le gizli anlaşmalar** yaptığınızı Dışişleri Bakanı Sayın Davutoğlu'nun imzasıyla… "Biz yaptık." diyor. "Gizli olanlar, ***Resmî Gazete***'de yayımlanamayanlar, onlar ayrı ama Resmî Gazete'de yayımlananlar da var." diyor. Demek ki İsrail'le de gizli anlaşmalar yapmışsınız.
>
> (https://www.odatv.com/siyaset/14-soruda-akpyi-nakavt-etti-61985)

*

Yıl 1997..

Aylardan **Şubat**..

ABD Dışişleri, Uluslararası Masonluk vs. Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti'ne savaş açmış..

Cengiz Çandar, yıllar önce, ***Hürriyet***'te, o günlere dair şunları yazmıştı:

> **28 Şubat'ın "Amerika boyutu"nu** ise, zaten önceden yansıtmıştım. Hasan Cemal'in ta Mayıs 2010'da yayınlanan "***Türkiye'nin Asker Sorunu***" adlı kitabında, sayfa 302 ve 303'te, 28 Şubat (1997) MGK toplantısından iki hafta sonra **Washington'da Dışişleri Bakanı Madeleine Albright'ın düzenlediği** ve tanınmış Cumhuriyetçilerin de katıldığı bir toplantıdan söz etmiş ve kitaba şu satırlarla katkıda bulunmuştum:
>
> *"'Bernard Lewis, Richard Perle, Paul Wolfowitz gibi isimler Cumhuriyetçi, Madeleine Albright gibi Demokrat bir bakan niçin o isimleri de davet etti? diye soracak oldum. 'Onlar Amerikan yönetici elitinde* ***Türkiye'yi bilen****, Türkiye'yle ilişkileri olmuş isimler. Bakan Albright, Türkiye'de gelinen noktanın tartışılmasında bipartisan bir toplantı yapmayı uygun gördü. Bu bir beyin fırtınası toplantısıydı. Amerika'nın Türkiye konusunda nasıl bir tavır izleyeceğine ilişkin Albright çeşitli görüşleri toplamak istemişti' cevabı geldi. 12 Mart 1997'deki toplantıdan nasıl bir genel değerlendirme çıktı peki?*
>
> *'Short of a coup, Erbakan government gotta go!'*
>
> *Yani, '****askeri darbe yoluyla olmaksızın Erbakan hükümeti gitmelidir!****'*

*Bu açıklama, 1997 haziran ayında Erbakan hükümetine karşı bir **askeri dabe**yi **Madeleine Albright**'ın telefonla önlediği yolundaki spekülasyonlarla uyum halindeydi. Gerçekten de 'askeri darbe' olmadı ve **'postmodern darbe**'yle, bir süreç sonucunda **Erbakan hükümeti gitti**."*

Neşe Düzel'in benimle yaptığı ve ***Taraf***'ta yayımlanan söyleşide iki yıl aradan sonra, aynı hatırlatmayı yaptım ve söyleşide 28 Şubat'ın dış boyutuna ilişkin şu sözlerim yayımlandı:

*"Bir şekilde ABD var. **ABD**, doğrudan askeri darbeyi desteklemedi ama **28 Şubat darbesini** destekledi. **Postmodern darbeyi destekledi.**"*

Söz konusu toplantıya ilişkin yayımlanan sözlerim ise şöyle: *"Türkiye'ye ilişkin olarak ne yapılmalı, o toplantıda konuşulmuş. O toplantıdan çıkan genel eğilim '**doğrudan askeri bir darbe olmadan bu hükümet gitmeli** olmuş."*

28 Şubat'ın dış boyutuna (Amerika ve İsrail) değinilmesi üzerine, Washington'da "durumdan vazife çıkartan" Henri Barkey oldu. Onun adını bile zikretmediğim halde, Türk basınında kapı kapı dolaşıp açıklama üzerine açıklama yapma telaşı neden kaynaklandı anlamak güç.

…, ***Milliyet***'in sorusu üzerine açıklama yapan **Washington'daki toplantı katılımcıları** , 28 Şubat için "Sessiz kaldık", "**Gözlerimizi biraz yumduk**" sözleriyle benim naklettiğimi doğruluyorlar, aslında **itiraf**ta bulunuyorlar. …

*

Cengiz Çandar'ın sözlerinin ortaya koyduğu gibi **28 Şubat Süreci** de **gizli diplomasi**ye, gizli anlaşmalara, gizli operasyonlara sahne olmuş.

Ancak turpun büyüğü Lozan heybesinde..

Çandar'ın sözlerine dönelim.. Mesele **diplomasi dili** ile ancak bu kadar **açık ve net** anlatılabilir.

Gözlerini biraz yummalarının ne anlama geldiğini gayet iyi biliyoruz.

Söz konusu "postmodern darbe"nin yerli ve milli ayağını **TSK ve MİT**'teki **yerli-milli hain işbirlikçiler** ile Ecevit, Mesut Yılmaz ve **Devlet Bahçeli** gibi siyasetçiler oluşturuyordu.

ABD'nin yazdığı senaryoda kendilerine düşen **vatan haini işbirlikçi** rolünü mükemmelen oynuyorlardı.. Onları bu alanda geçmeyi başaranlar sadece darbeci subaylar ile onların işbirlikçisi MİT'çilerdi.

Erbakan'ın başında bulunduğu yasal/meşru hükümetin yanında yer aldığını gösteren tek bir cümle bile sarfetmemişler, fakat postmodern darbenin başarısı için "**gerekenleri açık ve net bir biçimde**" yapmışlardı.

YERLİ-MİLLİ AMERİKANCILIK PARALEL AMERİKANCILIĞA KARŞI

Aylardan Mayıs, yıllardan 2014'tü..

Beni **ziyaret eden biri**, Türkiye'deki son gelişmeler ve uluslararası ilişkiler konusunda düşüncelerini anlatmış, sonra da, (siyasal bilgiler kökenimden ve alanımın uluslararası ilişkiler olmasından hareketle) benim bu konularda ne düşündüğümü **sormuştu**.

İlgimi çeken nokta, değerlendirmelerinin kaynağını ***Takvim*** **Gazetesi** Genel Yayın Yönetmeni **Ergün Diler**'in yazılarının oluşturduğunu söylemesiydi.

Bu ilginç ya da tuhaf genç (en azından bana göre) gazetecinin, sadece ziyaretçimi değil, birçok kişiyi etkilemekte olduğunun farkındaydım.

Söz konusu gazeteci, 20 Mayıs 2014 tarihli "**Despot Obama**" başlıklı yazısında şöyle diyordu:

> "Birkaç gündür AVEA CEO'su Erkan Akdemir'le
> birlikte **BOSTON'daydık**…. Uzun zamandır görmediğim insanlar Charles River'ın yanıbaşında yaşıyordu! …
> "İkinci temasımda uzun zamandır görmediğim **DOSTUMA ulaştım**!
> Orada olduğumu duyunca inanamadı! "Hemen gel!" dedi!
> "… Soma için o da çok kederliydi!
> "Konu Türkiye olunca siyasetten çok fazla kaçamadık!"

*

Ergün Diler'in Soma için "**çok kederli**" olan bu Amerikalı dostu, ne hikmetse, Türkiye'de olup bitenleri "bizden daha iyi" biliyor. Hatta, Ergün Diler gibi bir gazeteciden bile..

Diler, Türkiye'de olup bitenleri bu "can ciğer kuzu sarması" Amerikalı dostundan öğreniyor. Öyle ki, onun anlattıklarını "çok değerli bilgiler" olarak nitelendirebiliyor.

Bu "Bostonlu dost"a göre, **Obama Erdoğan'ın Çankaya'ya çıkmasını çok istiyormuş.**

Nerden biliyormuş peki bunu?

"Amerikalı dost"un ifadesi şöyle: **"Bunu Beyaz Saray içindeki üç önemli kaynaktan doğrulattım!"**

Görüldüğü gibi, adamın kaynakları Beyaz Saray'dan.. Hem de, Beyaz Saray'daki "önemli" kaynaklar bunlar.. Hem de "üç" taneler.. Bir veya iki tane bile değil..

*

"Amerikalı dost" sadece bunları mı söylüyor?.. Hayır, **hiçbirimizin haberdar olmadığımız enteresan (Diler'e göre "çok değerli") bilgiler** veriyor. Ve bu bilgiler, hem Türkiye hem de ABD açısından bakıldığında aslında "**devlet sırrı**" niteliğinde..

O kadar "devlet sırrı" niteliğinde ki, bu bilgiler, söz konusu Bostonlu şahsın isminin açıkça yazılması durumunda, ABD'yi uluslararası arenada zor durumda bırakabilir..

Ve, "Beyaz Saray"a bu kadar yakın bir Amerikalı, ülkesinin uluslararası itibarını hiç mi hiç önemsemeden, Ergün Diler diye bir gazeteciye bu "çok değerli"

açıklamaları yapabiliyor. Soma için “çok kederli”, fakat kendi ülkesi umurunda bile değil..

Bu durumda, Ergün Diler’in ismini vermediği “Amerikalı dost”u hakkında ne düşünmek gerekir? Ve ayrıca, Ergün Diler hakkında ne söylenebilir?..

Açıktır ki, önümüzde en az **üç senaryo** mevcut..

*

Birinci Senaryo:

İlk senaryoya göre, Ergün Diler’in anlattıklarının tamamen doğru olduğunu, gerçekten Boston’da böyle bir dostunun bulunduğunu, aralarında tam da aktardığı gibi bir görüşmenin gerçekleştiğini, bu “dost”un Obama’yla ilgili bir tespitini Beyaz Saray’dan tam “üç önemli” kaynağa doğrulatabildiğini, ve yine bu “dost”un ABD’nin Türkiye’yle ilgili “sır” operasyonlarını bildiğini kabul etmemiz gerekiyor.

Bu durumda birileri çıkıp, söz konusu “dost”un bir **CIA ajanı** olduğunu, Ergün Diler’in de bu tür ajanların güdümünde Türkiye’de ABD sempatizanlığını ve taraftarlığını canlı tutmaya ya da yeniden üretmeye çalıştığını iddia ederlerse, buna itiraz etmek isteyenler mantıklı argümanlar bulmakta zorlanabilirler.

Evet, bu senaryo çerçevesinde birisi çıkıp şöyle diyebilir: *“Ergün Diler, ABD Başkanı Obama’nın şahsında (Ki bir devlet başkanı, o devleti temsil makamındadır)* ***Amerikancılığı yeniden üretiyor****, ABD’ye yönelik nefreti, ‘İki ABD var, biri Amerikan Başkanı’nın temsil ettiği gerçek ABD, ve bu gerçek ABD şirin mi şirin’ diyerek sempatiye dönüştürmeye çalışıyor,* ***bir tesir/nüfuz ajanı*** *gibi (ya da ‘olarak’) Amerikancılık ve ABD propagandası yapıyor.”*

Böyle bir tespit karşısında, Ergün Diler’i savunmakta zorlanacağımız kuşkusuzdur.

Hele de, böylesi iddiaların sahipleri, *"Arkadaş, sana böylesi bilgileri verebilecek bir kişi CIA ajanı değilse, böylesi bir boşboğazı, hele de Beyaz Saray'dan bilgi sızdırabilen, 'devlet sırları'nı rastgelenle paylaşan bir çenesi düşüğü CIA anasından doğduğuna pişman etmez mi?! Sen nasıl bir gazetecisin ki, CIA ajanı olması ihtimali neredeyse yüzde 100'e yakın birinin anlattığı masalları bize aktarabiliyorsun! Senin kafan hiç mi çalışmıyor?!"*

Evet, birisi böyle eleştiriler yöneltirse, Ergün Diler'i savunmaktan gerçekten aciz kalırız.

Böylesi eleştirileri yöneltenler, hele bir de "gazetecilik" dersi vermeye kalkışırlar, şunları derlerse, işimiz iyice zorlaşabilir: *"Senin anlattıklarında 5 N 1 K'dan ne var?.. Tamam, hadi diyelim ki kaynağını açıklamak istemiyorsun, o halde, gazetecilik ilkeleri gereğince, verdiğin 'çok değerli' bilgilerden Türkiye ile ilgili olanları neden ülkemizdeki kaynaklara doğrulatmadın? Neden tek taraflı bilgi aktarıyorsun? Gazetecilik ilkeleri gereği, Türkiye'deki ilgili taraflara iddiaları onaylatman ya da yalanlatman gerekmez miydi? Neden Türkiye'deki yetkilileri ve ilgilileri bırakıyor da 'Beyaz Saray'ın adamı bir Amerikalı dostunun masallarını bize aktarıyorsun? Sen kimsin arkadaş, kimin adamısın?.. Sendeki bu '**dış bağlantılar'** neyin nesi?.. Nasıl böyle '**yabancı dost**'lara sahip olabiliyorsun?.. Nasıl oluyor da, başta Obama olmak üzere 'bir kısım Amerikalıları' bize sevdirmeye uğraşıyorsun? Senin asıl derdin ne?.. Neden 'iyi Amerikalılar' üzerinden, tıpkı **Hollywood filmlerinde** olduğu gibi, '**Kötü Amerikalıları boş verin, bakın iyileri var**' mesajı veriyorsun? Neden Türkiye'de 'Hollywood gazeteciliği' yapıyor, müslüman mahallesinde salyangoz satıyorsun?"*

Evet, birileri böyle eleştiriler yöneltirlerse, bu tuhaf genç gazeteciyi savunmak bizi gerçekten yorar..

Tabiî ki bu, elimizdeki birinci senaryoya göre böyle..

Diğer iki senaryoda durum tamamen farklı.. İşin rengi bütünüyle değişiyor…

*

İkinci Senaryo:

Bir başka senaryo çerçevesinde, Ergün Diler'in gerçekte böyle bir Amerikalı dostunun bulunmadığını, kendisini önemli, atak, acar, başarılı, "uluslararası bağlantıları" olan ya da "dünya çapında" bir gazeteci göstermek için, ismini veremediği bir şahıs uydurduğunu iddia edenler çıkabilir.

Bu durumda, Ergün Diler'in uçuk iddialar ortaya attığını, kaynağını açıkça gösteremediği gibi (Ki, olmayan kaynak gösterilemez), bunları Türkiye'deki ilgili ve yetkililere de teyit ettiremediğini söyleyecek olanlara karşı, bu genç gazeteciyi savunmak, deveyi hendekten atlatmaktan daha zor olacaktır.

Tabiî ki bu senaryo çerçevesinde asıl **acınacak kesim**i, Ergün Diler'i büyük bir huşu içinde okuyup mest olan "**saf**" **okuyucu kitlesi** oluşturuyor. Bunların, Diler tarafından uydurulan **masallar**ı dinlerken ayakta uyumaya başladıklarını ilerde bile fark edemeyecekleri söylenebilir. Çünkü, saflıklarının doğal uzantısı olarak, söz konusu masalların Diler'in engin muhayyilesinin ürünü olduğunu bile hatırlayamayacak, okuduklarını unutacak, o sırada başka masallara kulak veriyor olacaklardır.

Gelelim son senaryoya..

*

Üçüncü Senaryo:

Bir başka senaryo çerçevesinde bazıları, Ergün Diler'in söz konusu "değerli bilgiler"i **Türkiye'deki birtakım odaklardan** aldığını ve söz konusu odakların, ABD ile Türkiye arasında **diplomatik kriz** çıkmasın diye söz konusu "bilgiler"i "Beyaz Saray'a yakın bir Amerikalı"nın itirafları ya da ifşaatları gibi göstermek istediklerini, böylece kendilerini **kamufle** etmeye çalıştıklarını ileri sürebilirler.

Bu odakların kimler olabileceği konusunda da farklı senaryolar geliştirenler çıkabilir. Mesela bazıları, belki de, Dışişleri Bakanlığı'ndan bir işgüzârın Ergün Diler'in kaynağı olduğunu ileri sürebilirler. Bir başkası bir başka resmî kurumu diline dolayabilir. Her halükârda sonuç değişmiyor.

Ancak, bu senaryo çerçevesinde ortaya başka mahzurlar çıktığını söyleyecek olanlara karşı makul cevaplar bulmak pek mümkün değil gibi görünüyor.

Birincisi, bazıları şunu söyleyebilir: *"**Burada yapılan şey, son tahlilde düpedüz Amerikancılık ve Obama 'yalakalığı'.** Evet siz, bir taraftan ABD'ye, 'Çevirdiğiniz dolaplardan haberimiz yok zannetmeyin. Herşeyi biliyoruz' mesajı veriyorsunuz ama, diğer taraftan da Obama'nın 'elini öpüyorsunuz'. Neo-Con Amerikancılığına karşı **Obama Amerikancılığını** savunuyorsunuz, ama netice itibariyle bu da bir Amerikancılık. Belki, uzun vadede daha zararlı bir Amerikancılık türü.."*

Evet, böylesi eleştirilere verilebilecek makul bir cevabı şahsen bulamıyorum.

Bu Amerikancılığı sadece Ergün Diler yapmış olsa belki fazla sorun etmek gerekmeyecek, ama aynı lafları, **Başbakanlık Başdanışmanı Yiğit Bulut'**un da tekrarladığını görüyoruz. Aynı kaynaktan mı besleniyorlar, yoksa birbirlerinden mi etkileniyorlar, bir şey söylemek zor, fakat bu söylemin Yiğit Bulut'un şahsında "**resmî**" söyleme ya da politika arayışına dönüştüğünü söylemek gerekiyor. (Ya da "politikanın sonucu" mu demeliydik?)

Evet, **bu söylem ya da politika, son tahlilde Amerikancılıktan ibaret..**

İkinci olarak, bu tür gazeteciliğin, belirli mesajları halka rahatça vermeyi ve kamuoyu oluşturmayı sağladığı söylenebilirse de, esas itibariyle, kısmen de olsa **yalana dayandığı i**çin **ahlâkî olmadığını** söylemek gerekir. Ergün Diler'in gerçekten böylesi bir "Amerikalı dost"unun bulunduğuna ve ondan ABD'nin devlet sırlarını aldığına inanmaya hazır bir toplumumuz var. Ve bunlar, senaryo gereği üretilen **"iyi Obama" masalına** yürekten inanmaya teşneler..

Evet, ABD'ye birtakım mesajlar veriyorsunuz, fakat bir taraftan da Amerikancılık üretiyorsunuz. Acaba, attığınız taş, ürküttüğünüz kurbağaya değiyor mu?.. Acaba, iki tane mesajı vereceksiniz diye yanında **rüşvet-i kelâm olarak "iyi Amerikalı" "yağcılığı"** yapmak ve bunu **topluma "aşılamak"** akıl kârı mıdır?!

Üçüncü olarak, böylesi "değerli bilgiler"i "Amerikalı dost"lara izafe ederek, **"Amerikalılar herşeyimizi hem bizden daha iyi biliyorlar, hem de içlerinde gerçekten samimi dostlarımız var" illüzyonunu** üretmek, doğru birşey midir?!

Soma için "çok kederli" Amerikalı dostlar.. Böylesi yalanlara ne gerek var ki!..

Evet, bu üçüncü senaryo çerçevesinde bunları söylemek mümkün..

Ergün Diler'in söz konusu yazılarına gelince..

Onlardan biri "Despot Obama!" başlığını taşıyor. Tarihi 20 Mayıs 2014. Diğerinin başlığı "Sır operasyon"; tarihi 21 Mayıs 2014.. Bir de "Gülen ve CIA" başlıklı olan var. Tarihi 22 Mayıs 2014.

TRUMP VE ERDOĞAN FARKI

Haber7, ABD Başkanı Trump için, “O ifadeyi kullanmadı” diyordu.

O ifadeden kasıtları **terör** kelimesi.

Trump, **Yeni Zelanda**‘nın Christchurch kentindeki iki camiye düzenlenen terör saldırısına ilişkin, “**Berbat** bir şey” değerlendirmesinde bulunmuş, terör dememiş.

Beyaz Saray’da düzenlediği basın toplantısında, söz konusu saldırının **“beyaz ırkçılık” söylemi**nin artışıyla ilgisinin olup olmadığıyla alâkalı soruya şöyle cevap vermiş:

> “Bence **hayır**, çok ciddi sorunları olan **küçük bir grup** olduğunu **düşünüyorum**. Eğer Yeni Zelanda’da olanlara bakarsanız, muhtemelen durum budur. Konu hakkında henüz çok şey **bilmiyorum**.”

*

Bir de bizimkilere gelelim..

Mesela “Dünya mazlumlarının umudu” **Erdoğan**..

Batı’nın terörist ilan ettiği Müslümanlar’ı suçlamak, onlara ateş püskürmek için bir saniye bile beklemiyor.

Onlara ağzına geleni söylediği gibi, **tekfir** ederek İslam’dan da **ihraç** ediyor.

Bir tek **Diyanet İşleri Başkanlığı**‘na emir verip **aforoz** benzeri bir resmî belge düzenletmediği kalıyor.

Fakat daha beterini yapıyor, o “terörist”ler üzerinden İslam’ın en temel kutsallarına dil uzatıp, **itikadî açıdan küfür** olan sözler bile söyleyebiliyor.

Hayrettin Karaman vs. türünden yandan çarklı köylü kurnazı ilahiyatçılar da, *"Hoop dedik beyefendi, orada dur, İslam'da böyle insanları günahından dolayı* ***tekfir, dinden çıkarma*** *vs. yok"* demiyorlar.

Tam aksine, Erdoğan'ın bize Allahu Teala'nın ne büyük bir nimeti olduğunu anlatmakla meşguller.

*

Evet, **Erdoğan**, Trump'dan çok farklı hareket ediyor.

Kesin konuşuyor, "**Düşünüyorum, tahmin ediyorum**" vs. demeye tenezzül etmiyor.

"**Bilmiyorum**" dediğine ise hiç şahit olamadık, ya da ben hatırlayamıyorum. Maşallah herşeyi biliyor.

Mesela, IŞİD midir, DAEŞ midir, her neyse, onlar için, *"***Ellerindeki paçavra bayrak değil, bunların İslam'la alâkası yok***"* demiş durumda.

"Alâkaları olmayabilir diye ***düşünüyorum****"* bile demiyor, bir saniye bile **düşünmeden "Tekfir olunup İslam'dan ihraç edilmişlerdir"** damgasını basıyor.

İmdi, sen tutup bu adamları **tekfir** ettiğinde durumun ne olur?

Şayet karşındakiler tekfiri hak ediyorlarsa mesele yok, fakat sadece günahkâr müslüman durumundaysalar senin imanın güme gider.

Ancak senin lafın tekfirden fazla birşey, bizzat **İslamî değerleri tahkir** ettiğin için buz gibi küfür.

Çünkü paçavra dediğin o bayrakta "**La ilahe illallah, Muhammedun resulullah**" yazılı..

“Sen bu bayrağı taşımaya layık değilsin” ya da *“Bu bayrağın hakkını veremiyorsun, ona layık olamıyorsun”* diyebilirsin, **istismar**cılık suçlaması da yapabilirsin, fakat, **“Ellerindeki paçavra bayrak değil”** dersen, o suçladığın insanlara bir zarar vermiş olmazsın, sadece kendin **küfre düşmüş olursun**.

Evet, o bayrağa **paçavra** diyemezsin!

Kâbe, İslâm’dan önce **putlar**la doldurulmuştu, müşrikler (güya **günah** işledikleri elbiselerden soyunarak) **çırılçıplak** tavaf bile yapabiliyorlardı. Bu durumda bir hristiyan **Ebrehe** çıkıp (ki o zaman ***Kur’an*** henüz nazil olmamıştı, Hz. İsa’nın şeriati geçerliydi), “O binanız bir melanet yuvası” diyerek Kâbe’ye dil uzattığında kimi karşısına almış olurdu? Müşrikleri mi?

Kimi karşısına almış olduğunu biliyoruz: **Yerlerin ve göklerin yaratıcısı Allahu Teala**‘yı.. Fil Suresi, bunun üç satırlık muazzam ve müthiş hikâyesi:

> “Rahman ve Rahîm olan Allah’ın adıyla.. 1- Rabbin fil sahiplerine neler etti, görmedin mi? 2- Onların kötü planlarını boşa çıkarmadı mı? 3- Onların üstüne ebabil kuşları gönderdi. 4- O kuşlar, onların üzerlerine pişkin tuğladan yapılmış taşlar atıyordu. 5- Böylece Allah onları yenilip çiğnenmiş ekine çevirdi.”

O bayrağı **taşıyana paçavra diyebilirsin**, sonuçta bu en kötü ihtimalle bir nezaketsizliğe ya da kabalığa karşılık gelir, fakat o bayrağa dil uzattığın zaman işin rengi değişir.

Bu durumda yapman gereken şey, o insanlardan özür dilemek de değildir, bu sözü kamuoyu önünde alenen söylediğin için yine **kamuoyu önünde alenen tevbe** edip, **“Böyle birşey demiştim, yanlış oldu, Allahu Teala’dan af diliyorum”** demelisin.

*

Türk bayrağındaki **hilal**, İslam'ı sembolize ediyor.

Mevcut şekli, rengi, yıldızı vs. ile ise **Türkiye Cumhuriyeti Devleti**'nin bağımsızlığının **sembol**ü.

Türkiye'de de bazen **bayrak istismarcıları**nın ortaya çıktığını görüyoruz.

Mesela, geçmişte içme suyu barajlarının havzalarında yapılmış kaçak **gecekondu**ların yıkımı sırasında bazı uyanık tipler evlerinin üstüne bayrak çekiyorlardı.

İmdi, bu tiplere karşı "**Elinizdeki paçavra bayrak değil**" diyor musunuz?!

*

Bir Avustralyalıya bak, bir de ***Washington Post***'a makale yazan Erdoğan'a..

Adam dünyanın öbür ucundan gelip Çanakkale'de sana saldırmış..

On binlerce insanın dökülen kanında payı var.

Çanakkale Savaşı'nı anma törenlerine geliyor ve bundan dolayı herhangi bir eziklik hissettiği yok.

Yeni Zelanda'daki katliam daha birkaç gün önce olmuş, bundan dolayı da herhangi bir rahatsızlık duymuyor.

Üstelik katil sadece aynı dinden değil, Avustralya vatandaşı.

Ve sen Tayyip Erdoğan olarak tutup böyle bir konjonktürde, ne alâkası varsa, Yeni Zelanda katliamıyla ilgili makale yazıyor, DEAŞ ya da IŞİD'den bahsederek kendi kalene gol atıyorsun.

Sana DAEŞ'ten, IŞİD'ten, sen mi kurdun?!

Hem de ondan bahsetmenin şimdi sırası mı?

Sana mı kaldı hristiyan inancının avukatlığını yapmak?.. Efendim, Yeni Zelanda katili Hristiyanlık inancını tahrif ediyormuş..

Sanki Hristiyanlık zaten tahrif edilmemiş, hak inanç da, bu katil gelip tahrif etmiş.

BÜYÜK BASKI ALTINDA…

Dışişleri Bakanlığı, geçmiş yıllarda **Çin**'e karşı bir açıklama yapmıştı.

Açıklamada, *"Çin makamlarını,* ***Uygur Türkleri****nin temel insan haklarına saygı göstermeye ve toplama kamplarını kapatmaya davet ediyoruz"* deniliyor.

Açıklamada yer alan paragraflardan biri şöyle:

> "Özellikle Ekim 2017'de "**Tüm Dinlerin ve İnançların Çinlileştirilmesi**" siyasetinin resmen ilan edilmesi, Uygur Türklerinin ve bölgedeki diğer Müslüman toplulukların **etnik, dini ve kültürel kimliklerinin tasfiye edilmesi** hedefi doğrultusunda atılmış yeni bir adım olmuştur."

Evet, Çin, *"Tüm dinlerin ve inançların* ***Çinlileştirilmesi****"* diye bir siyaset belirlemiş bulunuyor.

Bu, kendileri açısından, Türkiye'deki **"yerlilik, millilik, Türkiyelilik"** söylemine karşılık geliyor.

Adamlar, kendileri açısından **"yerli, milli, Çinli" bir İslam** istiyorlar.

Bunun için de ellerinden gelen zulmü arkalarına koymuyorlar.

Türkiye'de ise, "devlet" adına konuştuğu izlenimi veren veya kendisini devletle özdeşleştiren birilerinin **"yerli, milli, Türkiyeli" İslam** söylemiyle bir fikrî terör estirdikleri, kendileri gibi düşünmeyen herkesi **hain** ilan etmekten çekinmedikleri görülüyor.

İslam **ne Çinli** olabilir **ne de Türkiyeli**..

İslam, evrenseldir.

*

Açıklamada, bir **tasfiye**ye işaret ediliyor..

Müslüman toplulukların **etnik, dinî ve kültürel kimliklerinin tasfiye** ediliyor olmasına..

Türkiye'de de, daha rafine, ustaca ve kurnazca yöntemlerle **İslamcılık** tasfiye ediliyor.

Siyasî alandan zaten Cumhuriyet'in **laikliğiyle** birlikte tasfiye edilmiş, devletten ve resmî toplumdan kovulmuş durumda; şimdi yapılan, yapılmak istenen, **kültürel alanda sivil bir düşünce akımı olarak** tasfiyesi..

Ve, **28 Şubat**'ın ardından büyük mesafe katettikleri kesin..

İslamcı/dinci olmayan, yani **kendisinden yana** olmayan, **"laik devlet"çi** bir İslam anlayışı üretiliyor.

Üretildi.

Öyle sistematik, ısrarlı, acımasız ve hain bir **psikolojik harp** yürütülmüş durumda ki, **halkçılık, devletçilik, milliyetçilik, devrimcilik, cumhuriyetçilik, Türkçülük, ulusalcılık, millicilik** vs. gibi cilik culuk'lar yüceltilirken, **dincilik** kavramına en adi suçlardan bile daha çirkin bir anlam yüklenmiş durumda.

Ve bunda da en büyük rolü mütedeyyin/dindar bilinen kesimdeki **"görevli" yazar-çizer, şair, edebiyatçı, gazeteci, düşüncesiz düşünür ve vaizler** üstlendiler.

Gerçekteyse, mümin hiçbir insanın, gerçekten inanıyorsa, **münafık** değilse, **dinci** olmaktan başka bir seçeneği yoktur. Olamaz!

Gerçekten inanan bir müslümanın **İslamcı** olma dışında bir seçeneği mevcut değildir. Hiçbir zaman da olmamıştır, olmayacaktır.

Neden milliyet**çilik** iyi de, din**cilik** kötü?.. Senin **milliyet**in kutsal ve ilahî birşey de, din şeytanî ve süflî bir şey mi?

Neden Türk**çülük** iyi de İslam**cılık** kötü?.. Türk olmak kutsal ve yüce birşey de, İslam aşağılık birşey mi?

*

Dışişleri Bakanlığı'nın açıklamasındaki bir başka cümle şöyle:

> "Keyfi tutuklamalara maruz kalan bir milyondan fazla Uygur Türkünün **toplama kamplarında ve hapishanelerde işkence ve siyasi beyin yıkama**ya maruz bırakıldıkları artık bir sır değildir. **Kamplarda alıkonmayan Uygurlar da büyük baskı altında** bulunmaktadır."

Türkiye'de de **resmî ideoloji**nin **beyin yıkama** ameliyesi daha ilkokul birinci sınıftan itibaren başlıyor.

Resmî ideolojiyi benimsemeyenler çok şükür kamplarda ve hapishanelerde **işkence** görmüyor, fakat kendilerini **büyük baskı altında** hissetmedikleri söylenemez.

Resmî ideoloji yandaşları ile **TSE damgalı** "Müslümanız, İslamcı değiliz; dindarız dinci değiliz" amentülüler bunu anlamıyor olabilirler, insanlardan yaşamadıkları şeyleri **anlamaları** beklenemez.

Fakat **yaşayanlar** bunun ne kadar acı ve ıstırap verici birşey olduğunu, sürekli tedirgin ve gergin yaşamanın, yarına hep endişeyle bakmanın ne büyük bir yük ve ne kadar yıpratıcı bir trajediye karşılık geldiğini çok iyi bilirler.

*

Dinci olmak şahsiyet sahibi olmaktır.

Çinci olmak ise uşak ruhluluktur.

Türkiye'deki birileri ise dinci olmaz, Çinci de olmaz, Türkiyeci olur, milliyetçi olur, ulusalcı olur..

İslamcı ya da dinci olmaz..

Fakat İslam düşmanlığı yapıldığı, Allah'ın Rasulü sallallahu aleyhi ve sellem'e karikatürlerle hakaret edildiği zaman hemen ***Charlie Hebdo***'cu olurlar..

YAVUZ SULTAN SELİM "DEVLET AKLI"NDAN, BUGÜNKÜ "DEVLETÇİ AKILSIZLIĞI"NA..

Trump, ABD başkanıyken şöyle bir açıklama yapmıştı:

> "**DEAŞ**'ın mülki halifeliğinin kalan az kısmını sert ve birçok yönden vurmaya devam ederken uzun zamandır gerçekleşmesi gereken **Suriye'den çekilmeye** başlıyoruz. Tekrar toparlanırsa yakınlardaki **üslerden tekrar saldıracağız**. **Kürtler'e saldırırlarsa Türkiye'yi ekonomik olarak mahvedeceğiz**. 20 millik **güvenli bölge** kuracağız. Aynı şekilde **Kürtler'in de Türkiye'yi provoke etmesini istemiyoruz**. Rusya, İran ve Suriye, ABD'nin doğal düşmanları DEAŞ'ı Suriye'de imha etmesinin uzun dönemde faydalananları olacak. Biz de faydalanacağız ama şu anda askerlerimizi eve getirme zamanı."

Ankara'dan baktığınızda bu ifadeler **"şaşırtıcı" ve hatta şoke edici** görünebilir, fakat mesela Şam'dan, Tahran'dan veya Bağdat'tan baktığınızda **"normal"** açıklamalar sayılabilir.

Burada sadece **Türkiye'ye tehdit** yok, aynı zamanda **Kürtler'e de ev ödevi** veriliyor, Türkiye'yi **provoke etmemeleri** isteniyor.

DEAŞ ise, tehditin değil, savaşın nesnesi..

Trump'ın belirttiği gibi, DEAŞ'ın yok edilmesinden herkes memnun olacak: **Rusya, İran, Suriye**..

*

Türkiye'nin Trump'a cevabı ise, dönemin Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu'nun ifadelerinde kendisini gösteriyor:

> “Suriye’yi bölmek isteyen bir terör örgütü var, bizim hedefimiz bu **terör örgütü**… Biz **Kürtler**in düşmanı değiliz, tarihte de en çok savunan biz olmuşuzdur, olmaya da devam edeceğiz. Bu terör örgütlerini bir tutarak bir yere varamayız. Avrupa, ABD bu gerçeği bizden çok daha iyi biliyor. Trump’ın durumunu anlıyoruz, üzerinde çok ciddi baskı var. Son tweetinde bir iç politika olduğunu biliyoruz, ama **stratejik ortak**lar sosyal medya üzerinden konuşmaz. Hiçbir **tehdide pabuç bırakmayacağımızı** söyledik. Bir tarafta ekonomik zorluklar, bir tarafta terör tehdidi, bu millete sorsalar, karşı karşıya kaldığı tehdidi yok etmek için ne gerekiyorsa onu yaparız. Trump’ın kullandığı dili doğru bulmuyoruz. Öncelikle **hak ettiğimiz saygıyı**, ABD ve herkes bilmeli. ABD ve herkes üslubunu ve davranışlarını ayarlamalı.”

Tabloda görülen şu: Türkiye, ABD ile **ortak**.. Hem de **stratejik ortak**..

Ancak ABD, Suriye’de bir başkasıyla daha ortak.. Onları **Kürtler** olarak adlandırıyor.

Türkiye ise, orada **Kürtler**‘in iradesini gasp etmiş bir **terör örgütü**nü bulunduğunu savunuyor.

Türkiye’nin hedef aldığı “terör örgütü”nün gayesi, uzun vadede bir **Kürt devleti** kurmak gibi görünüyor.

Türkiye’ye göre ise, bu **devlet olma arzusu** Kürt halkının düşündüğü birşey değil, bunu savunanlar teröristler. Kürtler, bir devletlerinin bulunmasını, hiç değilse Suriye siyasetini etkileyebilecek bir siyasal manivelaya sahip olmayı istemiyorlar. Bu, terör örgütünün yalanı ve propagandasından ibaret. Ve Türkiye, o terör örgütüne karşı Kürtler’e yardım etmek istiyor.

Fakat, **stratejik ortak** ABD farklı düşünüyor. **Kürtler’in iradesini gasp etmiş** olan örgütün **terör**le ilişkisinin bulunduğunu bile reddediyor.

*

Olaya **“mikro siyaset”** penceresinden bakarsak ortada şöyle bir tablo var:

T şahsı, A şahsı ile **ortak** çalışıyor..

Ancak A şahsı, T şahsının **komşusu K** ile yeni bir ortaklık kurup onu siyaset arenasında aktör haline getirmek, böylece hem T’ye olan ihtiyacını azaltmak hem de onun denklemdeki yerini zayıflatmak istiyor.

Fakat T, buna çok sinirleniyor. Öfkeyle patlıyor: “Ben bu **K eşkıyasını döveceğim** arkadaş, sinirime dokunuyor, **ağzını burnunu kıracağım.** Kim bu, daha düne kadar esamisi bile okunmuyordu, kimse onu adam yerine koymuyordu. Şam’lı bir kabadayıdan dayak yeyip duruyordu. Şimdi bana denk mi oldu?”

A şahsı bakıyor ki iş ciddi.. Bütün o eski dostluğuna rağmen **T’ye dirsek** gösteriyor: “Böyle yaparsan seni dövmem, fakat ekonomik durumunu bozarım. **Maaşının yarı yarıya azalmasını, ek göstergenin en düşük seviyeye inip** dibi görmesini ister misin?”

Öbür taraftan K’ya da şöyle diyor: “**T’yi provoke etme**, onu tahrik edecek hareketlerden uzak dur, ne de olsa eski ortağım. Ona da ihtiyacım var.”

*

Einstein‘ın şöyle bir sözü var: “We can’t solve problems by using the same kind of thinking we used when we created them.”

Sorunları, onlara yol açarken kullandığımız **düşünme biçiminin aynısını** kullanmak suretiyle çözemeyiz.

Düşünme biçimimizi ve **bakış açımızı değiştirmemiz** gerekir.

Yani sorunların çözümünü sağlayacak olan **değişim**, bizim **kendimizde** başlamak zorundadır.

Kendilerini değiştirmek bir tarafa, değiştirmesi gerektiğini anlamayan ve kabul bile etmeyenler, sorunlarına çözüm bulamazlar.

*

Türkiye'nin bugünkü **vizyon**u, devlet olarak kendisine biçtiği **misyon**, **rejim**i, **resmî ideoloji**si, **söylem**i, kullandığı **dil**, ulaşmak istediği **hedef** ve **dünya görüşü**, onun için ayak bağı durumundadır.

Düşmanlarının onu durdurmak için ekstra birşey yapmasına ihtiyaç bırakmıyor, çünkü **projektörler** üzerine çevrildiğinde ortaya çıkan manzara, kendisi dışındakilere umut ve heyecan vermiyor.

Mesela şu **beka söylemi**ne bakalım.. Mesela bir insan ki, etrafındakilere hep şöyle diyor: "Bu konu benim için çok önemli, çünkü benim **bekam**, yani varlığımın devamı ile ilgili."

Böyle bir insanı etrafındakiler nasıl değerlendirirler?

Onun için şöyle demezler mi: "Adamın yüksek **idealler için kendisini feda etmesi**ni geçtik, kelime dağarcığında diğerkâmlık, topluma faydalı olma ve başkalarına empati diye birşey yok. Hep ben, hep ben… **Dünyanın tek meseles**i senin varlığın mı? Senden başkasının bekasının hiç önemi yok mu? Senin bekan senin için önemli olabilir de, başkası niye dert etsin ki? Bir insan bencil olur da bu kadar mı olur? **Hayattaki tek gayen hayatta kalmaksa**, senin için hayat bir amaç olmuş demektir. Bu kadarı hayvanlarda da var, seni onlardan ayıran, sana **insan** denilmesini sağlayan bir idealin var mı?"

*

Meselenin adını ister **Kürtler**, isterse **terör örgütü** koyun, Türkiye'nin, mevcut **düşünce biçimi, söylemi** ve **ideolojik alet çantası** ile bu arabayı ileriye taşıması mümkün değildir.

Büyük Selçuklu Devleti bugünkü Türkiye'nin **çağdaşlığını** yakalamış olsaydı, **basit bir aşiret devleti** olmanın ötesine gidemezdi.

Osmanlı'nın davası, **Osman Gazi**'nin oğlu Orhan Gazi'ye söylediği gibi **"îlâ-yı kelimetillah davası"** olmasaydı, değil **Viyana** kapılarına gitmek, **İstanbul**'u bile fethedemezdi.

Birileri "**Son kale Türkiye**" edebiyatı ile Türkiye'nin İslam âlemine önderlik edebileceğini, başka müslüman ırkların **Türkçü söyleme** razı olması için bu kadarının yeterli olduğunu zannediyorlar.

Kürd'ü, Arab'ı, Arnavut'u vs. peşine takıp götürmen, onların kendi **etnik kimliklerini** gözardı etmelerini sağlaman mümkündür, fakat bunun **öncelikli şartı**, senin de kendi etnik kimliğini devreden çıkarabilmendir.

Bunu **Selçuklu ve Osmanlı** yapabilmiştir.

Senin anayasana göre ise, Türkiye'de sadece Türkler yaşıyor. Sadece Türk milleti var.

*

İsterseniz **anayasa**nıza, "Bu anayasanın yürürlüğe girmesinden itibaren **Doğu Anadolu'ya ocak ayında kar yağmayacak**, kar yağışı ağustos ayına alınmıştır" diye yazabilirsiniz.

Kar yağdığı zaman da, karın adını değiştirip, "Hayır, yağan kar değil, bunun adı anayasamızda belirtildiği gibi **bahar yağmuru**" diyebilirsiniz, "Hayır ya hu, bu kar!" diyeni de hapse tıkabilirsiniz.

Bu, Türkiye'de oldu. Daha 30 sene önce, **"Türkiye'de Kürt vardır"** diye yazıp çizenler **bölücülük propagandası** yapıyor diye hapse atılıyordu.

Bunu yapmakla ne kazandınız? Kendinizi maskaraya çevirmekten başka?.. Ve de PKK terörünün taraftar toplamasına kendi ellerinizle zemin hazırlama dışında?..

Evet, mevcut **düşünce biçimi**niz, **ideolojik alet çantanız**, kendi evinizde bile soruna yol açtı..

Şimdi bu ideolojik alet çantasına bir de **beka tornavidası** ekleyerek **Suriye**'de araba tamiri yapmaya kalkışıyorsunuz..

Kendinize şu soruyu sormalısınız: **Yavuz Sultan Selim**, sadece bir Kürt âlimini, **İdris-i Bitlisî**'yi göndererek Kürtler'i Osmanlı hâkimiyeti altına almışken, alabilmişken, biz neden Suriye'ye asker gönderme dışında bir seçeneği düşünemiyoruz? Başka bir seçenek neden bulamıyoruz?

*

Bu kafayı, **Trump**'ın Suriye'den çekilme açıklaması yaptığı sırada yandaş ***Yeni Şafak***'ın "acayip gaza gelmiş" heyecanlı genel yayın yönetmeni İbrahim Karagül'ün meseleyi ele alış biçimi çok güzel özetliyor: "**Zor oyunu bozar**."

İş zora kalırsa zor kullanmayı sadece sen mi biliyorsun? Bütün çözümün bu mu?

Çinli general Sun Tzu, 2 bin 500 yıl önce şunları yazmıştı:

"Mükemmellik her savaşta çarpışarak kazanmak değildir. **En iyi strateji savaşmadan kazanmaktır."**

"Dövüş ustası olanlar öfkelenmezler, kazanma ustası olanlar korkmazlar, **akıllılar dövüşmeden kazanır, cahiller kazanmak için dövüşürler**."

Yavuz Sultan Selim (Allah c. c. ona rahmet etsin) savaşarak kazanmayı da, savaşmadan kazanmayı da biliyordu.

FETÖ’CÜLÜK VE NATO’CULUK

Tarih 11 Eylül 2018.

Hürriyet‘te bir haber: 1 milyon kayıt incelendi! Kriptolar ‘FETÖ Metre’ ile deşifre edildi.

Habere göre, Deniz Kuvvetleri Komutanlığı (DKK) Kurmay Başkanı Tümamiral Cihat Yaycı’nın geliştirdiği “FETÖ metre” uygulaması ile **kripto örgüt mensupları** ve onları yönlendiren “**mahrem imamlar**” deşifre ediliyormuş.

Uygulama sayesinde bugüne kadar 4 bin 500 FETÖ mensubu denizci asker ile bunları yönlendiren 600 sivil mahrem imam ortaya çıkarılmış.

*

İmdi, size göre, bir insanın **FETÖ mensubu** olduğunu gösterecek kriterleri taşıması, affedilmez bir suç..

Çünkü FETÖ, devletin mevcut **politikasına** göre, **vatan haini** terörist bir suç örgütü..

Böyle görülmesinin temel nedeni ise, “**devlet içinde devlet**” olmaya kalkışmış, “***paralel*** **devlet yapılanması**” olarak faaliyet göstermiş bulunması.

“**Asıl devlet biziz**” deme konumunda olan resmî kurumlara ve yöneticilere göre, “**Devlet *şerik* (ortak) kabul etmez**“.

İşte FETÖ’nün temel suçu bu: Mensuplarının “asıl devlet”e **şirk** koşmasına yol açıyor olması.

Hatta 15 Temmuz’da “asıl devlet”i alaşağı ederek onun tahtına oturmayı denemiş.

*

Bu şeriklik hassasiyeti, **laik-Kemalist** devletin felsefesini yansıtıyor..

Öte yandan da birileri, bu laik-Kemalist devleti “**Son kale Türkiye**” olarak kabul etmemizi istiyorlar.

Neyin son kalesi olduğunu açıkça söylemiyorlar, **mazlumlar, ezilenler**, kem küm diyorlar, fakat bekledikleri şey, Türkiye’yi, **laik-Kemalist haliyle “İslam’ın son kalesi”** kabul etmemiz.

Ancak, ortada halli zor bir sorun var: Türkiye’yi bu haliyle “İslam’ın son kalesi” kabul edebilmesi için insanın ya **öküzden daha kıt akıllı angut bir dangalak** olması, ya da **utanmaz ve arsız bir münafıklığı benimsemesini sağlayacak bir kurnazlığa** sahip bulunması gerekiyor.

Çünkü nasıl FETÖ’cüler, felsefeleri ve “hizmet” biçimleriyle “devlete şirk” koşuyorlardıysa, Türkiye Cumhuriyeti Devleti de **anayasasıyla, felsefesiyle, din konusundaki politikasıyla, Atatürk ilke ve inkılaplarına biçtiği rol ile Allahu Teala’ya şerik** koşmaktadır.

Bu, onun felsefesine göre, **çağdaşlığa, aklı ve bilimi tek mürşit kabul etmeye, ve irticadan kurtulmaya** karşılık gelmektedir. Kendisini **İslam’ın dünya görüşünü** benimsemek zorunda hissetmiyor. Hissetmediği gibi, böyle olmasının teklif edilmesine dahi tahammül gösteremiyor, bu tür taleplerin “yasal” mekanizmalarla hayata geçirilmesi teşebbüsünü “devleti yıkma” ile eş anlamlı kabul ediyor.

Devlet nasıl kendisini hak din İslam’a uydurmayı reddediyorsa, hak din İslam da bu laik/dinsiz devlete göre kendisini reforme edecek değildir.

*

Nasıl **FETÖMETRE** diye birşey varsa, birilerinin FETÖ'cü olduğunun tespitini sağlayan **kriterler** varsa, bir devletin **küfür devleti** olduğunu ve Allahu Teala'ya şerik koştuğunu gösteren kriterler de vardır.

Nasıl bir FETÖ'cü kendisinin FETÖ'cü olduğunu **itiraf** ettiğinde ayrıca **kriter** aramak gerekmezse, bir devlet de kendisinin İslam açısından **imansız ve dinsiz (laik)** olduğunu açıklıyorsa, onun İslam nokta-i nazarından **küfür devleti** olduğunu ispatlamak için ayrıca kanıt aramaya lüzum yoktur.

İslam'ın **"son kale"**siymiş!.. Hadi ordan angut soytarılar!..

*

Bir FETÖ'cü, FETÖ'cü olduğunu gösteren pekçok kriteri kendisinde bulundurduğu ve taşıdığı halde, FETÖ'yle mücadele eden devlet yetkililerini aldatmak için kendisinin "Kemalist aromalı **yerlilik ve milliliğin son kalesi**, devletin sadık bendesi" olduğunu ileri sürebilir.

O takdirde önüne, birtakım **kriterler** konulur.

"Şerik kabul etmeyen devlet" bunları 13 tane olarak belirlemiş.

Bazıları şöyle:

*1- **Bank Asya**'da **2014 Nisan ayından sonra 4 bin TL ve üzeri para yatırıp** en az iki ay tutmak.*

Peki sen, Allahu Teala'nın faiz yasağını tanımayıp **kapitalizm küfrü**nün kurallarını sonuna kadar benimsersen, devlet olarak neyin **kriter**ini taşımış olursun?

*2- Telefonunda **ByLock** programı tespit edilmesi.*

Peki senin anayasanda (dinsiz ya da hristiyan) **Batı ilke ve inkılapları** programı varsa, **ceza yasanı** İtalya'dan, **medenî kanununu** İsviçre'den almışsan, neyin **kriter**ini taşımış olursun?

*3- Tanık, gizli tanık beyanları delil olarak değerlendirilmekte ancak **isimsiz ihbarlar delil olarak değerlendirilmemekte**.*

Açık ve gizli tanıklar senin laikliğine ve Atatürkçülüğüne şahitse, bu neyin **kriter**idir?

*4- Örgüt tarafından belirlenen oran nispetinde maaştan her ay düzenli olarak **örgüte himmet adı altında yardım**da bulunulması.*

Sen, bir hristiyan birliği olduğu açık ve gizli tanıkların beyanlarıyla ortada olan **Avrupa Birliği'**ne üyeliği hedef kabul etmişsen, ve de hristiyan **NATO** örgütüne himmet adı altında olmaksızın fiilen yardımda bulunuyorsan, bu neyin **kriteri**dir?

*6- FETÖ'yle **bağlantılı derneklerin** yönetim ve denetim organlarında **görev yapmak.***

NATO'da vs. görev yapıyor, **Afganistan**'a, Libya'ya falan gidiyor musunuz, gitmiyor musunuz? (Hadi Kore'yi saymıyoruz.)

*11- Kişinin **örgüt içinde tayin** edilmesi delil olarak değerlendiriliyor.*

AB'nin kapısında tayin bekleyip duruyorsan, onun **yasal düzenlemelerini** kabul etmeye hazırsan, ayrıca **kriter** aramaya gerek var mıdır?

ABD ile normal barış ilişkilerinin ötesinde **stratejik ortak**san, neyin kriterini taşımış olursun? Neyin stratejisi ve neyin ortaklığı?

*

Siz, size **şerik koşuyor** diye FETÖ ile mücadele etmeyi **en doğal hakkınız** olarak görüyorsunuz da, Allahu Teala sizden (ki yarattığı, hayat ve rızık verdiği kullarısınız), kendisinin hüküm ve kanun koyma **rububiyet hakkı**na koştuğunuz şirkin hesabını sormayacak mıdır?

Bir de utanmadan **son kale** edebiyatı yapıyor, **Kemalist-laik yerlilik ve millilik palavralarını** sanki İslamî bir öz taşıyormuş gibi göstererek insanları aldatıyorsunuz.

Hayır, sizin kriterleriniz FETÖ'cülerinkinden bile daha açık.

Ve bunun hesabını mutlaka vereceksiniz.

Bunu unutmayın!

"İnkâr edenlere gelince, onların amelleri, ıssız çöllerdeki serap gibidir ki susayan onu su zanneder; nihayet ona vardığında orada herhangi bir şey bulamamış, üstelik yanı başında da (inanmadığı, kendisinden sakınmadığı) Allah'ı bulmuştur; Allah ise, onun hesabını tastamam görmüştür. Allah hesabı çok çabuk görür."

(Nur, 24/39)

İSLÂM DÜNYASINA GÂVUR GİBİ BAKMAK

Prof. Dr. Sedat Laçiner, "İslam Olmak – Müslüman Olmak" başlıklı yazısına şöyle başlamış:

> **"Kuran-ı Kerim** ve hadisler Müslümanlara pek çok vaatte bulunuyor: Zenginlik, sağlık, adalet, huzur, gelir dağılımda eşitlik, afiyet, eğitimli ve olgun vatandaşlar bunlardan sadece bazıları. Ancak bugünkü Müslümanların haline baktığımızda dünyanın en sorunlu ülkelerinin büyük bir kısmının Müslümanlar tarafından idare edildiğini görüyoruz. Müslümanlarının yaşayışlarına bakarak İslam'a girmek kolay değil. **Suriye, Afganistan, Somali veya Irak** dediğimizde daha fazla söze gerek kalmıyor…"
>
> (http://www.internethaber.com/islam-olmak-musluman-olmak-17027y.htm)

Bu ifadelerde pekçok yanlış var. Birincisi, *Kur'an* ve hadîsler bize, Allahu Teala'nın **emir ve yasaklarına** uyulması durumunda Allahu Teala'nın **affını ve rahmetini** vaad etmekle birlikte, bunun şeklini, zamanını ve yerini tayin etmez.

Yani, müslüman olmak, zengin ve sağlıklı olmanın kestirme bir yolu değildir.

Kur'an'da insanın hayır ve şerle imtihan edileceği belirtilir. Dünya hayatı bir **imtihan**dır, nihai mükâfat yeri değildir. Müslüman insan da imtihandadır ve hayatı hep **hayır** içinde geçmez, **şer**le de karşılaşabilir. Yani fakir de olabilir, hasta da.. Huzur ve afiyet içinde bir ömür süremeyebilir.

Onun için, hadîs-i şerîfte, imanın yarısının **sabır**, yarısının da **şükür** olduğu belirtilir. Sabır, insanı üzen şeylerde söz konusu olabilir. ***Kur'an***'da "Allah sabredenlerle beraberdir" buyurulmaktadır. Zenginlerle, sağlığı sıhhati yerinde olanlarla filan denilmiyor..

Laçiner'in, *"Bugünkü Müslümanların haline baktığımızda dünyanın en sorunlu ülkelerinin büyük bir kısmının Müslümanlar tarafından idare edildiğini görüyoruz"* şeklindeki sözleri de doğru değil.

Bu, verdiği örneklerden de belli.

Mesela Suriye örnek verilmiş. Suriye'de hâkim olan Baas Partisi, **milliyetçi/ulusalcı** ve **sosyalist** bir partidir. Rusya ile ilişkileri Sovyetler Birliği zamanından beri iyi olmuştur. Milliyetçiliği Avrupa'dan, sosyalistliği Rusya'dan aldıklarını söylemek çok da yanlış olmaz. Yani, Suriye'deki yönetime "ideolojik" açıdan gerçekte müslüman denemez. Bunların ***Kur'an***'a uymak gibi bir dertleri de olmamıştır.

Dolayısıyla, **Suriye'yi yönetenlerin Müslümanlığını değil, milliyetçiliklerini ve sosyalistliklerini öne çıkarmak gerekirdi.**

Faturayı bu adamların milliyetçiliklerine değil de, ***yönetimde*** **hiç de dikkate almadıkları** Müslümanlıklarına kesmek, Laçiner'e yakışmamış.

*

Afganistan'ın durumu da Laçiner'i yalanlıyor. İşte yıllar öncesinden bir haber:

> "ABD merkezli Pew araştırma kuruluşunun 39 ülkeden 38 bin kişiyle görüşerek yaptığı ankete göre dünyadaki Müslümanların büyük kısmı şeriatın ülkelerinde yasa olarak uygulanmasını istiyor. Türkiye'de şeriatın uygulanmasını isteyenlerde oran yüzde 12 olurken Afganistan'da bu oran yüzde 99'u buluyor."

(http://www.milliyet.com.tr/turkiye-de-yuzde-12-seriat-istiyor/dunya/detay/1701923/default.htm)

Bu durumda, **demokratik** dünya görüşü çerçevesinde, Afganistan halkının yüzde 99'luk kesiminin **Şeriat**'la yönetilmek istemesine saygı duymak gerekirken, bu ülkede Şeriat hâkim olmasın diye **NATO**'nun Şeriatçılarla savaştığını görüyoruz.

Laçiner ise, Müslümanlar tarafından yönetilen sorunlu ülkeler arasında Afganistan'ı sayıyor. Kim yönetiyor Afganistan'ı? Müslümanlar mı, yoksa **NATO etiketli Haçlılar** mı?

Laçiner'e bu yazı hiç yakışmamış.

Gelelim **Irak**'a.. Irak'ta da Suriye'de olduğu gibi **sosyalist ve milliyetçi** Baas Partisi iktidardaydı. Saddam'ın gençliğinde **CIA**'le bağlantı içinde olduğu da birçok yazar tarafından dile getirildi. Son dönemde ise Irak'ı Amerikalılar ya doğrudan ya da kuklaları vasıtasıyla yönettiler. Daha doğrusu parçaladılar.

Şimdi, "**Irak'ı milliyetçiler, sosyalistler ve Amerikan kuklaları yönetiyor**" demek varken, "Müslümanlar Irak'ı işte böyle yönetiyor" demek, akla, mantığa, insaf ve vicdana sığar mı?!..

Laçiner'in uzun yazısının sadece ilk paragrafı bizi bunları yazmaya sevketti..

İlk düğmeyi yanlış iliklerseniz, diğerleri de öyle gider. Laçiner'in yazısının durumu da bu. Fakat, yazının devamında yanlış ilikleme hatasına yenileri ekleniyor.

*

Laçiner'in, ilk paragraftaki yanlış iddialarını temellendirmek için, seçici/eklektik bir tavırla kötü örnekleri art arda sıraladığı görülüyor.

Birtakım coğrafyalarda yaşayan toplumlarda görülen olumsuzluklar ile onların Müslümanlıkları arasında korelasyon/bağıntı bulunduğunu gösterecek şekilde yanlış misalleri peşpeşe sayıyor.

Bilinçli ya da bilinçsiz bir biçimde, okurları, "Bu insanlar müslüman oldukları için böyleler" deme noktasına doğru sürüklüyor.

Oysa, o insanları İslam'ın o hale getirdiğini söyleyebilmek için, birincisi, o toplumların, müslümanlaşmaları yüzünden o hale geldiklerini, daha önce daha iyi durumda olduklarını göstermek gerekir.

İkincisi, müslümanlaşan her toplum ve bireyde o özelliklerin ortaya çıktığını ispatlamak lazım gelir.

Gerçek şu ki, eğer müslüman bir toplumda birtakım olumsuzluklar yayılmışsa, orada İslam'dan uzaklaşma var demektir.

Bunun, o toplumun yapısından, dış etkenlerden vs. kaynaklanan nedenleri olabilir.

Mesela **Afganistan**, uyuşturucu imalinde kullanılan bitkilerin yaygın biçimde üretildiği bir yerdir ve **Taliban** bu ülkeye hâkim olunca, bunu yasakladı. Üretimini yapanlara ağır cezalar getirdi. Buna karşılık, görünüşte **uyuşturucu**yla mücadele eden Batılı güçler bu ülkeye müdahale edince orada onların üretimi tekrar patlama yaptı.

Afganistan halkının uyuşturucu işine bir şekilde bulaşmasına müslümanlıkları mı neden oluyordu?

*

Neden Sedat Laçiner gibi isimler, İslam dünyası söz konusu olduğunda her şeyi tersten okumaya çalışıyor, her şeyi **Batılılar'ın gözüyle** yorumluyorlar ki?

Şöyle diyor Laçiner:

> “Mısır’da uzun yıllar görev yapmış bir gazeteci anlatmıştı; Kahire’de çalıştıkları ofisin yakınlarında bir karakol varmış ve işkence sesleri mahalleden düzenli olarak duyulabilmekteymiş. Ancak işkenceci polisler ezan okunduğunda işkenceye ara verirlermiş ve hatta namazlarını kılarlarmış, ondan sonra işkenceye (yani işlerine) devam ederlermiş.”

Peki bu ne zaman oldu? **Müslüman Kardeşler**’in ve Mursi’nin iktidarı döneminde mi?

Tabiî ki hayır..

Batı’nın uşaklığını yapan Enver Sedat ve Hüsnü Mübarek gibi isimlerin Mısır’ı bu.. Ve bu adamlar laik kafalı milliyetçiler/ırkçılar.. Kapitalist ya da sosyalist zihniyetten insanlar.. Yönetime hâkim olan felsefe bu.

Böylesi ülkelerde polisler, namaz kılsalar da kılmasalar da işkence yaparlar, yapıyorlar.. Rejim, işkence yapacak adamları bulur, bulamazsa üretir.

Mesela Türkiye’de özellikle **12 Eylül** döneminde tutuklulara ağır işkenceler yapıldı. Diyarbakır Hapishanesi en iyi bilinen örnek. Diyelim ki işkenceciler arasında olup da namazını kılan da vardı. Bu durumda, “İşte Müslümanların durumu bu, hem namaz kılıyor, hem işkence yapıyor” demek uygun olur mu?

Laik ve Atatürkçü darbe rejimini, Kenan Evren cuntasını görmeyecek, derin devletin ve **MİT**’in içindeki sadist ruhluları aklınıza bile getirmeyecek, işkenceciler arasında yer alan kişilerin namazını, işkencenin sorumlusu haline getireceksiniz..

Böyle bir şey olabilir mi?

Sedat Laçiner’in benzer bir akıl yürütmeyle yazı döşenmesini nasıl değerlendirmeliyiz?

*

Devam ediyor Laçiner:

> "Bugünün Suriye ve Irak'ında da böyle değil mi? Afrika ve Afganistan farklı mı? Tekbir getirerek insanların boğazlarının kesilmesi, Allah'ın adını kullanarak işlek sokaklarda, çarşıda-pazarda bomba patlatılması sıradan değil mi?"

Türkiye'de de, Tekbir getirilerek Teğmen **Kubilay** öldürülmüştü.

Bugün biliyoruz ki bu, Tek Parti İktidarı'nın bir tezgâhıydı. Tekbir getirenler, esrarkeş görevlilerden başkası değildi.

Benzer komploları daha sonra da gördük.

İşte en yakın örnek, **Aczmendiler**..

Bu örgütün, **28 Şubat**'ın zeminini oluşturmak için "ince işçilik"le üretildiğini, sıradan bir işçi emeklisi olan kara cahil bir adamın İslam'ın tavizsiz bir temsilcisiymiş gibi **medyada pazarlandığını**, Fadime diye şimdilerde ortadan kaybolan bir başka "tiyatrocu"nun da "başörtülü genç kızların prototipi"ymiş gibi piyasaya sürüldüğünü bugün artık herkes biliyor.

Şimdi biri çıkıp, "Bakın Müslümanlar böyle, işte Müslüm Gündüz, işte Ali Kalkancı, işte Fadime Şahin" dese, **ahlâksızlık** yapmış olmaz mı?

Sedat Laçiner bunu yapmıyor.

Ya da yapamıyor.. Sonuçta hepimiz Türkiye'de yaşıyoruz.. Biz kırk kişiyiz, birbirimizi biliriz.

*

Fakat Laçiner bize, diğer İslam ülkelerinde Tekbir'le işlenen cinayetlerden söz ediyor.

O cinayetlerin ardındaki yabancı parmaklardan söz ettiğiniz zaman da, Laçiner gibi isimlerin, "Suçu yabancılara atarak kendi sorumluluğumuzu görmezden gelmeyelim" dediklerini görüyoruz.

Yıllar önce, Prof. Dr. Ahmet Davutoğlu (O zamanlar doçentti) ile Prof. Dr. Ahmet Tabakoğlu tarafından, doktora yeterlilik sınavına tabi tutulmuş bulunuyordum. Tabakoğlu, basit sayılabilecek bir soru yöneltmişti. "İslam dünyasının geri kalmasının sebebini hep dışarıda aramak sence doğru mu?" gibisinden bir soruydu bu. İstediği cevap belliydi. "Hayır, başkalarını suçlamak yerine kendi sorumluluğumuzun farkında olmalıyız" gibisinden bir cevap bekliyordu. Davutoğlu, müdahale etmemiş, onaylar biçimde sessiz kalmıştı. Şimdi, pek çok olayda dış güçleri sorumlu tuttuğunu görüyoruz. Sedat Laçiner'in de, bazı şeyleri öğrenmesi ya da anlaması için, başbakan vs. olması mı gerekiyor yoksa?

Laçiner'in yanlış iliklenmiş düğmeleri bunlarla sınırlı değil. Devam edeceğiz inşallah.

MÜSLÜMANLAR NİÇİN HEP ÇATIŞIYOR?

Mustafa Akyol, ***internethaber.com***’da yayınlanan “Müslümanlar niçin hep çatışıyor?” başlıklı yazısında şunları söylüyor:

> Bugün Müslüman dünyaya, bilhassa Ortadoğu’ya baktığımızda çok yıkıcı bir çatışma dinamiği görüyoruz. Suriye ve Irak’ta süregiden korkunç iç savaşlar ortada. Bunun ötesinde, bölge genelinde Sünni-Şii gerilimi var. Selefilerin çoğu ise, başta Şiiler ve Sufiler olmak üzere, Selefi olmayan herkese düşman.
>
> Bu gerilimlerin Mısır’ı nasıl karıştırdığını ve kana buladığını görüyoruz. (Unutmayın, Sisi darbesinin en büyük sponsoru Selefi Suudi Arabistan’dı.) Ortadoğu’dan Pakistan’a veya Afganistan’a uzanınca da durum daha da kötüleşiyor: Birbiriyle kanlı çatışmalar yürüten farklı dini ve etnik guplar var. İntihar bombaları, suikastler, iç savaşlar coğrafyası burası.
>
> Türkiye olarak kuşkusuz bu örneklere kıyasla çok daha iyi durumdayız. Ama bizde de “**Müslümanlar niçin çatışıyor**” sorusunu sorduracak bir siyasi kavga yürüyor: “**İktidar-cemaat savaşı**.” İşin ilginci, “**bu kavga niçin çıktı, eskiden niçin dosttular**” diye sorunca şu cevapla karşılaşıyoruz: “**Çünkü eskiden üçüncü bir güçle çatışma halindeydiler**.” Yani çatışma daim, sadece taraflar değişiyor.
>
> Ümmetin durumu üzerine düşünen her Müslümanın bu tablo karşısında kaygılanması ve “**biz niçin hep çatışıyoruz**” diye sorması gerekir.
>
> Aslında bu soru sorulmaktadır zaten, gazete köşelerinde, televizyon programlarına, düşünce platformlarında. Ama sadece belirli bir formatta sorulmaktadır: “**Bizi kim çatıştırıyor, kim bizi birbirimize düşürüyor**” formatında.

Bu sorunun cevabı da zaten bellidir aslında: Emperyalistler, Siyonistler, Amerikalılar, İngilizler, vs. Yani hep "**ötekiler**". Bu ötekilerin de çok günahı vardır hakikaten coğrafyamızda; Sykes-Picot'dan girin, İsrail'in devlet teröründen çıkın.

Ama dikkat ederseniz, tüm sorumluluğu götürüp bu "**ötekiler**"in boynuna bağlamak hiç bir sorunumuzu çözmemekte, hiç bir çatışmamızı dindirmemektedir. Aksine, sorunu "**ötekiler**"e havale etmenin çoğu kez çatışmayı derinleştirdiği bile söylenebilir. Çünkü bunu yapanlar, bunu genellikle sevmedikleri grupları "**taşeron**" ilan ederek yapmakta, bu da o gruplara duydukları nefreti daha da derinleştirmekten başka bir sonuç doğurmamaktadır. (Örneğin Türkiye'deki kavgada tarafların birbirlerini karşılıklı olarak İsrail'in veya İran'ın taşeronu olarak tahayyül etmeleri, kavganın sadece daha sert geçmesini sağlamaktadır.)

İşte bu yüzden ben, sorunun formatını değiştirmek gerektiği kanısındayım.

Yani, "**bizi KİM çatıştırıyor**" diye değil, "**bizi NE çatıştırıyor**" diye düşünmek gerektiği fikrindeyim.

Bunu yaptığımda da aşağıda paylaşacağım gözlemlere varıyorum.

Çatışmanın sebepleri

Kuşkusuz her Müslüman toplumun kendine göre farklı bir yapısı, her çatışmanın da kendine has şartları var. Ama şu genel trendleri görmek lazım:

– Bizim Müslüman toplumlarda askeriye temelli "**fetih**" ve "**hakimiyet**" kültürü çok güçlü, buna karşın ticaret temelli "**kazan-kazan**" ve "**uzlaşı**" anlayışı zayıf. ("**Burjuvazi kültürü zayıf**" da denebilir, sosyolojik bir tabirle.) Bu yapı, siyaseti fazlasıyla sertleştiriyor, adeta bir ölüm-kalım savaşına dönüştürüyor.

– Müslüman toplumlarda “**birey**” fikri çok zayıf, buna mukabil “**grup aidiyeti**” çok güçlü. Yani insanlar kendilerini etnisite, mezhep, cemaat yahut siyasi meşrep temelli gruplara tamamen ait hissediyor, bireysel fikir, his ve hedeflerini bu aidiyete uyduruyorlar. Bu da yine çatışmaları derinleştiriyor; çünkü her grup kolayca safları sıklaştırıyor, “**çatlak sesleri**” boğuyor. Aynı sebeple, “**bireysel liyakat** değil “**gruba sadakat**” ödüllendiriliyor ve bu da yaratıcılığımızın önüne set çekiyor.

– Dini gruplarda, dinin ifade ettiği Hakikat’i kendi arkasına alma, böylece kendini Hakikat’in sesi seviyesine çıkarma eğilimi var. Bu yüzden dindarlık, tevazu ve had bilme üreteceği yerde, kibir ve “**grup narsizmi**” üretebiliyor. “**Ben Hak’ka hizmet ediyorum**” diyen, aslında kendi üstünlük iddiasına hizmet ettirebiliyor Hak’kı.

– Hakikati arkasına alma dürtüsü, muhaliflere karşı da “**tekfir**” sonucunu doğuruyor. Yani, insanlar kendilerinden farklı düşünenlere, kolaylıkla “**hain**” ve “**münafık**” damgası vurabiliyor. Böyle düşünen adam için, Hakikat hem o kadar aşikar hem de tam onun gördüğü biçimde ki, bunu göremeyenler ya çok gafil ya çok alçak sayılmayı hak ediyor.

– Şeriat, yani İslam hukuku, daimi bir gerilim kaynağı. Çünkü her Müslüman ülkede bir şeriatı “**getirmek**” isteyen, bir de ondan korkanlar var. Şeriat’ın recm gibi bedensel cezalar içeren, kadınları baskılayan, din ve fikir özgürlüğünü kısıtlayan unsurları (ki bana sorarsanız dinin özünde olmayan ve içtihatla aşılması gereken “**tarihsel**” unsurlardır) hemen her ülkede bir tür İslamcı-modernist çatışması körüklüyor.

İşin en kötüsü, üstte saydığımız dinamiklerin bir kısmını tartışmaya açmanın dahi **tabu** olması. Hemen, “**İslam’ı bozmak istiyorlar! GDO’lu Müslüman istiyorlar!**” tipi suçlamaları beraberinde getirmesi.

Bu haliyle, mevcut İslam dünyası, basık bir odada sürekli kavga eden, o odadan ferahlığa açılan tek kapının anahtarını da yerin dibine gömüp üzerinde tepinen insanlarla dolu gibi duruyor.

Ne dersiniz, yanılıyor muyum?

Eğer sizce yanılıyorsam, o zaman sizin cevabınızı duymak isterim, "**bizi NE çatıştırıyor**" sorusuna…

*

Mustafa Akyol'un yazdıklarında hakikat payı var. Fakat bir **bütün** olarak düşünüldüğünde, yanlış..

Müşahhas örnekler üzerinden gidelim.. Türkiye'de yaşanmış olan **devlet-PKK çatışması**nı acaba, Mustafa'nın "sebepleri"nden hangisi ile izah edebiliriz?..

Irak'ı ele alalım.. **Irak'a Amerikan müdahalesi** olmasaydı, bir çatışma yaşanıyor olabilir miydi?! Öncesinde yaşanan Kürt sorunu da, Mustafa'nın "sebepleri"nden hangisi ile izah edilebilir?

Irak'ı 1980'lerde **İran**'a karşı harekete geçiren ABD değil miydi?!

Saddam'ın **Kuveyt**'e girmesinin, zamanın ABD Büyükelçisi (April Glaspie) tarafından diplomatik bir dille teşvik edildiği, bizzat Batılı yazarlar tarafından açıklanmadı mı?!

Gelelim Suriye'ye.. Suriye'de **Fransızlar**'ın mirası hükümferma olmasaydı, bugünkü çatışmalar yaşanır mıydı?!

Mısır'a gelelim.. Mısır örneğinde Mustafa, bu ülke için bir "**dış güç**" olan Suudi Arabistan'ın rolüne dikkat çekerken, İsrail ile ABD'nin rolünü görmezden geliyor. **Niçin**?..

Evet, “Bizi ne çatıştırıyor?” sorusu önemli. Fakat, “Bizi kimler çatıştırıyor?” sorusu ile birlikte sorulursa.. Şayet ilk soru, **ikincisini unutturmak için devreye konulursa**, işte o zaman, o soru çok daha önemli hale gelir.

Tamam, Müslümanlar çatışıyor da, Yahudiler ve Hristiyanlar duruyor mu?.. **İsrail**’in Gazze’ye saldırısı, çatışma ve savaş değil mi?!

Rusya, Ukrayna ile çatışmıyor mu? Bir süre önce **Gürcistan**’la savaşmadı mı?!

İngiltere, Falkland Adaları için **Arjantin’**le savaşmamış mıydı?!

NATO (yani Hristiyan devletler), **Libya**’ya müdahele etmediler mi?! (Batılılar kelimelerle oynuyor, müdahale deyip geçiyorlar, ama fiilen savaş..)

ABD, Irak’la (Saddam’la) savaşmadı mı?.. **Taliban**’la savaşmıyor mu?! (Taliban niye savaşıyor diye sormak, soruyu yanlış formüle etmektir. **Taliban gidip de Pensilvanya’yı mı işgal etti?!** ABD Afganistan’da ne arıyor, Taliban’la niçin savaşıyor diye sormalıyız. ABD neden bu kadar savaş meraklısı?)

Mustafa’nın sıraladığı çatışma sebeplerine gelince… Evet, bunlar var, fakat söz konusu sebepler **fiilî** bir çatışma meydana getirmekten ziyade, gruplaşmalara yol açıyor..

Tekfir (kâfir kabul etme) bile, tek başına çatışma sebebi olmaz. Mesela ben **yahudileri ve ateistleri tekfir etmekle, çatışma mı çıkartmış oluyorum**?!

Bir Ermeni’yi tekfir etmem (kâfir olduğunu söylemem), çatışma sebebi mi?

Yani ne yapalım, dünyada çatışma olmasın diye, **ateistlere bile, “Yok, aslında sen müslümansın” mı diyelim?..**

Kısacası, Mustafa meseleyi biraz abartıyor. Bazı şeyleri görmezden geliyor, kimi şeyleri de haddinden fazla büyütüyor.

Evet, Mustafa'nın tümden haksız olduğu söylenemezse de, bir bütün halinde düşünüldüğünde, son tahlilde haksız.

Mustafa'nın şu ifadeleri de sorunlu: *"Şeriat, yani İslam hukuku, daimi bir gerilim kaynağı. Çünkü her Müslüman ülkede bir şeriatı '**getirmek**' isteyen, bir de ondan korkanlar var. Şeriat'ın recm gibi bedensel cezalar içeren, kadınları baskılayan, din ve fikir özgürlüğünü kısıtlayan unsurları (ki bana sorarsanız dinin özünde olmayan ve içtihatla aşılması gereken '**tarihsel**' unsurlardır) hemen her ülkede bir tür İslamcı-modernist çatışması körüklüyor."*

Bu ifadeleri, tersinden de okuyabilir, **"Laik hukuk, daimî bir gerilim kaynağı, çünkü bir laik hukuku getirmek isteyenler, bir de ondan korkanlar ve zarar görenler var"** diyebiliriz.

Dolayısıyla, bu tür laflar, retorik olarak ikna edici görünse de, içi boş ve mantıksız olmaktan öteye gitmez.

Şeriat'in recm gibi cezalarına gelince… Recmin, şahitliği **makbul** dört kişinin, olaya tanık olması şartına bağlı olduğu biliniyor. Sen hayatında hiç, yanında üç kişi olduğu halde, böyle birşeyi yapanları görme gibi bir duruma düştün mü Mustafa?.. Ama bu ülkede, **namus cinayetleri**nin haddi hesabı yok.. Hangi gazeteyi açsan, üçüncü sayfasında hemen her gün, böylesi bir haberi okuyabilirsin. Hangisi sence çatışma kaynağı, Mustafa?..

Şeriat'ın **"tarihsel"** unsurları meselesine gelince… Sen aslında ne dediğinin farkında değilsin Mustafa… "İçtihatla aşılma"dan söz ederken, gerçekte içtihadın "tarihselliğini" ortadan kaldırıyor, yapılmasını istediğin içtihadı **tarih üstü ve evrensel** hale getiriyorsun. İkincisi, "**Mevrid-i nassta içtihada mesağ yoktur**" ve senin içtihatla aşılmasını istediğin birçok hüküm aslında nass ile sabit. Sen eğer nassın karşısına içtihadı çıkarıyorsan, bu açık bir biçimde İslâm'ın temel kaynaklarını reddetmek olur. Nassı tarihsel kabul edip reddederken, içtihadı çağlar üstü ve evrensel geçerliliğe sahip birşey olarak görmüş olursun. Kaldı ki, usul

gereği, nassın aksine, **içtihad, bir başka içtihadı nakzetmez**. Belirli tek bir içtihada geçerlilik atfedersen, birincisi, bu usul ilkesini çiğnemiş olursun. İkincisi, **fikir ve inanç hürriyetini ortadan kaldırma**ya teşebbüs etmişsin demektir; kendinle çelişirsin.

Başa dönersek, Mustafa'nın birincisi, meselelere sadece sosyolojik ya da sosyal-psikolojik açıdan bakmayı bırakıp, bütüncül ve çok boyutlu bakmayı öğrenmesi gerekiyor. İkincisi, Şeriat konusunda bilgisini derinleştirmeye ihtiyacı var.

(Ancak, **bütüncüllük**ten söz ederken, herşeyi inceleme konusu yapmak gerektiğini söylemek istemiyoruz. Mesela, bir yazar hakkında hüküm verirken, bütün eserleri yerine, **örneklem** kabilinden birkaç sayfalık bir metnini inceleme konusu yapabilir ve onun hakkında doğru sonuçlara varabiliriz. Burada sorun, incelediğimiz kısmın genişliği veya darlığı ile değil, bizim yöntemimizin çok boyutlu değerlendirmeye imkân verip vermemesiyle ve bir de genelleme yapıp yapmamamızla ilgilidir. Mesela bir kamuoyu araştırması yaptığımızda, birkaç bin kişi ile anket yaparak, milyonlarca insan hakkında hüküm verebiliriz. Burada asıl sorun, seçilen birkaç bin kişinin yaş, eğitim seviyesi, gelir düzeyi, meslek, coğrafî mekân, cinsiyet vs. gibi açılardan uygun bir dağılıma sahip olup olmamasıdır. Şayet genelleme yapmayacaksak, bu parametreleri dikkate almamız gerekmeyebilir.)

LAİKLİK RÜŞVETİYLE ANCAK BURAYA KADAR…

Türkiye'de darbe olsa, Batı, Mısır'dakinden farklı mı tepki verir?

Bu soruyu şu şekilde de ifade edebiliriz: Türkiye'de darbe olsa Batı bu defa **demokrat**laşır mı?

Ancak, böylesi sorular aslında gereksiz. Çünkü, "**28 Şubat**'ın arkasında kim vardı?" sorusunun cevabı, yeni sorular sormayı gereksiz kılıyor.

12 Eylül ve 27 Mayıs'ın hikayesi de aynıdır.

Batı'nın Mısır'da sergilediği politika karşısında duyulan hayal kırıklığı, ona inanmanın bedelidir.

Öfkeleneceksek, kendimize öfkelenelim: Neden Batı'nın **çifte standard**ını görmek istemiyor, tekrar tekrar aldanıyoruz, sürekli kendimizi aldatıyoruz?

Birinci Dünya Savaşı'nın ardından Türkiye'de iktidarı ele geçirenler, **Batılı dünya görüşü**nü benimsemenin bir karşılığı olarak ülkeye **ekonomik bağımsızlık** tanınmasını istemişlerdi. **Kapitülasyonlar**dan kurtulmanın bir bedeli olarak geleneksel kimliğimizi, kurumlarımızı ve kültürümüzü feda etmeye hazırdılar.

O gün, **Osmanlı**'nın bütün ilke, kurum ve idealleriyle birlikte tarihe gömülmesi, onun yerine kurulan yeni bir devletin Batı'yı örnek ya da model olarak benimsemesi, Batı için az şey değildi.

Günümüzün politikacıları, Osmanlı'nın yıkılmış, **hilafet**in ve Şeriat'in ortadan kaldırılmış bulunduğunu, günümüz Türk toplumunun **laikleşmiş** (yani Batılılaşmış) olduğunu hâlâ anlamak istemiyorlar. Şeriat'in uygulanmasını isteyenlerin oranının yüzde 12'yi bulmadığı bir toplumdan söz ediyoruz. Gerçekte

oran, **geleneksel** Şeriat anlayışı bağlamında düşünüldüğünde, yüzde 3'ü bile bulmuyor.

Bizim politikacılarımız zannediyorlar ki, böyle bir toplumda çağdaşlıktan söz etmek, **Batıcılık** ya da **laikçilik** yapmak, Batılılar nezdinde puan toplamayı sağlar.

Sanıyorlar ki, Batılı ilke ve kurumları savunmaları, Batılılar tarafından takdirle karşılanmalarının önünü açar.

Evet açar, ancak, yerine ve zamanına göre.. **D-8'ler**in kurulduğu bir dönemde darbe için birilerine yeşil ışık yakılır, fakat Avrupa Birliği'ne girmek için olanca gücünü harcayan bir iktidar döneminde **darbe tertipçileri**, sadece yargılanmalarını sağlayacak belgeleri kendi elleriyle hazırlamış olurlar.

Sonra da, hapishanede, "Batıcı olduğumuz halde Batı bizi niye sattı?" diye dertlenirler.

Aynı şey, hâlâ **Gezi Parkı** şokunu üzerinden atamamış olan iktidar için de bir ölçüde geçerli. "Biz **muhafazakâr demokrat**ız, laik dindarız, **İslamcı değiliz**, hatta **Mısır'a vs. laiklik tavsiyesi**nde bulunduk, fakat yine de Batı 'altımızı oymaya' çalışıyor" diye düşünüp dertlendikleri anlaşılıyor.

Oysa tablo açık: Batı, "Batıcı, demokrat ve laik" söylemlerinizi, **bölgesel güç** olma arayışlarınız için yeterli bir karşılık olarak görmüyor. Bu söylemleri benimsemeniz, ülke içinde **iktidar** olmanıza yeşil ışık yakılmasını sağlayabiliyor, fakat ülke olarak bölgesel güç olmanıza izin verilmesi için makul ya da yeterli bir gerekçe olarak görülmüyor.

Mesele bundan ibarettir.

Kısacası, Erdoğan'ın, Mısır'a vs. boş yere laiklik tavsiyesinde bulunduğunu anlaması gerekiyor.

PAPA KADAR BİLE MÜSLÜMAN OLAMAMAK

Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'e karikatür yoluyla hakaret eden ***Charlie Hebdo***'cular saldırıya uğradığında CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu onlara destek için "Je suis Charlie" (Ben Charlie'yim) şeklinde bir mesaj yayınlamıştı.

Sadece o değil, birçok kişi bu olayda karşımıza Charlie olarak çıktı.

Charlie Hebdo'cular Papa'yı da eleştiriyorlar diye onlara Peygamber Efendimiz s.a.s.'e hakaret hakkı tanıyorlar.

Kılıçdaroğlu çok zeki ya, onları böyle savundu, diğerleri de Kemal efendiyi bu çok zekice buluşundan dolayı alkışladılar.

Demek ki bir adam karşılarına geçip önce kendi anasına avradına kızına söverse, bunların anasına avradına kızına dümdüz gitme hakkına sahip olur.

Bir psikopat kendi gözünü çıkarsa, bunların gözünü de çıkarabilir. Buna razılar.

Ünal Tanık adlı gazeteci de Kılıçdaroğlu'nun bu sözlerine mal bulmuş Mağribî gibi sarılmıştı.

Tencere kapak hikayesi..

O süreçte ***Charlie Hebdo***'culara destek veren bir başka isim dönemin başbakanı Ahmet Davutoğlu'ydu.

MUSTAFA KEMAL VE ERDOĞAN

Latife Hanım da Emine Erdoğan hanımefendi gibi başörtülüydü.

Hatta Latife Hanım'ın tesettürü daha iyiydi.

Mustafa Kemal'in anası ve bacısı da Erdoğan'ın annesi gibi geleneksel Türk kadınıydı.

Mustafa Kemal de Erdoğan gibi ihtiyaç duyduğunda dindarca konuşmalar yapmış, hatta camide hutbe bile okumuştu.

*

Yeni Şafak gazetesinin genel yayın yönetmenliğini yaptığı dönemde İbrahim Karagül'ün bir yazısı şöyle uzun bir başlık ile yayınlanmıştı:

> "Paris'te kurulan imha masası dün yine Paris'te dağıtılmıştır. **Mustafa Kemal ve Erdoğan**: Kuruluş ve yükseliş dönemi.. Artık onlar için gerileme, bizim için yükseliş dönemi."

Yazının devamına gelince..

Aktarmak gerekmez. Çünkü başlıkta söylediğinin dışında birşey yok.. Laf salatası..

Paris'te kurulan **imha masası**ndan kastı, bir asır önce Birinci Dünya Savaşı'nın sona erdirilmesi kararından ibaret.

Bunun anısına 100 yıl sonra Paris'te birtakım etkinlikler düzenleniyor, o günler yâd edilip **kutlanıyor**, ve bizim palavracımız, sanki orada bir masa 100 yıl boyunca çalışmaya devam etmiş, herhangi bir sonuç üretememiş gibi, şimdi o masanın dağıtıldığını ileri sürüyor.

Oysa o günden bu yana Üsküdar'da tam 36 bin küsur kere sabah oldu..

*

Evet, dönüp dolaşıp geldikleri nokta bu: **Atatürkçülük, Kemalistlik**..

İkide bir yerli yersiz **Mustafa Kemal vurgusu** yapmalarının nedeni bu.

Mustafa Kemal, "kuruluş"a karşılık geliyormuş, Erdoğan efendi de **yükselişe**..

Neyin **kuruluşu**?

Laik (tanım gereği **dinsiz, imansız**, herhangi bir dini tutmayan, herhangi bir dini benimsemeyen) bir kuruluş..

Osmanlı'nın mefkuresi, **Şer'-i Şerîf (Şerefli Şeriat), Şeriat-ı Garra (Aydınlık/Parlak Şeriat) nizamı, îlâ-yı kelimetillah (Allah'ın sözünün yüceltilmesi) davası** açısından bir yıkılış..

Ve şimdi, bu genel yağdanlıka inanacaksak, **Erdoğan** döneminde, laikliğin, yani devlet açısından **dinsizlik ve imansızlığın yükselişi**ne şahit oluyoruz demektir.

Kendileri söylüyorlar, Allah celle celaluhu söyletiyor. Çünkü bunlar "akletmeyen bir topluluk, kavmun la ya'kılûn". (Maide, 5/58)

*

"Atatürk'ün izinde olan biziz" diyen Erdoğan efendinin, söz konusu masanın kuruluşunun 100'üncü yıldönümü münasebetiyle soluğu Paris'te almış olması şaşırtıcı değil.

Çünkü, bugünkü laik-dinsiz Türk devleti de, Erdoğan'ın kendisi de o masanın ürünü..

O yüzden, Erdoğan efendinin ***Le Figaro*** gazetesine yazmış olduğu makale, genel yağdanlık soytarının kenardan seslendirdiği fanatik slogan ve tezahüratın aksine, önemli gerçeklere işaret ediyor:

> "Birinci Dünya Savaşı'ndan çıkarılması gereken en önemli ders, kalıcı barışı tesis etmenin ne kadar zor olduğudur. Bu itibarla Türkiye olarak **Avrupa tarihinin en önemli barış projesi** olan **Avrupa Birliği'ne tam üyelik** hedefimize yönelik çalışmalarımızı **sürdürecek**; aynı zamanda Ortadoğu coğrafyasında kitleleri temsil eden, **demokratik ve özgürlükçü yönetimleri** desteklemek suretiyle barış ve istikrara katkı sunmaya devam edeceğiz."

Demek ki neymiş, "yükseliş"çi Erdoğan efendiye göre, o masa "Avrupa *tarihinin en önemli* **barış projesi**" imiş..

Osmanlı yok edildiğine, yerine **Mustafa Kemal**'in laik/dinsiz Türkiye'si ikame edildiğine göre, bu gerçekten önemli bir barış projesi olmalı..

O en önemli barış projesinin kutlama programına hevesle katıldığına göre, Erdoğan efendi, Mustafa Kemal'in laik/dinsiz projesinin "yükseliş"i için çalışmaya teşne..

Ortadoğu'daki **demokratik ve özgürlükçü yönetim**lerden kastının ne olduğunu da Arap Baharı sırasında ziyaret ettiği **Mısır ve Tunus**'ta ortaya koymuştu.

Bu iki ülkeye, anayasalarındaki **Şeriat** vurgusunu terk edip, yerine **laikliği** benimsemeleri çağrısında bulunmuştu.

Erdoğan'ın da, bu genel yayın yağdanlığının da, ve de onların bu tür sözlerine kalben olsun muhalefet etmeyenlerin de, bu kafayla giderlerse ahirette de **Mustafa Kemal'in izinde** yürüyeceklerinden şüphe edilemez.

FETÖ İLE DERİN DEVLETİMSİ FARKI

Fethullahçılar ABD (CIA) ile “**doğrudan**” bağlantı kurdular.

Haddini bilmezlik yaptılar, ayıp ettiler.

Bu bağlantı, “**Vergilendirilmiş kazanç kutsaldır**” vecizesinde ifadesini bulan yerli-milli kutsallık gereği “stratejik ortak, sadık müttefik, **oltadaki balık**” Türkiye’nin hükümeti üzerinden olmalıydı, doğrudan değil.

Bu yüzden tasfiye edildiler. (Türkiye’de ABD’nin ve CIA’in kontrolüne girmediği için tasfiye edilen hükümetler ve siyasetçiler bile var.. Örneklerden biri **28 Şubat** dönemindeki Erbakan hükümeti..)

Fethullahçıların tasfiye edilmesinin nedeni, birilerinin ABD kâhyalığında “**şerik**” kabul etmiyor olmaları..

“Fethullah bey, ABD’ye durmayıp Türkiye’ye gelecek, sana olan hasretimizi dindireceksin. Sizin gibi marabaların Amerikan ağamızla irtibatını biz sağlayacağız, yok öyle şeriklik” dediler.

(Düşünün, öyle iyi kâhyalık yapıyorsunuz ki, kendi hükümetinizi bile ABD’ye iyi bende olmuyor diye düşürüyorsunuz, ve sonra da ABD size “kelek” atıp marabanızı “**yedek kâhya**” ya da “şerik/ortak kâhya” yapıyor. Buna can mı dayanır?!)

*

ABD, İsrail, AB ve beynelmilel Masonluk, 28 Şubat sürecinde Kemalistler eliyle (perde arkasından) dindar/muhafazakâr camiayı baskı altına aldı, sonra da **kurtarıcı** gibi meydana çıktılar.

Böylece Fethullah Gülen, kendisini tümden ABD'nin kucağında buldu.

Milli Görüşçülerin önemli bir bölümü de **gömlek çıkarıp** AB'ci oldu.

Esad Coşan Hoca ise Türkiye'yi terk edip Avustralya'ya yerleşmek zorunda kaldı.

Böylece dış güçlerin oyunu tutmuş oldu..

MİT ve TSK'daki Kemalistlere bunlar yaşansın diye sopa attırmışlardı: Kurtarıcı gibi meydana çıkıp (Fethullah örneğinde olduğu gibi) tümden "devşirmek" ya da sizi (Esad Efendi örneğinde olduğu gibi) sözde kurtarıcılarla aynı fotoğraf karesinde göstermek için.

Gazeteci Arslan Bulut'un **Esad Efendi** için "Dış bağlantıları soru işaretlerine yol açıyordu" demesi cehaletinden kaynaklanmıyordu.

Erbakan yurtdışına çıkmadı, çıkamadı, Kemalistlerden sopa yemeye devam etti.. Hem Refah Partisi, hem yerine kurulan Fazilet Partisi kapatıldı.. "Trilyon davası" ile süründürüldü, hapis korkusu ile yaşatıldı.

Buna karşılık **Tayyip Erdoğan**'ın siyaset yasağı kaldırıldı, önü açıldı..

Batı Kurtuluş Savaşı sırasında da böyle bir oyunu sahnelemişti.

Evet, Batı böylesi oyunlarla sizi ya "devşirir", ya da aynı fotoğraf karesinde göstererek itibarsızlaştırır.

Mesela son padişah **Vahideddin**'in trajedisi budur.

Devşirilemedi, fakat algı operasyonu ile İngilizler'le aynı fotoğraf karesinde gösterildi..

Devşirilmiş olan **Selanikli Mustafa Atatürk** ise kahramanlaştırıldı.

*

Batı'nın izinden giden sözde yerli ve milli derinimsi odak da aynı taktikleri uyguluyor.

Sizi önce maskeli maskesiz adamları vasıtasıyla zor duruma düşürürler, sonra başka adamları kurtarıcı gibi yaklaşır ve "devşirme" olmanız için güya samimi telkinlerde bulunurlar.

Kabul etmeseniz bile, onlarla aynı fotoğraf karesinde göstermek suretiyle sizi itibarsızlaştırırlar.

Münafık ve maskeli hain ajanlarını ya da işbirlikçilerini ise güvenilir adam gibi gösterirler.

SON KALE AB

Ekim 2014'te Fransa'ya gitmiş olan Cumhurbaşkanı Erdoğan, AB üyeliği için fasıl açılması konusunda Fransa'dan adım atmasını istemiş bulunuyordu.

Fransa Cumhurbaşkanı Hollande ile birlikte basın açıklaması yapan Erdoğan'ın sözleri şöyle:

> ”Fransa'dan üyelik konusunda yeşil ışık aldık bunun müjdesini de sayın Hollande verdi bize. Türkiye Avrupa müktesebatına en hazır ülkedir. Bugün değerli mevkidaşımdan böyle bir müjdeyi özellikle almanın da beklentisi içerisindeyim. Gerçi kendileri bir ışık yaktılar ama bu ışık diyorum biraz daha net olursa, flu olmasın, net olsun ve Türkiye'ye ben bu müjdeyle döneyim. Fransa'nın daha önce bloke ettiği fasıllarla ilgili adım atılsın. 51 yıllık beklenti kolay değil, artık bunu kıralım, aşalım ve Türkiye-AB bütünleşsin istiyoruz.”
>
> (http://www.haber7.com/dis-politika/haber/1216360-erdogan-turkiyeye-mujdeyle-doneyim)

Bir zamanlar **Erbakan**, “**şahsiyetli dış politika**”dan söz ederdi.

Erdoğan'ın yukarıdaki açıklaması, “şahsiyetli sayılmayabilecek” bir dış politikanın anlaşılması bakımından aydınlatıcı..

Şahsiyetli dış politika hakkında herkes bir şey söyleyebilir, fakat şurası kesin ki, böylesi bir dış politikanın en önemli ayağını **“istiğna”** oluşturur. Müstağnî olabilmek..

Erdoğan'ın sözünü ettiği müjde, bir **müjde** midir?!..

*

Doğal olarak Erdoğan, Erbakan'la birlikte siyaset yaparken, AB üyeliğini savunmazdı, savunmuyordu.

Herşey, **28 Şubat**'la birlikte değişti..

Akparti iktidara geldiğinde, Erdoğan'ın ilk işi, AB üyeliği konusunda destek sağlamak için Avrupa başkentlerini gezmek oldu.

O sıralarda pek çok eski **Millî Görüşçü**, AB hedefini artık benimsemiş bulunuyordu.

Çünkü, 28 Şubat tipi askerî darbelere karşı AB üyeliği bir kalkan olarak görülüyordu.

*

Bir zaman sonra Akparti'nin AB üyeliğinden çok fazla söz etmemeye başladığına şahit olduk.

Artık moda AB taraftarlığı değil, yerlilik ve millîlik gibi kavramlardı. "**Son kale Türkiye**" edebiyatı alıp başını yürümüştü.

Ve Erdoğan, Kasım 2013'te Moskova'ya gidip **Putin**'e, "Bizi Şanghay Beşlisi'ne alın!" demiş bulunuyordu. AB "out", **Şanghay Beşlisi** "in"di..

Artık AB üyeliği hedefinden kimse söz etmiyordu.

Fakat bu arada başka şeyler oldu..

Kavgalar, gürültüler, seçimler vs..

Ve Erdoğan, nihayet, "kardeşi" Abdullah Gül'ün ardından cumhurbaşkanlığı koltuğuna oturdu.

Şimdi, bize bir başka sürpriz yapıp, AB üyeliği “müjdesi”ne umut bağlamış bulunuyordu.

*

Öncelikle şu soruyu soralım: AB üyeliği, kim için müjde olabilir?..

Doğal olarak, **AB üyeliği, hristiyanların velayetini (dostluğunu) kabul etmek demek oluyor**.

Laik bir devlet için, böylesi bir tercih normal karşılanabilir, fakat müslüman bir halk için bu, bir müjde değildir.

İslam, hristiyanların velayetini almayı yasaklamaz, fakat velayetleri altına girmeye izin vermez. (Mesela, müslüman kadın hristiyanla evlenip onun velayeti altına giremez, böylesi bir nikâh geçersizdir. Buna karşılık, müslüman erkek, hristiyan kadınla evlenebilir ve onun velîsi olabilir.)

Bu durumda, “**paralel**” diye adlandırılan kesime yönelik “**hristiyan dostluğu**” suçlaması da, anlamsız ya da tutarsız hale gelmektedir. (Hep söylüyoruz, aslında yok birbirlerinden farkları.. The Cemaat ile Akparti, aynı madalyonun iki yüzü..)

Erdoğan’ın son bir-iki yıllık zaman zarfında Batı ile arasının bir ölçüde açıldığı bir sır değil..

Gezi olayları ile başlayan, Akparti iktidarının **IŞİD**’e destek verdiği yönündeki uluslararası çaptaki ithamlar ile devam eden bir süreç var.

Erdoğan, altındaki zeminin kaymasına engel olacağı umuduyla AB üyeliği hedefine tekrar kilitlendiyse, şunu bilmesi gerekiyor: Karşısındakiler, onun hangi hamleyi niçin yaptığını veya yapacağını **anlamayacak kişiler değil**.

Ve Batılılar, **karşılığında birşey almadan birşey vermezler.**.

Umutlarınızı ve korkularınızı istismar edip kullanarak sizden olmadık tavizler almayı da çok iyi bilirler..

*

Evet, Erdoğan, 2003 yılına geri döndü..

“**Son kale Türkiye**” edebiyatı bitti..

“İslâm âleminin son umudu” Türkiye ile lideri, Paris’te, **Hollande** adlı gâvurdan müjde almak için, yalvarma olarak nitelendirilebilecek bir söyleme başvuruyor.

Hayalperest goygoyculara göre, laik Türkiye ve lideri Tayyip Erdoğan, İslâm âleminin son umuduymuş..

Bu son umudun son umudu da, AB (yani hristiyan birliği) üyeliği..

Bu tablo karşısında gülmek mi lazım, ağlamak mı, bilmiyorum..

EKSELANSLARININ FETÖ'DEN FARKI?

Yeni Şafak gazetesi yazarı Mehmet Acet, bir yazısında şu "müjdeli haber"i veriyordu:

> Önceki gün Beyoğlu Sohbetleri programında karşılaştığımız bir **devlet yetkilisi** ile ayaküstü kısa bir sohbet yaptık.
>
> Trump ve ekibiyle seçim öncesi sağlanan temastan o şekilde **haberdar oldum**.
>
> **Ankara**'ya dönünce, önemli bulduğum için konunun arkasını **biraz daha araştırdım**.
>
> Bu şekilde, Trump'ın Beyaz Saray'a yerleşmesiyle ABD/Türkiye ilişkilerinin hangi doğrultuda ilerleyeceğine dair önemli ipuçları sunan **bir takım bilgilere ulaştım**.
>
> TRUMP VE EKİBİYLE BİR İŞADAMI ÜZERİNDEN TEMAS KURULDU
>
> Öncelikle şunun altını bir çizelim.
>
> Seçimlerden önce ABD Başkan adayı ve ekibi ile temas kurup daha o dönemde **ilişki tesis** etmek kıymetli bir şey olmuş.
>
> Kim düşündü ise tebrik etmek lazım.
>
> Olay şöyle gelişiyor:
>
> **Donald Trump ve ekibi ile seçimlerden önce, ismi şu aşamada gizli tutulan bir işadamı üzerinden temas kuruluyor.**

Türkiye'de yakından tanınan bu işadamı, Erdoğan ve AK Parti ile **ilişkileri inişli çıkışlı seyir izlemiş bir grubun tepe yönetiminde** bulunuyor.

Kendisi o grupta, Erdoğan'ın seçim kazanmasına sevinen çok az sayıda isimden biri olarak biliniyor.

Bu temas sırasında, **etkili sonuç üretecek bir nokta üzerinden** hareket ediliyor.

Erdoğan ve AK Parti tecrübesinin İslam Dünyası'ndaki radikal eğilimlerin panzehiri olan doğal rolünden bahsediliyor.

Peki sonuç ne oldu dersiniz?

Denilen şu:

Trump'ın etrafında İslamofobik tipler mevcut olduğu gibi, **Erdoğan'ın 'İslam'da orta yolu' temsil eden anti-radikalist doğal tutumunun kıymetini kavrayan bir grup** da oluşmuş durumda.

Ne yazık **ki izin olmadığı için yine isim veremeyeceğim**.

Ama şu kadarını söyleyebilirim.

Bu temaslar sayesinde Trump'ın yakın zamanda önemli bir makama atamasını yaptığı bir isim "**Erdoğan'ı destekliyoruz**" ifadesini kullanmaya başlamış.

(http://www.yenisafak.com/yazarlar/mehmetacet/ankaradan-trump-ve-ekibine-ulastirilan-o-mesaj-2034272)

Kendi adıma şunu söyleyebilirim:

Yıllardır "İslam dünyasının Mehdî'ye ihtiyaç bırakmayan kurtarıcısı, yerlilik ve millilik abidesi, ezilenlerin gür sedası, dünya lideri vs. vs." ilan edilen

Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın, ***Yeni Şafak***'taki bu yazı üzerine, bir "muhtarlar toplantısı"nda, "Malum bir gazete şunları şunları yazmış, böyle bir şey olabilir mi? Yok böyle bir şey!" demesini bekliyorum.

Ama, öyle sanıyorum ki, boşuna bekleyeceğim..

Aslında bu yazı, çok şey anlatıyor..

Şayet yazılanlar doğruysa, **AK Parti, FETÖ'den farksız** demektir.. Bunu kabul etmek gerekir.

Neymiş, **"etkili sonuç üretecek bir nokta" üzerinden** Trump'a yaklaşılmışmış..

Adamlar, Trump'ı neyin **etkileyeceğini** gayet iyi biliyorlar.

O "nokta" şuymuş: **Erdoğan ve AK Parti,** ilişkileri inişli çıkışlı bir grubun tepe yöneticisi tarafından Trump'a, **"İslam dünyasındaki radikal eğilimlerin panzehiri"**olarak "pazarlanmış"..

"Satış"a sunulmuş..

*

Kim, kime ve neye göre radikal?..

Bu formülasyonda **radikal** kabul edilen, seçim kampanyası boyunca genel olarak yabancılara ve özelde Müslümanlara nefret kusan **Trump** ve yandaşları değil..

Radikal kabul edilenler, **Trump zaviyesinden bakıldığında "radikal" görünen** Müslümanlar..

Erdoğan ve AK Parti ise, İslam dünyasındaki, Trump gibiler açısından **"radikal" görünen eğilimlerin panzehiriymiş.**.

Erdoğan'ın ve AK Parti'nin "doğal rolü" buymuş..

Belli ki, söz konusu “işadamı” vasıtasıyla bu mesaj verilmiş..

*

O işadamı, “Erdoğan İslam dünyasının **doğal lider**idir, bir tür ‘beklenmeden gelmiş Mehdî’dir, ezilenlerin gür sedasıdır, tam bir ‘dombıra’ şahikasıdır” dememiş.

“Sizin istediğiniz **doğal rol**ün adamıdır” demiş.

Bunu biz söylesek, “İslam dünyasının Mehdî’ye ihtiyaç bırakmayan kurtarıcısı”na haksızlık ettiğimizi, hatta iftirada bulunduğumuzu söyleyecek sürü sepet “**yağ beyinli**” mevcut ülkemizde..

Aynı şeyi ***Yeni Şafak***’ın yazarı “müjde”lediğinde, muhtemelen keyif duyuyorlardır..

Yeni Şafak yazarı, Trump’ın etrafında, “Erdoğan’ın **‘İslam’da orta yolu’ temsil eden anti-radikalist doğal tutumunun kıymetini kavrayan bir grub**”un bulunduğunu da müjdeliyor.

Bu orta yol, Trump’ın etrafındakilerin İslam’da görmek istedikleri “orta yol”..

Buna, kestirmeden “**Amerikan İslamı**” demek de mümkün..

*

Bu, Trumpçılar’ın istediği türden “orta yol”un ya da “Amerikan İslamı”nın ayırıcı vasfı ya da temel özelliği **“anti-radikalist**” olmasıymış.. Radikal eğilim karşıtlığıymış..

Üstelik bu, Erdoğan’ın ve AK Parti’nin “**doğal**” tutumuymuş..

Anlaşılır dille söylemek gerekirse, **İmam Matüridî**'nin ABD'deki gölgesi ya da izdüşümü olan Trump'ın etrafında toplanmış bulunan **Ehl-i Sünnet Trumpçılar**, Erdoğan'ın ve AK Parti'nin bu "doğal" tutumunun "kıymet"ini kavramışlarmış..

İslam dünyası bozuluyor, sapıtıyor, yoldan çıkıyor, aşırılaşıp radikalleşiyor, ABD'deki "İslam'ın tahrif edilmesinden muzdarip" bir ekip ise, İslam'ın "orta yol"unun muhafazası için Erdoğan'a ve AK Parti'ye destek vermek gerektiğini keşfediyorlar..

Abdurrahman Dilipak gibiler haksız değil.. Böyle bir dünyada **Mehdî**'ye ne ihtiyaç var ki?!..

*

Çok şükür Trump ABD'de de seçimi kazanmış, etrafında da İslam'ın "orta yol"u güçlensin diye adeta kendilerini paralayan bir grup var.. Ve bunlar, **Erdoğan'ın ve AK Parti'nin "doğal tutumunun kıymetini"** kavramışlar..

Mehdî gelip de ne olacak, bundan daha iyisini mi yapabilecek?..

Abdurrahman'ın dediği gibi, bir sürü savaş olacak, insan ölecek.. Biz de bu arada bir sürü kayba uğrayacağız.. Mesela bu kargaşada **Diriliş Ertuğrul** dizisi çekilemeyecek, oturup seyredemeyeceğiz..

Hem sonra, Mehdî, **ilişkileri inişli çıkışlı bir grup**taki tepe yöneticisini, ABD ile arası çok iyi olan bir **işadamı**nı bulup da, onun aracılığıyla Trump'a, **"Bak ben senin istediğin 'orta yol İslam'ı savunmak, sevmediğin 'radikal'lerin panzehiri olmak için biçilmiş kaftanım.. Benim 'doğal rol'üm bu.. Bunu başkaları, mesela bir FETÖ yapamaz.. Ancak ben yapabilirim. İstediğin rolün adamı benim"** diye mesaj göndermeyi başarabilir mi?!

Başaramaz..

Bunu ancak, Erdoğan ve AK Parti başarabilir.. **Fiilen başarmış durumda..**

*

Evet, Erdoğan'ın "**kıymet**"ini Trump'ın etrafındaki "bir grup" derhal kavramış.. Onun "**doğal rolü**"nü hemen anlamış..

Ülkemizdeki, Erdoğan'ın "kıymet"ini ve "doğal rolü"nü anlamayan, anlamak istemeyenlere gelince, onlara ne söyleseniz boş..

Zekâ, fehm ve idrak, herkeste bolca bulunan bir nimet değil ne yazık ki.. Amerikalılar'da, bize göre biraz fazla olduğu görülüyor.

Nasıl olmasın ki?!.. "**İslam'daki orta yol**"un ne olduğunu bile bunlar "kavrıyor".

ABD'nin ve Trump'ın sevmediği, savaş açtığı "radikal eğilimliler"den, "İslam'daki orta yol"dan ayrılıp sapıtmış olanlardan, yani **İslam'daki "orta yol"u** tanımak için **Trumpgillerin kılavuzluğu**ndan yararlanmayanlardan ne beklenebilir ki?!..

Onlara göre, Erdoğan, **ihanet** içindedir, haindir.. Trump gibilerle bu minvalde işbirliği arayışına girmekle, "rol" kapmaya çalışmakla İslam'a ve İslam dünyasına ihanet etmektedir.

Halbuki, bu radikal eğilimlilerin kendileri **zehir**, Erdoğan ve AK Partisi ise, **panzehir**..

Bunu, Trump'ın etrafındaki bir grup bile kavramış durumda.. Hatta, "Erdoğan'ı destekliyoruz" demeye başlamışlar..

Erdoğan'ı anlamışlar.

Bizimkiler anlamasa da olur.. **Tarih kimin ne olduğunu elbette yazacak..**

BAYKAL KADAR DA OLAMAMAK

Hürriyet gazetesi yazarı Yalçın Bayer'in bir yazısı "**Türkiye, Merkel'den o CD'yi isteme cesaretini gösteremiyor**" başlığını taşıyordu.

Bayer yazısında, Berlin'deki adını vermediği bir Alman yetkilinin şu sorusunu aktarıyor:

> "Merkel, Almanların kaçak paralarını tespit edebilmek için İsviçre'deki bir banka müdüründen satın aldığı CD'lerin içinde hangi Türklerin paralarının olduğunu tespit etti? Niye Türkiye bu konu için girişimde bulunmuyor ve Merkel'den o CD'yi istemiyor?"

Görüldüğü gibi Almanlar, her ne kadar Türkiye Hükümeti şu "dinlemeler" konusunda "düşük profilli tepki" gösterip olayı mırın kırınla kapatmaya çalıştıysa da, "**dünya lideri, 'one minute' kahramanı Kasımpaşalı Tayyip Erdoğan**"ın üstüne üstüne gelmekten vazgeçmiyorlar.

Bizim kahramanlar arazi olup kaçmış durumda, fakat karşıdakiler işin peşini bırakmıyor.

*

Evet, medyadaki **MİT**'e çalıştığı izlenimini vermek için takla üstüne takla atan akrobat ve hokkabazlardan bazılarının dile getirdiği şekilde, **Doğan Grubu ile Almanya'nın "örtülü" bağlantıları** olabilir.

Açık bağlantılarını zaten gizlemiyorlar.

Bayer'in bu yazısını da, Doğan Grubu'nun Almanya bağlantısının bir tezahürü kabul edin ve Alman derin (ve yüzeydeki) devletinin ***Hürriyet*** gazetesi vasıtasıyla size **meydan okuduğunu** varsayın.

Yani, bu olayda, kendi iddianızın bir ispatını görün..

Ve, Alman (derin) devletine, **“Hodri meydan!”** deyin.

“Biz, seçim meydanlarında esip gürledğimiz gibi dürüst siyasetçileriz. Verilemeyecek hiçbir hesabımız yok. Getirin lan şu CD’leri, boyunuzun ölçüsünü alalım!” diye siz de meydan okuyun.

Fakat, pabuç pahalı..

Alman devletine meydan okumak, kendi **TÜBİTAK, HSYK, yargı** vs. gibi kurumlarını binbir türlü alavere dalavere ile dizayn etmeye benzemiyor.

O yüzden, bizim **“sınırlı sorumlu kahramanlar”, bu olayda süklüm püklüm.**.

*

Evet, Erdoğan’ın İsviçre’de sekiz ayrı hesabı olduğu iddiası üzerine CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, pek çok kez çağrıda bulunarak dilekçe vermesini istemişti.

Ama adamın adı çıkmış dokuza, inmez sekize.. Nasıl olsa Tuncelili, Alevî, solcu ve de CHP’li.. Kimse bu adam karşısında “**Söyleyene değil, ne söylediğine bak!**” ya da “**Söyleyene değil, söyletene bak!**” diyecek değil..

Erdoğan gibi Eski CHP Genel Başkanı Deniz Baykal için de, İsviçre bankalarında parası olduğu yönünde iddialar ortaya atılmıştı.

Kılıçdaroğlu, durumu şöyle özetliyor:

> “Sayın **Baykal, kendisi hemen bir dilekçe verdi. ‘İsviçre bankalarında hesabım varsa bana bildirin’ dedi.** Sayın Deniz Baykal’ın İsviçre bankalarında 5 kuruşluk hesabının yok olduğu ortaya çıktı. Ben Recep Tayyip Erdoğan’a sesleniyorum. Sen İsviçre bankalarında hesabın

olmadığını söylüyorsan **neden Deniz Baykal gibi yapmıyorsun, dilekçe vermiyorsun?"**

Mantıklı bir soru..

Kahraman Tayyip Erdoğan, bu tür sorulara cevap vermekten özenle kaçınıyor.

Wikileaks belgelerinde geçen, **İsviçre bankalarında sekiz gizli hesabı** olduğu iddiaları içinse, *"Ana muhalefet ispatlamamı istiyor. Olmayan bir şeyi nasıl ispatlarsınız? Bir Allah kuruşu param yok ki ispat edeyim"* demiş bulunuyordu.

Peki, buna karşı birileri, "Bir Allah kuruşu paran yok tamam, ama **Şeytan dolarları, avroları** da mı yok hesabında?" diye sorarlarsa nasıl cevap vereceksin?

Baykal kadar olamıyor musun?

Sen ki, hakkındaki her laf için dava açtırmak üzere bir avukatlar ordusuna sahipsin..

Sen ki, kimine göre 6 bin, kimine göreyse 16 bin kişiden oluşan bir **Ak troller çetesi** tarafından sosyal medyada savunuluyorsun..

Bütün bunları yapıyorsun da, bir tek İsviçre'deki hesapların söz konusu olunca mı birden bire **aciz, elinden bir şey gelmeyen, kendisini savunmaya gücü yetmeyen gariban bir vatandaş** haline geliyorsun?..

Niye Baykal kadar olamıyorsun?..

Niye, onun yaptığı gibi sen de İsviçre bankalarına **dilekçe** veremiyorsun?..

Evet, adamın çok ciddi zaafları var, yaramaz biri..

Fakat, birtakım karışık işleri ortaya çıkınca "**Montajdı, dublajdı**" demeye tenezzül etmedi..

Yalan söylemedi, “Durmak yok, yola devam” demedi..

İstifayı bastı..

YENİDEN SEVR TEHLİKESİ VE YENİ BİR İSTİKLAL SAVAŞI

Aşağıdaki mesajlar sıradan bir insana değil, Türkiye Cumhuriyeti'nin Cumhurbaşkanı'na ait..

Devlet Başkanı'na..

Bu yüzden, ciddiye alınmayı gerektiriyor.

Recep Tayyip Erdoğan_ @RT_Erdogan

Bugün Türkiye yeni bir istiklal mücadelesi içindedir.

19:23 – 4 Ocak 2017

Recep Tayyip Erdoğan_ @RT_Erdogan

Bu mücadeleyi kazanırsak, 2023 hedeflerimize de ulaşacağız, 2053 ve 2071 vizyonlarımızı da şekillendireceğiz.

19:26 – 4 Ocak 2017

Recep Tayyip Erdoğan_ @RT_Erdogan

Kaybedersek, 100 yıl önce başarılamayan bir Sevr tezgâhı, yeniden önümüze getirilecek.

19:28 – 4 Ocak 2017

Evet, bu sözler ciddiye alınmayı hak ediyor.

Fakat, şu soruyu da sormak gerekiyor: Bu noktaya nasıl ve neden geldik?

*

Bir zamanlar bir **Erbakan** vardı..

İslam Ortak Pazarı, İslam ortak para birimi vs. gibi ideallere sahipti..

D-8'ler diye bir projesi mevcuttu..

Ancak, Türkiye'deki "**derin rejim**", Erbakan'ın bu projelerini Türkiye için faydasız ve zararlı buluyordu.

Onlara göre, bizim Batılılaşmamız, Erbakan'ın ifadesiyle **Batı taklitçisi** olarak hayatımızı idame ettirmemiz gerekiyordu.

Batı'yı izlemeli, o ne diyorsa onu yapmalıydık..

Batıcıların biraz daha aklı başında gibi görünenleri ise, Erbakan'ın bu tür görüşlerinin başımıza iş açacağını, **emperyalist Batı**'nın buna izin vermeyeceğini düşünüyorlardı.

Batı'yla karşı karşıya gelmemeliydik.

Belki de bu yüzden, **28 Şubat Süreci**'nde bütün bir Batıcı cenah, **bütün bir "derin devlet", ABD ve Masonlar ile, dış güçlerle, yerliliğe ve milliliğe hiç yakışmayacak şekilde işbirlikçilik yaparak,** Erbakan'ı siyasî mevta haline getirdi.

Erbakan'ın başında bulunduğu siyasî hareketi kolu ve bacağı kesilmiş yatalak bir canlı cenazeye dönüştürdüler.

Arkasından Fatiha okunmasın, gözyaşı dökülmesin diye öldürmediler bile, felçli yaşayıp sürünmesini istediler.

Onların bu operasyonu, **FETÖ'nün ve Akparti'nin** önünü açtı.

*

Fakat buna, ABD'nin ve Masonlar'ın 28 Şubat Süreci'ndeki işbirlikçisi "laikçiler" pek bir "bozuldular".

İktidar nimetinin altın tepsi içinde kendilerine sunulacağını düşünürken hayalkırıklığı ile başbaşa kalmışlardı.

ABD'ye Erdoğan'ı da şikayet etmeye, "**Bunların gizli gündemi var**" demeye başladılar.

Ancak ABD, buna itibar etmiyordu. Akparti'nin gizli gündeminin bulunmadığını biliyordu.

Laikçi derin rejimciler, Erbakan'ın aksine, Erdoğan liderliğindeki Akparti'yi ve FETÖ'yü **irtica** vs. ile suçlayamıyor, dövemiyorlardı.

Dövülme sırası onlara gelmişti..

Ergenekon vs. derken, kendilerini "içerde" bulmuşlardı.

Bunun üzerine, "**Aslında Erbakan iyi adamdı, yerli idi, milli idi.. FETÖ gibi değildi**" demeye, Erdoğan'a zeytin dalı uzatmaya başladılar.

Erdoğan, 28 Şubatçı laikçilerden sonra sıranın kendisine geleceğini, FETÖ eliyle kendisinin de tasfiye edileceğini düşünmeye başlamış bulunuyordu.

Bu yüzden, "yerli ve milli" olmaktan başka seçeneğinin kalmamış olduğunu fark etmeye başlamıştı.

Bunun üzerine FETÖ ile Erdoğan arasında bir ölüm kalım savaşı patlak verdi.

Kaybeden FETÖ idi.

FETÖ'nün ardındaki güçler buna cevap vermekte gecikmediler.

Böylece Türkiye, artan **terör** ve bozulma emareleri
gösteren **ekonomik** göstergelerle yüzleşmek zorunda kaldı.

Ayrıca FETÖ, bir **darbe** teşebbüsünde de bulundu.

Ancak, Erdoğan'ın bütün bunlarla başa çıkabilmesi için, tam da şu anda söylediği gibi, yeni bir **istiklal savaşı** verilmekte olduğunu, **Sevr** tehlikesinin ufukta yeniden belirdiğini ilan etmesi gerekiyordu.

*

Böylece, en başa dönülmüştü.

Erbakan'ı, bizi Batı ile karşı karşıya getirecek diye gönderenler, tam da bunun için yaptıkları operasyonun yol açtığı depremin artçı şokları yüzünden, kendilerini, neye uğradıklarını şaşırmış bir halde, Batı ile karşı karşıya buluverdiler.

Hem de, çok daha kötü ve elverişsiz şartlarda..

Çünkü **Erbakan'ın söylemi**, küresel bir ufuk ve vizyon çiziyor, ayrılıkçı ve bölücü olarak nitelendirilen etnik unsurları da kuşatan bir ortak payda vaat ediyordu.

Erdoğan'ın söylemi ise, malum Nazi sloganını hatırlatır şekilde "tek vatan, tek millet, tek bayrak, tek devlet" vurgusu yapıyordu.

Bölücü ve ayrılıkçı etnik unsurların **Batı destekli propagandalarını etkisiz** hale getirecek daha geniş ve kapsayıcı bir meta söylem oluşturamıyordu.

Bu yüzden Türkiye, bugün, laikçi derin rejimcilerin Erbakan yüzünden başımıza gelmesinden korktukları "Batı ile karşı karşıya gelme" durumunu bir şekilde yaşamaktadır.

Erbakan’ın bütün dezavantajlarına ve zayıflıklarına eksiksiz bir biçimde sahipler, fakat avantajlarından ve güç kaynaklarından mahrumlar..

Yağmurdan kaçarken doluya tutulmak diye herhalde buna denir..

Ya da şöyle söyleyelim: Erbakan’ı gönderen laikçiler, rüzgâr ektiler ve şimdi, işbirlikçiliklerinin cezası olarak hak ettikleri fırtınayı biçiyorlar.

“DOST ABD İLE ORTAKLIK RUHU”

Nisan 2017..

İstanbul Swissotel’de Atlantik Konseyi İstanbul Zirvesi’nde konuşan Cumhurbaşkanı Erdoğan, ABD Başkanı Trump’a FETÖ elebaşısı hakkında flaş bir çağrı yapıyor.

Şöyle diyor:

> “Sayın Trump ile Türk-Amerikan ilişkilerinde yeni bir sayfa açacağına inanıyorum. Sayın Trum’tan daha kararlı bir duruş sergileyeceğinin işaretlerini alıyoruz. Esed rejimi masum insanları katledilmesine sessiz kalınmayacağını görmüştür. Sayın Trump’la görüşmemizde ikili ilişkiler, bölgedeki sorunları ele alacağız. **ABD‘li dostlarımız**dan beklentimiz Türkiye’nin karşı karşıya kaldığı tehditleri iyi anlamalarıdır. ABD’nin Suriye’de YPG ve PYD ile hareket etmesi **ortaklık ruhu**nu zorluyor. 15 Temmuz darbe girişiminin ele başının hala Pensilvanya’da terör faaliyetlerine devam etmesi milletimizi rahatsız ediyor. Terörist başının ABD’den 170 ülkeyi yönetiyor olması bizleri rahatsız ediyor. Bu cani örgütün bırakın ABD’yi dünyanın hiçbir yerinde hayat bulmaması gerekiyor. FETÖ elebaşının Türkiye’ye iadesi ABD’den temel beklentimizdir” dedi.
>
> (http://www.haber7.com/dis-politika/haber/2318252-erdogan-trumpa-seslendi-abd-buyukelcisi-not-aldi)

FETÖ’nün “ihanet”i, Obama gibi ABD başkanlarını “**sayın**” bilmeleri, ABD’yi “**dost**” kabul etmeleri ve onlarla “**ortaklık ruhu**” içinde hareket etmeleri değil mi?

FETÖ’nün ihaneti bu değilse, ne?

FETÖ ile farkınızı bir anlayabilsek..

*

Diyelim ki ABD sana Fethullah'ı verdi..

Bu, senin ABD'ye Fethullah'tan bile "daha yakın" olduğunu göstermekten başka neye yarar?!

Ve bunun karşılığında senden birşey istemezler mi?!

Diyelim ki verdi.. Tıpkı Abdullah Öcalan'ı verirken FETÖ'yü hazırladığı gibi başına yeni bir çorap örmez mi?!

Senin politikan "şahsiyetli" dış politika olsaydı, böyle diller dökmeyi kendine yakıştırabilir miydin?!

ABD VE TÜRKİYE: "DEĞER"LER ORTAK

Yıllar önce internet sitelerinde yer verilen bir haberde, ABD'nin önde gelen düşünce kuruluşlarından Partilerüstü Politika Merkezi'nin (BPC) hazırladığı "Türkiye'nin Yerel Seçimleri" başlıklı bir rapordan söz ediliyordu.

Söz konusu raporda, Türkiye ile ilişkilerin, *"ABD'nin çıkarları örtüştüğü müddetçe ittifak yaptığı Suudi Arabistan ve Pakistan ile ilişkilere benzeyeceği"* yorumu yapılmıştı.

Buraya dikkat.. Demek ki, ABD; Suudi Arabistan ve Pakistan ile, "**çıkarları örtüştüğü müddetçe** ittifak" yapıyormuş.

Peki Türkiye ile nasıl bir ittifakı var?. Görünüşe göre, aralarındaki ittifak "Katolik nikâhı" gibi. Boşanmak mümkün değil.

Ülken, Amerikan üslerinin oyun bahçesi olmuş.. İstedikleri zaman "Çekiç Güç" konuşlandırmışlar, diledikleri an ise füze yerleştirmişler..

Fakat bundan daha önemli bir husus var: "**Değerler**". Meselenin özü burası..

*

Söz konusu raporda, "**ortak değerler**"e özellikle vurgu yapılıyordu:

> "Türkiye ile ABD arasındaki ilişki Suudi Arabistan veya Pakistan ile ilişkilere benzeyebilir. Bu ülkeler Ortadoğu'da büyük güç. ABD bunlarla çıkarları örtüştüğünde iş yapabilir. Ama gerçek bir müttefikliğin temelini oluşturan ortak değerlerin paylaşımından mahrum kalır."

Evet, rapora göre, ABD; Suudi Arabistan gibi ülkelerle çıkarları örtüştüğünde iş yapıyor, fakat, ***"ortak değerlerin paylaşımından mahrum kalıyor"***.

İşte ABD için Türkiye'nin önemi burada: Türkiye ile "ortak değerleri" paylaşıyor.

Bizim içerdeki akılsız yandaşlar ise, Türk halkını aldatmak için, "**Son kale** Türkiye" masalı anlatıyorlar.

Senin beğenmediğin o Suudi Arabistan, ABD ile "ortak değerleri" ya da değersizlikleri paylaşmıyor, bu kadarına tenezzül etmiyor. Evet rejimi, **Şeriat** açısından da mükemmel değil, arızalı.. Ama seninki gibi, ABD ile "ortak değerleri" paylaşan bir rejime de sahip bulunmuyor.

İçimizdeki çıkarcı yalaka güruhun "son kale" diye yutturmaya çalıştığı Türkiye ise, ABD ile "ortak değerler"e sahip olmasıyla öne çıkıyor.

Meselenin özü işte burası..

*

Ancak, hiçbir "değer"e sahip olmayan "değersiz" insanlar, bu gerçeği anlayamazlar.

ABD, dünya genelinde **İslamism'i/İslamcılığı** ortadan kaldırmaya çalışıyor. Türkiye'nin, Akparti ile işbirliği halindeki, daha doğrusu Akparti'yi kontrolü altına almış bulunan **derin devleti de, bu topraklarda İslamcılığı (Şeriatçılığı) tümüyle yok etmeye çalışıyor**. Olanca gücüyle.

ABD, demokrasi, halk/millet iradesi ve laiklik gibi kavramlarla, İslam dünyasında ***Kur'an*** ve Sünnet'in **siyasal alanda referans alınmasının önüne geçmeye çalışıyor**. Aynı şeyi Akparti ve güdücüsü **Türk derin devleti de yapıyor**. Hatta, ABD'den bile "iştahlı" biçimde.

ABD, İslam dünyasına "**laik zihniyeti**" ihraç etmeye uğraşıyor. Aynı şeyi, derin devlet aklıyla hareket eden Erdoğan da, büyük bir keyif alarak yapmış, Mısır'a ve

Tunus'a laiklik ihraç etmeye çabalamıştı. (Şeriat hususunda doğru bir açıklaması ancak yıllar sonra geldi.)

Yani, değerler ortak..

Sonra da akılsız ve "değer"siz birileri, bizim, "Türkiye'nin Batı'ya karşı son kale" olduğu masalına inanmamızı istiyorlar.

DAVUTOĞLU'NUN ANLAYAMADIĞI

Genel yayın yönetmenliğini Prof. Dr. Yasin Aktay'ın yaptığı ***Stratejik Düşünce*** adlı derginin Ocak 2013 tarihli sayısında dönemin Dışişleri Bakanı Prof. Dr. Ahmet Davutoğlu'nun bir konferansının metni yer alıyor.

Konferans, 27 Aralık 2012 tarihinde gerçekleştirilmiş.

Davutoğlu'nun konuşması sırasında şöyle dediği görülüyor:

> "Bir analiz içinde bakmak lazım ve **ilkesel tutarlılık** içinde bakmak lazım. Hatta bazen devlet adamları daha **pragmatik** olabilirler. Entelektüellerin devlet adamlarını daha **idealist** olmaya zorlamaları lazım. Şu veya bu gerekçeyle **daha realist** bir politikaya yönelebiliriz. Ama entelektüel camianın, o tarihî akış ve **ilkesel duruş** noktasında bizi uyarması lazım."

Dönemin Dışişleri Bakanı, bunları söyledikten sonra, kendilerine sadece **hata arama** dürtüsüyle yaklaşıldığını, son iki yıldır karşılaştıkları eleştirilerde sözü edilen türden bir ilkesel duruşun mevcut olmadığını belirtiyor.

Şu bir gerçek ki, Davutoğlu'nun kendilerine yönelik **ilkesel ve idealist** nitelikteki eleştirilerin eksikliğini duyması ve bunu ifade etmesi, saygıya layık bir tutum.

Siyasal iktidarın her yaptığında **hikmet** arayanlar, doğru yanlış demeden her politikasına olumlu bir kulp takmaya çalışanlar, iyi birşey yapmıyorlar.

Ancak, entelektüelleri genelde siyasal iktidardan daha fazla **pragmatik ve realist** olan, hemen hiçbir **ideal ve ilke kaygısına** sahip bulunmayan bir ülkede, Davutoğlu boşuna bekleyip duracaktır.

*

Evet, siyasal iktidar yine eleştiri alacaktır, fakat bunun ardındaki saik, genellikle, **doğru** ilkeler ve idealler olmayacaktır. Tek etken, Davutoğlu'nun şikayet ettiği şekilde, **ayıp arama, açık yakalama ve hata bulma dürtüsü** olacaktır.

Kimi entelektüellerin eleştirileri de, yine ideal ve ilkelerle ilişkisi bulunmaksızın, "Dostlar alışverişte görsün" kabilinden **entelektüellik şovu** olarak kendisini gösterecektir.

Bununla birlikte, Davutoğlu'nun sözlerinden, **pragmatik ve realist** hareket ettiklerine dair bir **vicdan muhasebesi** içinde bulunduğu anlaşılıyor.

Bunda haksız sayılmaz. Sözünü ettiğimiz konuşmasında yer alan başka ifadeleri, endişelerinin yersiz olmadığını gösteriyor. Mesela şöyle diyor:

> "Tunus'taki sıradan bir genç, Mısır'daki sırada bir genç, şimdi Suriye'deki sıradan bir genç niye ayağa kalktı? Şu **diktatör** gitsin de, bu diktatör gelsin diye mi ayağa kalktı? Şu **mezhebî** grup gitsin de, bu **mezhebî** grup gelsin diye mi ayağa kalktı? Şu **dinî** gruba karşı, şu **dinî grubun totaliter sistemini** kuralım diye mi ayaklandı? Hayır, istedikleri, talep ettikleri şey, çok basit, **anlaşılır ve insanlık onuruna yakışan** şeylerdi."

Davutoğlu belki başka şeyler kastediyor olabilir, fakat **sözlerinin zahirinden** çıkan hükümler, hiç de **ilkesel ve idealist** bir tavrı yansıtmıyor.

Herşeyden önce burada, birtakım **ön kabuller** ya da zımnî varsayımlar üzerine kurulu hükümler var.

Buna göre, birincisi, Suriye halkının herhangi bir **dinî talebi yok**.

İkincisi, siyasal düzeyde din ile **totalitarizm** aynı şeydir. Totalitarizm, dinî sistemin ayrılmaz bir özelliğidir.

Üçüncüsü, dinî talepler **anlaşılır ve insanlık onuruna yakışan** şeyler değildir.

Dördüncüsü, anlaşılır ve insanlık onuruna yakışan şeyler, **dinî** nitelik taşımamak zorundadır.

Davutoğlu belki tam olarak bunu demek istememiş olabilir, fakat, normal **dil ve mantık kuralları** çerçevesinde sözlerinden çıkan anlam budur.

Halbuki, şöyle birşey demesi, gerçeğe daha uygun olurdu:

> "Mısır'daki sıradan bir genç, şimdi Suriye'deki sıradan bir genç niye ayağa kalktı? Şu **laik diktatör** gitsin de, bir başka laik diktatör gelsin diye mi ayağa kalktı? Şu mezhebî grup gitsin de, **laiklik** gelsin diye mi ayağa kalktı? Rusya ve İran'a karşı **ABD'nin laik totaliter sistemi**ni kuralım diye mi ayaklandı? Hayır, istedikleri, talep ettikleri şey, çok basit, anlaşılır ve **insanlık onuruna yakışan** şeylerdi. Onlar, müslümanca yaşayabilmek, Hama'da şurada burada katliama tâbi tutulmamak, inançlarından dolayı sürgüne gitmemek, hapishanelerde işkencelere katlanmak zorunda kalmamak istiyorlardı."

Davutoğlu böyle söyleseydi, tam da vakıayı dile getirmiş olurdu.

Ama öyle yapmıyor.

Şu veya bu **dinî grubun totaliter** sistemi gelmesinmiş.. Peki ne gelsin?..

Davutoğlu'nun sözlerinde müşahhas hiçbir şey yok..

*

Suriye'ye gelebilecek tek dinî sistemin ne olabileceği malum: **İslam**.. Bu da, totalitarizm anlamına gelirmiş..

Totaliter kabul edilmeyen rejimlerin halini de görüyoruz. Falanca ilde **başörtülü** kız öğrenciler **Kutlu Doğum** etkinliklerine katıldılar diye bir ülkenin iktidar partisi için **kapatma davası** açılabiliyor. Tek gerekçe bu değil ama, bütün gerekçeler aynı ciddiyet derecesinde ve **aynı nitelikte**. Ne yazık ki böylesi bir sistemi, kimse totaliter olarak adlandırmıyor. Ve söz konusu iktidar partisinin lideri, kendisini her vesileyle "**Din milliyetçiliğine karşı** bir iktidarız" demek zorunda hissediyor, halka din milliyetçiliğine karşı olmayı empoze ediyor. (Din milliyetçiliğine **karşı** olmak, ilk anda, laik bir tutum olarak görülebilir. Fakat aslında bu, **laiklik**ten fazla birşeydir. Çünkü, saf haliyle laiklik, olsa olsa, din milliyetçilikleri arasında **tarafsız** kalmayı gerektirebilir. Gerçekte, "Etnik milliyetçiliğe, din milliyetçiliğine ve bölge milliyetçiliğine karşıyız" şeklindeki bir söylem, **devlet milliyetçiliğinin** rekabet kabul etmez doğasından kaynaklanmaktadır. Bali'nin ifadesiyle "**sivil toplumun tanrısı**" olma iddiasındaki devlet, insanlara, nasıl bir millet anlayışına sahip olması gerektiğini de dikte etmektedir. Devlet sınırları içindeki halkı tek millet olarak kabul etmek, **devlet milliyetçiliği** yapmaktan başka birşey değildir. "Tek devlet, tek millet, tek bayrak, tek vatan" sloganı, devlet milliyetçiliğinin mottosudur. Bu anlayışın, **Naziler**'in, yani ulusalcı (nasyonal) sosyalistlerin "Ein Volk, Ein Reich, Ein Führer / Tek Halk, Tek Devlet, Tek Lider" sloganıyla benzer bir zihniyete yaslandığı açıktır.)

Evet, Davutoğlu, tamamen **pragmatik ve realist** davranmasa bile, öyle konuşuyor. Sözleri **ilkesel** bir duruşu ve idealizmi yansıtmıyor.

Davutoğlu'nun konuşmasındaki bir başka sorunlu alanı, bizzat **ilke anlayışı** ve "**halk"** vurgusu oluşturuyor. Onda **hak** kavramı yok, **halk** var. Şöyle diyor:

> "Ben Esed'le son yaptığımız görüşmede üzerinde mutabık kaldığımız 14 maddelik bir plan vardı. Orada şunu çok açık bir şekilde kendisine iletmiştim; Geçmişte birçok ülke size baskı yaparken, biz sizin yanınızda yer aldık. İzolasyonlara karşı yanınızda olduk ve yine baskı olursa yine yanınızda oluruz. Geçmişte o ülkelerle karşı karşıya kaldığınızda

> komşunuz olarak yanınızda olan bizler, eğer bir gün siz şunu derseniz, **halk**la karşı karşıya gelip '**Ya halkı seçin ya da bizi seçin**' diye bir tercih sunarsanız, bir dakika bile tereddüt etmez, Suriye halkını seçeriz. Çünkü **liderler** geçicidir, **halklar** bakidir."

Hayır, liderler de geçicidir, halklar da.. Bir nesil gider, bir başkası gelir. **Nehir** aynı nehirmiş gibi görünse de, su aynı su değildir. Halk, **soyut** bir kavramdır, müşahhas olarak düşünüldüğünde, halkı oluşturan her bir **birey**in, **geçicilik ve kalıcılık** bakımından lidere bir üstünlüğü yoktur.

Halkı seçmek değil, **hakkı** seçmek önemlidir.

Suriye'de şu anda halkın haklı olması, her durumda halkın haklı olmasını ve **halktan yana** olmanın bir ilke olarak savunulmasını gerektirmez.

*

Bazen yabancı güçler, ülke içinde **beşinci kol** faaliyetleri ile halkı yanıltabilirler. Hatta halkı isyana sevkedebilirler.

Mesela **Sultan Abdülhamid** böylesi bir bahtsızlığı yaşadı.

Onu halk da, entelektüellerin önemli bir bölümü de tam anlayamadı. Sultan Abdülhamid'i geçtik, **Hz. Osman** gibi halkın karşısına asker dikmeyen, modern tabirle tankının namlusunu halka çevirmeyen bir zatı bile "halk", evine kadar girerek taciz etmiş, hatta öldürmüştü. Onun merhametini ona karşı kullanmışlardı.

Hz. İbrahim'in (a.s.) halkının karşısında tek başına kalması, **Peygamber Efendimiz** s.a.s.'in **Mekke halkı**nın çoğunluğu tarafından dışlanması, bir kusur değildir.

Haklıdan yana olmak, **ilkesel** bir duruştur. **Halk**tan yana olmak ise, saf ve yalın bir **pragmatizm**dir. Faydacılık ve menfaatperestliktir. Hatta, son tahlilde **oportünizm**dir, fırsatçılıktır.

*

Suriye'de halkın haklı olması, bu gerçeği değiştirmez. Dolayısıyla hakkı değil, halkı öne alan bir anlayış, ilkesel bir tutum olarak görülemez.

Bunu Esed'e bu şekilde ifade etmek de, aslında ne **diplomatik inceliğe** uygundur, ne de **ilkesel istikamet**e.. Davutoğlu, "Verdiğiniz sözlerde durduğunuz, ahdinize sadık kaldığınız sürece yanınızdayız. Böyle davrandığınız sürece, halkla ters düşseniz bile, en azından tarafsız kalırız" diyebilmeliydi.

Suriye'de rejimin zalim ve halkın **mazlum** olması başka birşey, halk desteğini her durumda saygıya layık görmek başka birşeydir. **Hitler**'in muazzam bir halk desteğine sahip bulunduğu biliniyor.

*

Davutoğlu'nun konuşmasındaki bir başka sorun, **Avrupa Birliği**'ne bakışta kendisini gösteriyor.

İngiltere'de "Acaba birlikten çıksak mı diye yoğun bir tartışma var" diyen Davutoğlu, "Biz her halükarda AB üyesi olma irademizi sürdürüyoruz. Avrupa'daki bütün irade zafiyetine rağmen" açıklamasını yapıyor.

Neden Avrupa Birliği'ne **İngiltere**'den bile daha fazla meraklıyız?..

Aslında, siyasal iktidar açısından bunun anlaşılır nedenleri var. Türkiye'de Batı ve Avrupa karşıtı olmak, **28 Şubat**'ın bahtsız "muktedir olamayan iktidar"ının akıbetine uğrama riskini göze almak demektir. Mevcut iktidarın aynı şeyi yapmasını ve böylece yeni bir 28 Şubat sürecinin yaşanmasını dört gözle

bekleyenlerin bulunduğu da bir gerçek. **ABD**'deki bazı odaklara "Biz aslında sizinle daha uyumlu çalışabiliriz" diye teklifte bulunan **Ergenekon** yanlılarının varlığı da biliniyor.

Ancak bütün bunlar, ilke düzeyinde **AB** yanlısı olmayı gerektirmez.

Belki de Davutoğlu, aklı başında eleştiriler yapan, **kraldan fazla kralcılığa** soyunmaktan kaçınan entelektüellerin yokluğunu böylesi konularda hissediyordur, bilmiyorum.

DIŞ POLİTİKADA AK PARTİ DÖNEMİ

Yıllar önce, 28 Şubat Süreci'nin devam ettiği günlerde, arkadaşlarıma şunu söylüyordum:

"Darbe heveslisi askerler ve onların diğer kurumlardaki uzantıları Türkiye'deki İslâmcı hareketi tasfiye etmekle, aslında kendi bindikleri dalı kesmiş oluyorlar."

(İslâmcı tabiriyle, siyasal ve hukukî düzenin ***Kur'an*** ve Sünnet'e göre belirlenmesinin savunulmasını kastediyorum.)

Darbeciler şunun farkında değillerdi: Hristiyan-Yahudi ittifakı, darbeci askerlere, onları ideolojik olarak beğendikleri ve tasvip ettikleri için değil, İslâmcı harekete karşı **denge unsuru** olarak kullanılmaya hazır oldukları için sempati duyuyorlardı. (Amerikalı siyasetçilerin, genelde haritadaki yerini bile doğru dürüst bilmedikleri Türkiye'nin **Kemalizm**'ine hayranlık duymak için herhangi bir nedenleri yoktur.)

Batılılar için, İslâmcı hareketin bulunmadığı bir yerde, onları dengelemek üzere darbecileri desteklemek gibi bir zorunluluk da kalmıyordu.

Bu durumda, **kendileriyle işbirliği yapmaları ve ittifak/müttefiklik ilişkilerini güçlü tutmaları şartıyla**, halk desteğine sahip yönetimlerden yana tavır koymaları beklenirdi.

*

28 Şubat Süreci'nin ardından ortaya çıkan tablo, tam da böyle bir duruma karşılık geliyordu.

Fethullah Gülen'in ABD'de yaşamaya başlamış olması, Türkiye'deki 'mütedeyyin' kabul edilen grupların Batılılar'la uzlaşmayı tercih edebileceklerini gösteriyordu.

Ancak asıl ‘kırılma’ ya da ‘dönüşüm’ **MSP – Refah Partisi** çizgisinde yaşanmış bulunuyordu. 1995’te yüzde 22 civarında oy alan Erbakan liderliğindeki hareket, 2002 seçimlerinde yüzde 2’lere gerilemiş durumdaydı. Erbakan’ın sadece ‘taban’ı değil, genç ve dinamik teşkilat yöneticileri ve parti ileri gelenleri de büyük çoğunlukla onu terk etmiş bulunuyordu. Bu, ‘bölünme’den daha fazla bir şeydi. **Başbakan Erdoğan**’ın benzetmesiyle, ‘**Millî Görüş gömleği**’nin çıkarılmasıydı.

Yani, ‘ideolojik’ bir kırılma yaşanmıştı. Yeni paradigma ‘**muhafazakâr demokratlık**’tı. Bu, bir yandan **laikliğin içselleştirilmesi**, diğer yandan da, **Batı**’yla olan ilişkilerin yeni ideolojiye, yani muhafazakâr demokrat zihniyete göre şekillendirilmesi, **Avrupa Birliği**’ne katılma hedefinin tamamen benimsenmesi anlamına geliyordu.

Yeni motto, “**diklenmeden dik durmak**”tı. Görünüşe bakılırsa, diklenmek, resmî ideolojiye muhalif bir çizgide yer almak, dik durmak ise, resmî ideoloji ile uzlaşmanın avantajlarından yararlanma talebinde bulunmaktı.

*

Hristiyan-Yahudi ittifakı açısından bakıldığında, “**eski Millî Görüşçü ve Şeriatçı**, yeni ‘muhafazakâr demokrat’ların”, iktidardan uzaklaştırılmaları için çalışılmasını gerektiren bir durum yoktu.

Çünkü, ABD’li birtakım siyaset bilimcilerin de o sıralarda dile getirdikleri gibi, **ılımlılaşan ya da Batıcılaşan İslâmî hareketler**e karşı darbeci askerleri desteklemek, **laikleşmekte/sekülerleşmekte** ve demokratik idealleri benimsemekte olan dindar kitleleri **tekrar ‘radikalleştirme’ ve ‘kökten dinci’ hale getirme** sonucunu verebilirdi.

Türkiye’deki 2003 ve 2004 yıllarında yaşanan **darbe teşebbüsleri**nin başarısız olmasının temel nedeni işte buydu.

*

Darbeci askerler, bindikleri dalı kesmişler ve tepetaklak yere serilmişlerdi.

“**Şeriat tehlikesi**” bahanesiyle (Şeriat tehlike değil, Allahu Teala’nın rahmetidir) Batı’nın desteğini almaları artık mümkün olmuyordu.

Çünkü Batılılar, Türkiye’de ne olup bittiğini, söz konusu darbe heveslilerinden daha iyi bilmekteydiler.

Sözkonusu darbeci ‘uyanık’lar, sonradan **Erbakan**’ın Millî Görüş’ünün ‘**millî**’sine sahip çıkacaklar, “Erbakan millî idi” demeye başlayacaklardı.

Bu, “Erbakan ne iyiydi, istediğimiz gibi evire çevire dövüyor, partisini kapatıyor, hapis cezası veriyor, siyaset yasağı getiriyor, dilediğimiz gibi aşağılıyor, anasından emdiği sütü burnundan getiriyorduk” demek oluyordu.

*

O süreçte zamanın **MİT Müsteşarı Şenkal Atasagun**’un çok kritik bir rol oynadığı, darbecileri ikaz ettiği ve bazılarının fikir ya da kamp değiştirmesine neden olduğu, o dönemle ilgili olarak basına yansıyan haberlerden anlaşılmaktadır.

Atasagun, Akparti Hükümeti öncesinin bürokratıydı, bir Hakan Fidan değildi.

Onun böylesine ‘cesur, fedakâr, Akparti yanlısı, demokrat ve sivil’ olması, **ABD gibi müttefiklerimizin gizli servisleriyle MİT arasındaki ilişkiler** dikkate alınmadan anlaşılamaz.

*

Bütün bunlar, Batılı çevrelerin Türkiye’ye ve mevcut hükümete bakışlarının şu anda, 10 yıl ya da 20 öncesindeki gibi olduğu anlamına gelmez elbette.

Sadece bireyler ve gruplar değil, toplumlar ve devletler arası ilişkiler de zamanın seyri içinde ister istemez değişir.

O nedenle, “ ‘Falan ile filanın arası 10 yıl önce iyiydi’ diyorsunuz, öyleyse bugün niye araları iyi değil?” şeklindeki sorular, anlamsız olmanın ötesinde aldatıcıdır. (Bu, “ ‘Fehmi Koru 15 yıl önce ***Zaman***’da yazıyordu’ diyorsunuz, olacak şey mi, öyleyse şimdi niye ***Star***’da yazıyor?” demek gibidir.)

Hiç şüphesiz, Başbakan Erdoğan açısından Batı ile ilişkilerdeki kırılma noktasını, **İsrail**’in Aralık 2008’de **Gazze**’ye saldırma sahtekârlığında oyuna getirilmek istenmesi oluşturmaktaydı.

Saldırı öncesinde İsrail, Ankara’ya en üst düzeyde diplomatik ziyarette bulunmuş ve böylece, sanki **Ankara** bu konuda kendisine vize vermişmiş gibi bir izlenim uyandırmak istemişti. O güne kadar Akparti Hükümeti ile İsrail arasındaki ilişkilerde, görüldüğü kadarıyla, bir sorun yoktu; çünkü, İsrail ile Suriye’yi uzlaştırmak için (**Davutoğlu**’nun ifadesiyle) yıllar süren bir “**gizli diplomasi**” yürütülmüştü.

Evet, “gizli” diplomasi..

*

Ancak, İsrail, “yapı”sı gereği, ondan beklenen hainliği ve şeytanca kurnazlığı sergilemekten geri kalmamış, Gazze saldırısının “meşrulaştırılması” için Ankara’yı, yani Akparti Hükümeti’ni figüran haline getirmek istemişti.

(Akparti Hükümeti, şayet ***Kur’an***’a kulak vermiş olsaydı, ne boş yere “gizli” diplomasi yürütüp yorulacak, ne de böylesi bir sahtekârlığın “nesne”si konumuna düşecekti.)

Doğal olarak Başbakan Erdoğan, Hristiyan-Yahudi ittifakının, geçmişte iktidarına yönelik darbe teşebbüslerine vize verme ya da vermeme gücüne sahip

bulunduğunu, fakat gelinen noktada halk desteğini yitirmesi durumunda onu iktidar yapamayacaklarını biliyordu.

Erbakan, kenarda durmuş, "Akparti Hükümeti'nin **Siyonistler**'le işbirliği içinde olduğu ayan beyan ortaya çıkmıştır" demek için bekliyordu.

Erdoğan'ın Gazze saldırısına tepki vermek zorunda kalması, Akparti Hükümeti'nin İsrail'le olan ilişkilerinin bir daha düzelmeyecek biçimde bozulmasına neden olacaktı.

*

Bununla beraber, asıl sorun İsrail değil, ABD'dir; çünkü, İsrail'le ilişkilerin bozulması, ABD ile olan münasebetlerin de zedelenmesi anlamına gelmektedir.

Ancak, Akparti iktidarıyla birlikte Türkiye'nin "yapısal" bir değişim yaşadığı da bir gerçektir.

İsrail'le arası bozulan Akparti Hükümeti'nin, son dönemde, ülkeyi **küresel ekonomik kriz**in dışında tutmayı başarmış olmasının verdiği güçle, devlet örgütünde yeni bir "uzlaşma" gerçekleştirmeye çalıştığı söylenebilir. Yapılmak istenen şeyin, "devlet"e muhalif olan ya da muhalefet potansiyeli taşıyan güçlerin **sisteme entegre** edilmesi olduğu görülmektedir.

Bir yandan **Kürt açılımı ve Alevî açılımı** gibi adımlar atılırken, diğer yandan **başörtüsü** yasağı gibi sorunların çözülmesi istenmektedir. Bütün bu çabalar, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin "laik, demokratik, sosyal bir hukuk devleti" olması tanımı çerçevesinde, bir başka deyişle, **resmî ideoloji**nin temel kabulleri ekseninde yürütülmektedir.

(Laikçilerin iddialarının aksine, bayan milletvekillerinin başlarını örtebilmeleri değil, başlarını açmalarının yasaklanması, yani sadece başörtülülerin milletvekili olabilmeleri, laikliğe aykırılık teşkil eder.

Başörtüsüne izin verilmemesi ise, **“İslâm karşıtı” bir dayatma** olmaktan öteye gitmez.

Bir ülkede **Yahudiler’in cumartesi gününün tatil** olması laikliğe aykırılık teşkil etmiyor, buna karşılık cuma gününün tatil olmasının istenmesi laiklik karşıtlığı olarak nitelendirilebiliyorsa, orada **laikliğin sadece İslâm düşmanlığı anlamına geldiğini** farketmemek için beyinsiz olmak gerekir.

Öte yandan, bir ülkede milletvekilleri şayet göreve başlamak için **Atatürk ilke ve inkılaplarına kayıtsız şartsız bağlılık yemini** etmek zorundaysalar, onların başlarını örtüp örtmemeleri **“ideolojik açıdan” önemsiz bir teferruat** olmanın ötesinde bir anlam taşımaz.

Müslüman bir kadının “**Allah ve Rasulü’nün ilkelerine bağlılık** yemini etmesi” durumunda, onun başını açması, “dinden çıkması” olarak görülemez.)

*

Gelinen noktada, Akparti Hükümeti’nin dış kuşatmaya karşı rejim yanlıları ile bir “yeni uzlaşma” yapma çabası içinde olduğu söylenebilir.

Ancak, “ülke içi ittifak” güçlendirilirken, “dış ittifaklar”ın çözülme emareleri gösterdiği de bir gerçektir. Bu yeni tabloda, dış odakların, ülke içinde operasyon gerçekleştirmek için yeni araçlar ve yöntemlere başvurmak zorunda kaldıkları anlaşılmaktadır. **Gezi Parkı olayları** gibi teşebbüslerin başka türlü yorumlanması ve anlaşılması mümkün değil gibi görünmektedir.

Ancak, bu tür girişimlerin başarılı olamaması, söz konusu dış odakların hedeflerinden vazgeçecekleri anlamına gelmemektedir. Tam aksine, daha farklı ve onlar açısından daha **maliyetli ve külfetli** yollara başvurmayı göze almaları beklenebilir. Bu dış odaklar, Türkiye’nin kendilerini rahatsız eden girişimlerini şu veya bu şekilde engellemek isteyeceklerdir.

(Burada, **12 Eylül öncesinde** yaşanmış bir başka “Hükümet Darbesi”ni hatırlamak yararlı olabilir. 1985 yılının son bir-iki ayı ya da 1986 yılının ilk bir-iki ayı içinde bir akşam, bir grup öğrenci, İskenderpaşa Camii’nin yanı başındaki **Zeki Çamlı**’ya ait evin salonunda Erbakan’ı dinlemiş bulunuyorduk.

Temel Karamollaoğlu ve **Tayyip Erdoğan** da oradaydı. Erbakan, laf arasında şunları da söylemişti: “1977 yılında Adalet Partisi ve MHP ile birlikte hükümet ortağıyken, uçak yapma projesini başlatacaktık. **Başbakan Demirel** bana, ‘Hoca, sen bunu yapacaksın, kafana koydun, fakat **ABD Büyükelçisi** karşı çıkıyor, bana 15 gün müsaade et, onu ikna edeyim’ dedi. Ben de dedim ki: ‘Sen bizi senelerdir oyalıyorsun, 15 gün önemli değil, nasıl istiyorsan öyle olsun.’ Bu 15 gün içinde AP’den 11 kişi istifa etti, hükümetimiz düştü, **Ecevit** bunların her birine bakanlık vererek CHP hükümetini kurdu. Bizim uçak yapma işi de yattı.”)

*

Bu noktada, **Davutoğlu’nun dışişleri bakanıyken yaptığı “aşırı özgüven” içeren “hamasî” beyanları** ile geçen asrın başlarının **Türkçü-Turancı Enver Paşa söylemi**nin benzerlik taşımakta olduğunu söylemek gerekiyor.

İttihatçıların Türkçü-Turancı söylemleri **abartılı bir özgüven, gösterişçi bir vatanseverlik edebiyatı, ölçüsüz bir kahramanlık tutkusu ve dünyayı fethe çıkmaya hazır bir heyecan fırtınası** içeriyordu.

Sultan Abdülhamit’teki sükunet, denge, hesaplılık, dirayet, firaset, gücünün ve zaaflarının farkındalık, haddini bilirlik, samimiyet ve idrak onlarda yoktu.

Bu adamlar, Viyana’ya kadar gitmeyi başarmış olan Türkler’le **aynı soydan gelmenin**, bir başka deyişle, damarlarındaki asil kanın, tek başına, kendilerine zafer vaat ettiğini zannediyorlardı.

Onlardaki zihniyetten ise bîhaberdiler.

Osman Gazi'nin Orhan Gazi'ye yaptığı, "**Bizim davamız kuru bir cihangirlik kavgası değil, Allah'ın dinine hizmet davasıdır**" vasiyeti, onlar için bir anlam taşımıyordu.

Bunların davası, Allah'ın dinine hizmet ya da **îlâ-yı kelimetullah (Allah'ın sözünü, emrini, şeriatini yüceltme)** değil, Turan ve Türkçülük davası idi.

Akıllarınca Türk'ün adını yüceltmeye çalışıyorlardı, Allahu Teala'nın değil. Bir taraftan da, "sınırlı sorumlu dindarlıkları" yüzünden cephelerde ilahî yardımın geleceğine inanıyorlardı.

Böylece Türkçü İttihatçılar, 1908'de darbeyle ele geçirdikleri devleti, 1918'e kadar geçen 10 yıl gibi kısa bir sürede yıkarak, tarihe ibret dersi olarak geçtiler.

1923'te kurulan yeni devlet (daha doğrusu rejim), Batılılar'la bir konuda uzlaşma yoluna gitti: **Osmanlı'nın vizyonunu ve kültürel mirasını tamamen bir tarafa atacak**, buna karşılık, Batı'dan, **ekonomik gelişme imkânı**nın kendisine verilmesi hakkını alacaktı. Kapitülasyonlar tamamen kaldırılacaktı.

*

Bugün gelinen noktada Türkiye'nin, devletin dayandığı temel esaslar ve ilkeler göz önüne alındığında, esas itibariyle, 1923'teki çizgi üzerinde yürüdüğü söylenebilir.

(Hatta daha geri bir noktada olduğu bile ileri sürülebilir, çünkü 1928 yılına kadar Anayasa'nın 2'nci maddesi, "**Türkiye Devleti'nin dini İslâm'dır**" şeklindeydi. 1937 yılına kadar da laiklik diye bir ifade Anayasa'da yer almıyordu.)

Doksan yıllık zaman zarfında, ekonomik hedefler çerçevesinde belirli bir mesafe alındığı ve görece bir başarıya ulaşıldığı kabul edilmelidir. Bununla birlikte, bugün gelinen noktada, tam da bu "ekonomik başarı hamleleri" yüzünden, uluslararası düzeyde ciddî bir risk ile karşı karşıya olunduğunu söylemek gerekir.

Bunun, ciddî, köklü, gerçek ve samimî manevî atılımlar yapmadan salt maddî hedeflere kilitlenmenin getirdiği bir sınama ya da bedel ödeme olacağı söylenebilir.

UFUK MU, UFUKSUZLUK MU: “YA AB, YA ŞANGHAY”

22 Kasım 2013 tarihinde dönemin başbakanı **Erdoğan**, Rusya ziyareti sırasında **Putin**’den, Türkiye’nin **Şanghay Beşlisi**’ne alınması talebinde bulunmuştu.

Bu, Türkiye’nin **AB üyeliği** hedefinden vazgeçmeye hazır olması anlamına geliyordu.

Ancak, Erdoğan’ın yaptığı bu talep, salt AB üyeliğimizi değil, **ABD ile olan ittifak** ilişkimizi de askıya almaya hazır olduğumuzu gösteriyordu, çünkü Şanghay Beşlisi demek, **Rusya- Çin ittifakı** demek.

Böylesi kritik bir kararı Erdoğan’ın ya da Akparti Hükümeti’nin tek başına almasının mümkün olmadığı da açık. Bu türden bir talep, **Milli Güvenlik Kurulu’nda (MGK)** açık ve kesin bir karar alınmaksızın dile getirilemez. Bunun altyapısının, her ne kadar şu sıralarda siyaset üzerinde fazla etkili görünmüyorlarsa da, askerler tarafından hazırlandığını düşünmek için yeterince neden var.

*

Burada önem taşıyan nokta şu: Dış politika, iç siyasete benzemez. Putin’e böylesi bir talebin iletilmiş olmasını “Batı cephesi”nin ve ABD’nin “not etmemesi” mümkün değildi.

Her halükârda bu talep, Türkiye’nin Batı ile olan geleneksel ittifakının bir **kriz** içinde olduğunu ve **çökme**ye yüz tuttuğunu göstermekteydi.

Bu, bir “özüne, tarihine, köklerine” dönüş değil.. Rusya’ya yalvararak Rusya-Çin safında bir sığıntı olma manevrası.. Şahsiyetli ve bağımsız dış politika, bu değildir!

Erdoğan'ın, yolsuzluk konulu bazı tutuklamaların yapıldığı ve bu çerçevede birtakım bakanların isimlerinin ortaya atıldığı gün (17 Aralık 2013), Konya'da şu sözleri sarfetmiş olması anlamlıdır:

> "… Hiçbir tehdide boyun eğmeyeceğiz. Siz arkamızda olduğunuz sürece Allah'ın izniyle geri adım atmayacağız. Haktan ve hak mücadelesinden ayrılmayacağız. (…) İstedikleri kadar çirkin yollara tevesssül etsinler, çirkin ittifaklar içine girsinler. Buradan bir kez daha Konya'dan tekrar ediyorum; Türkiye'de artık söz karar, yetki milletindir. (…) Arkasına Türkiye içinde ve dışında bir takım karanlık güçleri alanlar, Türkiye'nin ayarlarıyla oynayamazlar, istikametini değiştiremezler. (…) Türkiye üzerinde operasyon yapılacak bir ülke değildir. Bu milletin iktidarı olarak AK Parti hükümeti buna izin vermez. (…) Türkiye bir muz cumhuriyeti değil. Çiğnenecek üçüncü sınıf bir kabile devleti değildir. (…) İçerden ya da dışarıdan hiç kimse benim ülkemi karıştıramaz. Benim ülkemde çirkin tuzaklar kuramaz. Saldırılar, tuzaklar bu millete diz çöktüremedi, bundan sonra da çektiremez. (…) Birilerinin topu tüfeği varsa, hilesi hurdası varsa, neyi olursa olsun bizim Allah'ımız var. Bize o yeter. Bize millet yeter millet, siz yetersiniz. Allah bes bâki heves."

Bunlar, retorik olarak güzel sözler.. Fakat acaba içi ne kadar dolu, bu husus tartışılır.

*

"Bizim Allah'ımız var, bize o yeter" diyebilmen için, öncelikle, Allah'a tam teslim olman gerekiyor.

Sen eğer ideoloji olarak "muhafazakâr demokrasi"den bahsediyor, "din milliyetçiliğine karşı" olduğunu söylüyorsan, bu sözü söylemek seni kurtarabilir mi?..

Bu kadarını elin Amerikalısı da söylüyor. Hatta, laiklik filan palavralarına hiç yüz vermeden parasının üstüne “**In God we trust**” (**Biz ancak Allah’a güveniriz**) yazabiliyor.

Sen ise, “resmî tören”lerde ancak Atatürk’e güvendiğini söyleyebiliyorsun.

Elin Amerikalısının devlet başkanı, görevine başlarken ***İncil***’in başında dinî yemin ediyor, sana gelince, ancak Atatürk ilkelerine ve laikliğe bağlılık (Yani Allahu Teala’yı hâşâ siyasî işlerine karıştırmama) yemini edebiliyorsun.

“Bizim Allah’ımız var, bize o yeter” diyorsan, arkadan, “**Bize millet yeter millet, siz yetersiniz**” demeyeceksin. Kendini yalanlamayacaksın.

Tevhid ve şirk bahsindeki bu kafa karışıklığı ve ölçü yokluğunun ya da tuhaf standardın Allahu Teala’nın yardımına mı, yoksa **gazab**ına mı sebep olacağını iyi anlayacak, iyi düşüneceksin..

“Bizim Allah’ımız var, bize O yeter” diyorsan, gidip Putin’e yalvarmayacaksın.

İKİ TARZ-I SİYASET VE AK PARTİ'NİN DIŞ POLİTİKASI

Dünyevî siyaset ve **uhrevî siyaset** olarak iki farklı politika tipinden söz edebiliriz.

Ya da bunları, **kısa vadeli siyaset** ve **uzun vadeli siyaset** olarak da adlandırmak mümkün olabilir.

Arapça'da **dünya** kelimesi, dilimizde kullanıldığı şekilde yerküre ya da arz anlamına gelmez. Dünya, "**yakın olan**" demektir. Dünya hayatı, yakın olan hayattır. **Uhrâ/âhir/âhiret** ise, sonraki ya da sonradan gelen manasını taşır.

Kısa vadeli siyaset yapanların, yani dünyalık/yakın hesaplar içinde hareket edenlerle uhrevî siyaset yapanların hareket tarzı birbirine uymaz.

Dünyevî siyaset yapanlar, âhirete inanmadıkları ya da önemsemedikleri için, bütün planlarını yakın olan **çıkarlar** çerçevesinde şekillendirirler.

Uhrevî siyaset yapanlar ise, dünyevî menfaatlerinden bazen bir ölçüde vazgeçerler.

Tümden bir yana attıkları da olur.

*

Uhrevî siyaset yapanlar, âhiretlerinden asla taviz vermezler, fakat dünyayı önemsemedikleri için, kimi zaman, dünyalıkları başkalarına bırakırlar.

Hendek Savaşı sırasında Peygamber Efendimiz s.a.s., Mekke ordusunun asıl büyük kesimini oluşturan bedevîlere, savaştan çekilmeleri şartıyla Medine'nin bir sonraki

yıl alınacak olan hurma mahsulünü verme teklifinde bulunmayı düşünmüş, fakat bunu Ensar kabul etmemişti.

İslâm'da **müellefe-i kulûb** diye bir kavram vardır. Gönül yapmak, dünyayı yapmaktan, imar etmekten daha önemli olabilir.

Ancak, dünyevî siyaset yapanlar, âhireti önemsemeyen ya da ona inanmayanlar, bunu anlayamazlar.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti, **dünyevî/laik** siyaset üzerine kuruldu, ve o şekilde devam ediyor.

Bunun laikçiler açısından anlamı, **çağdaş uygarlık düzeyi**ni yakalamak, rasyonel/akılcı hareket etmektir.

Bu yüzden, Cumhuriyet kurulurken, **Batı'nın manevî ve kültürel talepleri** tamamen kabul edilmiş, fakat maddî/ekonomik açıdan bağımsızlık elde edilmeye, Kapitülasyonlar'dan kurtulunmaya çalışılmıştır.

Ve, Osmanlı'nın son şeyhülislamlarından **Mustafa Sabri Efendi**, yapılanlar karşısında şu soruyu yöneltmiştir: **"Ev satmakla evin haremindeki namusu satmaktan hangisi daha ağır bir alçaklıktır?"**

Bu soru, laikçiler açısından anlamsızdır, çünkü onlar, Bedir Savaşı öncesinde Kureyş Kervanı'nı Suriye'den Mekke'ye getirmekte olan Ebu Süfyan gibi düşünme eğilimi içindedir: "**Benim şerefim, develerin sırtında yüklü.**"

*

Akparti Hükümeti, Cumhuriyet'in temel felsefesini, dünyevî siyaseti sürdürüyor.

"İlla da köprü, kanal, havalimanı yapacak, çok zengin olacağız, kaynaklarımızı sömürtmeyeceğiz" diyorlar, fakat, "Dinimizden, inancımızdan, maneviyatımızdan

asla taviz vermeyiz; fakat iş dünyalığa gelince, gerekirse, yakamızı bırakmaları için **köpeklerin önüne kemik** atarız" diyemiyorlar.

Varsa yoksa, köprü, havalimanı, para pul… Ama gidip **Mısır'da, Tunus'ta laiklik taşeronluğu yapmaktan gocunmuyorlar.**

Sonra da, Şeriat'e inancını yitirdiği anlaşılan bazı beyinsizler, kimi ülkeleri örnek veriyorlar. Efendim Şeriatçılarmış ama, Amerikalılar tarafından sömürülüyorlarmış.

Para onun değil mi, sana ne, a beyinsiz para pul kulu?.. Dininden taviz veriyor mu, vermiyor mu, sen onu söyle..

(Bu noktada insan ister istemez **Şanso Panza**'nın yargıçlığını hatırlıyor.

Kadının biri gelip, bir adamdan şikâyetçi olur: "Bu adam zorla gülümü aldı" der. Adam da, "Hayır, kendisi verdi" diye savunma yapar. Şanso, adama, "Lafı uzatma, ceza olarak kadına bir altın ver" diyerek mahkemenin hükmünü bildirir.

Kadın gittikten sonra adamı, "Şimdi kadının arkasından git, altını geri iste. Vermezse zorla al" diyerek gönderir. Bir süre sonra adam, yüzü tırmalanmış, burnu kulağı ısırılmış, saçı yolunmuş halde kan ter içinde geri döner. "Altını alamadım" der.

Şanso, görevlileri gönderip kadını getirtir ve ona, "Seni cadı," der, "bu adam senden bir altını bile alamazken, gülünü nasıl zorla aldı?!"

Maşaallah bizim siyasetçilerimiz, "**Mevzubahis olan madde ise, gerisi teferruattır**" diyorlar. Fakat iş iman esaslarına, maneviyata ve dinî ilkelere gelince, kıvrak oryantal yetenekler sergileme ve omurgasız akrobatlık becerisi gösterme konusunda çağdaş uygarlık düzeyini fersah fersah geride bırakıyorlar. Onların ustalığına kimse yetişemiyor.)

Peygamber Efendimiz s.a.s., dünyalık bakımından daha iyi şartlarda yaşamak isteyen hanımlarına darılıp bir ay onların yanına çıkmadığında, onu ziyarete giden Hz. Ömer, yalnız başına kaldığı yerde hasırın üzerinde uyumakta olduğunu ve yanağında hasırın izinin çıkmış bulunduğunu görmüştü.

Bunun üzerine kendisini tutamayıp hıçkırarak ağlamıştı. Uyanan Peygamber Efendimiz s.a.s. niçin ağladığını sorduğunda, Kayzerlerin ve Kisraların sürdükleri saltanat ile Resulullah'ın bu halini zihninde karşılaştırdığı için kedere kapıldığını söylemişti. Peygamber Efendimiz s.a.s. de, "**Dünya onların, âhiret bizim olsun, buna razı olmaz mısın ya Ömer?**" anlamına gelen bir cevap vermişti.

Böyle olmakla birlikte, tek derdi dünya olanlar, dünyalarının da garanti altında olmadığını bilmeliler.

Tam da dünyaperestliklerinin, onları helâke sürüklüyor olabileceğini anlamalılar.

MAVİ MARMARA'NIN AKIBETİ

10 Şubat 2014 tarihinde internetteki haber sitelerinde yer alan bir haber, Türkiye-İsrail ilişkileriyle ilgiliydi:

> **İsrail sembolik adımlardan fazlasını istiyor**
> Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun Türkiye ve İsrail'in ilişkilerin normalleşmesine her zamandan yakın olduğu yönündeki sözleri İsrail medyasında yankı buldu. ***Haaretz*** gazetesi, Davutoğlu'nun özel bir televizyon kanalına yaptığı açıklamalarını yansıtırken "Kudüs, Türkiye ile ilişkilerdeki normalleşmenin büyükelçilerin Tel Aviv ve Ankara'ya sembolik dönüşlerinden ötesine gitmesini istiyor" dedi.
>
> ***Haaretz*** gazetesi, Türkiye ve İsrail'in dokuz Türk'ün öldürüldüğü Mavi Marmara baskınına ilişkin olarak İsrail'in tazminat tutarı olarak 20 milyon doları önerdiğini anımsattıktan sonra geçen hafta Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Feridun Sinirlioğlu'nun başkanlığındaki bir heyetin Kudüs'e yaptığı ziyaretine dikkat çekerek görüşmelerin, tazminat tutarı ile "Türkiye'nin ilişkileri normalleşmek ve Mavi Marmara baskınında rol alan İsrailli askerler ve subaylar hakkında yasal adımlara son vermek için atayacağı adımlara odaklandığını" öne sürdü.
>
> İsrail'in anlaşmanın bir parçası olarak Türkiye'den var olan davaları iptal eden ve gelecekte bu yönde adımların atılmasını bloke edecek bir yasayı geçirmesini istediğini de söyleyen gazete şu savları da dile getiriyor:
>
> "Kudüs ayrıca Türkiye ile ilişkilerde normalleşmenin büyükelçilerin Tel Aviv ve Ankara'ya sembolik dönüşlerinin ötesine gitmesini istiyor. İsrail, Türkiye ile diplomatik diyaloğun yeniden başlamasını, bakanlar düzeydeki toplantılar, karşılıklı ziyaretler ve diğer adımları da istiyor. İsrail,

> Türkiye’nin uluslararası forumlarda İsrail’e karşı harekete geçmeyeceği ve medyada İsrail’e yönelik nutukları durduracağı taahhüdünde bulunmasını da bekliyor.”
>
> http://www.haberx.com/israil_sembolik_adimlardan_fazlasini_istiyor(17,n,11507282,604).aspx

İsrail, Mavi Marmara gemisinde ölenler için 20 milyon dolar mı versin, 30 milyon dolar mı?.. **Tartışmanın düzeyi** bu!

Arkadaş, isterse 130 milyon dolar versin, Yahudi o parayı senden bir şekilde geri almaz mı?

Hem şu anda, **İsrail’le olan ticarî ilişkilerinde bir gerileme var mı?..** Yok!..

*

Hz. Peygamber s.a.s. zamanında Medine’de bir Arap kadını bazı şeyler satmak üzere yahudi kabilesi Kaynukaoğulları’nın pazarına gitmiş, eşyasını satmış, sonra bir kuyumcu dükkânına uğrayıp oturmuştu.

Orada bulunan yahudiler, kadından yüzünü açmasını istemişler, o da buna yanaşmamıştı.

Kuyumcu, kadının eteğini arkasından beline iliştirmiş, kadın ayağa kalkınca avret mahalli görülmüş, onlar da buna gülüşmüşlerdi.

Kadın feryat etmeye başlayınca müslümanlardan biri kılıcını çekerek yahudi kuyumcunun üzerine atılıp onu öldürmüştü. Yahudiler de toplanıp müslümanı şehid etmişlerdi.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz s.a.s. Kaynukaoğulları’nın oturdukları beldeyi kuşatmış, 15 gün sonra, yurtlarını terk edip gitmelerine izin vermiş, onları sürgün etmişti.

*

Tayyip bey, doğal olarak, çok başka bir şey yaptı, Türkiye'de İsrail askerlerinin yargılanması için davalar açtırdı. Ve para istedi.

Mavi Marmara'da, uluslararası sularda dokuz kişi öldürüldü, olay dönüp dolaşıp 20 milyon dolar mı ödensin, 30 milyon dolar mı tartışmasına gelip bağlandı.

Tabiî Tayyip diğer taraftan da gitti, Amerikalılar'ın ifadesiyle **Arap Baharı'nı "çalmak isteyen" Şeriatçılara karşı gönüllü olarak sefere çıktı, laiklik … olarak Mısır'ı, Tunus'u vs. dolaştı.**

Beyefendi İsrail'e, Aralık 2008'de Gazze olayında **küsmüştü.. Hepsi bu!..**

Sonrasında, küskünlüğü de bir tarafa bırakıyor.

Yunus Emre, "***Haramın yenmediği ele girince imiş***" der.

Eline haram geçmediği sürece, "Ben harama el sürmem" nutukları atmak kolaydır. **İş ki, önüne dünya makamları, mevkileri ve onların getireceği para pul ve imkânlar serildiği zaman sırtını dönebilesin.**

"Varsın **bankalar**da hesaplarım olmasın" diyebilesin.

Tuttun "**Hz. Ömer ve Fırat'ın kıyısındaki kuzu**" nutukları attın ama, tarihe, neysen o şekilde geçeceksin.

Şimdi, senin MİT'inden, bürokratlarından, yalakalarından, vergi uzmanlarından, maliyecilerinden vs. korkan insanlar sana karşı sessiz kalabilir..

Ya da, **zengin ettiğin asalaklar,** sana, "Hikmet buyurdunuzzz efenndimizzz" diyebilirler.

Şu anda senin her şeyin hikmettir.

Ama yarın?!

*

Bir başka haber dönemin dışişleri bakanı Ahmet Davutoğlu'yla ilgili:

> … Mavi Marmara saldırısı sonrasında Türkiye'nin bazı talepler ilettiğini belirten Davutoğlu, s**öz konusu taleplerden birçoğunun yerine getirildiğini, tazminat ve Gazze'ye yönelik kısıtlamaların kaldırılması taleplerinin kaldığını ifade etti.**
>
> Geçen yıl özür dilendiğini ve o günden bu yana tazminat için görüşmelerin sürdüğünü anlatan Davutoğlu, son dönemde bu görüşmelerde bir ivme ve yakınlaşmanın söz konusu olduğunu kaydetti. Son görüşmelerde aradaki görüş ayrılıklarının azaldığını söyleyebileceklerine dikkati çeken Davutoğlu, *"Tazminat sadece maddi anlamda değil vatandaşlarımızın hukuki haklarının korunması anlamında önemlidir. Nihai bir görüşme için temaslar sürüyor. Tazminatla birlikte bir adım daha atılmış olur hem de Gazze ve Filistin'in bütününe yönelik olarak yardımların ulaştırılması için somut gelişmeler sağlanabilir. Özürle birlikte tarihi bir adım atıldı. Tarihi bir başarı elde edildi. Şimdi tazminatla da önemli bir adım atılacak. Mavi Marmara'dan sonra ilişkilerin normalleşmeye en yakın olduğu dönemi yaşıyoruz"* dedi.
>
> http://haber.rotahaber.com/davutoglu-israille-iliskilerimiz-normallesmek-uzere_436159.html

Evet, normalleşmeye en yakın olduğunuz dönemdesiniz.

Yıllarca Suriye ile İsrail arasında arabuluculuk yaptınız..

Onları barıştıracağız diye ter döktünüz.

Sonra bir başka şey oldu.. Bir yol kazası..

Aralık 2008'de İsrail'in Gazze'ye yaptığı saldırılar, sizi zora soktu. Çünkü, İsrail Başbakanı Ehud Olmert, 22 Aralık 2008'de Ankara'ya gelmiş, Erdoğan ile görüşmüş, İsrail'e döner dönmez de, Gazze'ye saldırmıştı.

O yüzden Erdoğan, 27 Aralık günü şunu söylemek zorunda kalmıştı:

> "Bu saldırı bize karşı da yapılmış bir saygısızlıktır. Biz, şu veya bu ülke değiliz. Her şeyden önce demokratik, laik, sosyal bir hukuk devletiyiz. Barışı yaygınlaştırmak, onu egemen kılmak için gayret eden bir ülkeyiz. Biz, bu tür girişimler içinde bulunurken, öbür tarafta Filistin'de, zaten adeta bir açık hava hapishanesi içinde bulunan Gazze'deki insanlara karşı yapılan bu hareket, barışa indirilmiş bir darbedir."

Evet, Erdoğan, herhangi bir ülkenin başbakanı değildi.

Şu veya bu Şeriat devletini yönetmiyordu. **Demokratik, laik bir devletin başbakanıydı, çok önemli adamdı.** "Barışı yaygınlaştırmak" için gayret eden bir ülkenin başındaydı.

Olmert, Tayyip beyi öyle bir kündeye getirmişti ki, ortaya şöyle bir görünüm çıkmıştı: Olmert gitti, "kanka"sı Tayyip'e, Gazze'ye yapılacak saldırı konusunda bilgi verdi, onun onayını aldı.

Böylece ortaya, **Gazze'yi "satan" bir Tayyip görüntüsü** çıkmıştı.

*

*

İslâm dünyası, Erdoğan'ı lanetlemek için hazır kıta bekliyordu, içerde de Erbakan, bir zamanlar Özal'a yönelttiği "**Yahudi hortumluğu**" iltifatlarının bin mislini Tayyip Bey için devreye sokmak üzere tetikteydi.

İşte o zaman Erdoğan, pabucun pahalı olduğunu anladı.

"İsrail uşağı" rolünü reddetmek zorundaydı.

Böylece, **İsrail barışı için gayret eden demokratik, laik ülke başbakanı Tayyip bey** gitti, yerine "**one minute kahramanı**" geldi.

(Erdoğan'ın bu tepkisinin, İsrail'in, Gazze saldırısından önce Türkiye ile görüşerek, sanki o saldırı için Türkiye'den de onay almış gibi bir görüntü meydana getirme kurnazlığı yüzünden ortaya çıktığını unutmamak gerekiyor. Erdoğan o tepkiyi göstermesiydi, Hüsnü Mübarek'in o günkü konumuna düşecek, İsrail işbirlikçisi gibi görünecekti. Bununla birlikte, dozajı daha düşük bir tepkiyle olayı geçiştirebilir ve Davos'a taşımayabilirdi. Davos'ta sergilenen tavır elbette takdire şayandır, fakat bu, Akparti'nin "**AB yanlılığı, İslamcılığın laikleştirilmesi ve muhafazakâr demokrasinin ideoloji olarak benimsetilmesi**" eksenine oturmuş olan kurumsal kimliğini ve Türkiye'de üstlendiği misyonu ortadan kaldırmaz, belki kolaylaştırır. Çünkü insanların savunma mekanizmaları böylesi sembolik çıkışlar tarafından yok edilir.)

Bu kadarını ABD normal karşılamıştı. Ancak, "gaza gelmiş", neredeyse halife ilan etme noktasına gelmiş "ezik" Arap insanının alkışları karşısında Mısır'a, Tunus'a gidiyor, Arap Baharı'nı fetih turlarına çıkıyordu. Bir taraftan da, Batılı "müttefiklerimize selam" göndererek, **"laiklik" türküleri** söylüyordu.

Zannediyordu ki, "Bakın, bize verdiğiniz laiklik rolüne sonuna kadar sadığım" demekle, bu "fetih" hülyalarına Batılılar göz yumacaklar?

Sen Batılıları, Türk insanı mı zannettin?

Tabiî, elin gâvuru "usturuplu" bir şekilde gerekli ikazları yapmıştı. **Aralık 2013'te, Amerikan Büyükelçisi, "Şimdi, imparatorluğun yıkılışını izleyeceksiniz" demişti.**

Sonra, bu mesajın “artçı şokları”nı yaşadık.

Reisülküttâb (kâtiplerin başı) Ahmet Davutoğlu bey, “İsrail’le normalleşme”den söz etmeye başladı.

AHLÂKSIZ MÜTTEFİK ABD

16 Mart 2014'te internet sitelerinde yer verilen bir habere göre, *"ABD, Türkiye'deki artan siyasi krizi mercek altına alırken, eski Türkiye büyükelçilerinden* ***Morton Abramowitz*** *ve* ***Eric Edelman****'ın başkanlığında hazırlanan raporda Erdoğan yönetimindeki Türkiye'nin ABD'nin istikrarlı bir müttefiği olamayacağı ve ilişkiler için risk oluşturacağı"* belirtilmiş.

Gerçekte bu tür raporların hazırlanması ve yayınlanması, Türkiye gibi ülkelerin gayriresmî yollardan uyarılması ve hizaya getirilmesi amacını taşıyor.

Yoksa, Amerikan Hükümeti'nin söz konusu eski büyükelçilerle özel toplantı yapması ve onların değerlendirmelerini bizzat not etmesi de mümkün.

Fakat böylesi raporlar, Amerikan Hükümeti'nin işini kolaylaştırıyor. Diyelim ki Obama ile Erdoğan bir görüşme yaptılar, raporda geçen **anahtar bir kavram**ın kullanılması, pek çok şeyin telaffuz edilmeden söylenmesini, mesajın nezaket kuralları çerçevesinde örtük/zımnî biçimde verilmesini mümkün kılıyor.

*

ABD gibi güçler, Türkiye gibi ülkelerde, ellerindeki enstrümanlar ya da manivelalarla perde gerisinden önce "siyasi kriz" çıkarır, sonra da diplomatik alanda bunları "mercek altına" alırlar.

Bunu yaparken, **ülke siyasetindeki "yumuşak karın"ları ve siyasetçilerin zaaflarını özellikle kullanırlar.**

Birileri bunu ahlâkî bulmayabilir. Ancak, bunu yaparken aynaya da bakmaları, kendi gizli servislerinin çalışma yöntemlerini de göz önünde bulundurmaları önerilir.

Çuvaldız ve iğne meselesi..

Sen nasıl, kendi ülkende hiçbir dinî ve ahlâkî ilke tanımadan, bütün sosyal ve siyasal oluşumları "kontrolü"ne almak için her yolu mübah görüyor, ahlâksızlığı temel yöntem olarak benimsiyorsan, dış güçler de sana karşı aynı yöntemleri uygular.

el-Cezâü min cinsi'l-amel, kaderin adaletinde "karşılık, eylemin türünden olur".

Sen her türlü rezilliği, nasıl "devletin bekası" gibi gayri ahlâkî ve gayri dinî bir ilkeyle "meşrulaştırmaya" çalışıyorsan, yabancı güçler de, **kendi devletlerinin bekası için sana her oyunu oynarlar**.

Hiçbir şey de yapamazsın.

Elin adamı, seni adım adım takip eder, sonra bunları **twitter'dan profesyonelce bir kurguyla** yayınlar, seni en yakınındaki insanlardan bile şüpheye düşer hale getirir, bir de üstelik sana **"paranoyak" diyerek seninle alay eder**.

Fakat unutma ki, sen ve senin gizli servisin de aynı şeyi yaptı sürekli.

Bir yandan, "gömleğini çıkarmayan" insanları çepeçevre kuşattınız, en yakınlarındaki insanlar vasıtasıyla onları baskı altına aldınız, diğer yandan da, onları "paranoyak" olmakla suçladınız.

İşte bu yüzden şimdi, **sizinle sizin yöntemlerinizle fare gibi oynayan bir güç** karşısında, paranoyak kelimesini kullanmaya bile artık cesaret edemiyorsunuz.

Çünkü bu kelime, karşınızdakiler tarafından, **sizin üzerinize bir marka gibi yapıştırıldı**.

Fakat siz bunu hak ettiniz.

Evet, siz bunu hak ettiniz.

Evet siz, sizin gibi “gömleğini çıkarmak” istemeyen zayıflara acımadınız, herkesin günahta size ortak olmasını istediniz, işbirlikçilikle ulaştığınız güç sizi şımarttı, her türlü zulmü yapma ya da yaptırma hakkını kendinizde gördünüz.

Ve, Allah’ın size verdiği mühlet bitti, sizden daha güçlü ve usta zalimleri size musallat etti.

DIŞ TEHDİT

Uluslararası şöhrete sahip Prof. Dr. Halil inalcık, yaşayan en büyük tarihçimiz kabul edilir. Kırım kökenli olan İnalcık, yarımada konusunda uzmandır ve bu alanda pek çok önemli çalışma yapmış bulunmaktadır.

Tarihçilerin değerlendirmelerini yabana atmamak gerekir. Sıradan insanlar, gazeteciler ve hatta politikacılar, genelde kısa vadeli düşünme eğilimi içindedirler. Onların değerlendirmelerinin ve kararlarının zeminini, çoğunlukla, konjonktürel gelişmeler, anlık ve güncel veriler oluşturur. Tarihçiler ise, **an**'a değil, **süreç**lere bakarlar ve bugüne, zamansal boyut içinde, geçmişin bir devamı olarak anlam vermeye çalışırlar.

Bundan dolayı, İnalcık'ın Kırım'da yaşanan son gelişmeler çerçevesinde bir hafta kadar önce yaptığı açıklamaları, komplocu mantığın paranoyakça endişeleri olarak yorumlamak, meseleyi anlamamak olur. İnalcık şöyle diyordu. *"Kırım, Türkiye'yi tehdit tehdit etmek için bir merkezdir. Bugün Sivastopol'da, Ukrayna'ya bağlı olmasına rağmen Rus hakimiyeti vardır. Bu neye yöneliktir? Türkiye'ye, Boğazlara ve İstanbul'a yönelik bir tehdittir."*

Türkiye açısından Kırım'da tarihte yaşanmış iki önemli hadise ya da kırılma noktası var. Birincisi, Rusya'nın 1783'te Kırım'ı işgal etmesi. İkincisi ise Stalin'in Mayıs 1944'te 300 bin Kırım Türkü'nü, Kırım'ı Ruslaştırmak için, hayvan vagonlarına doldurup Orta Asya'ya, Urallar'a sürmesidir.

*

İnalcık, şu değerlendirmeyi yapıyor:

> "Kırım, Türkiye'yi tehdit etmek için Ruslaştırılmıştır. Bu hakikati bilmemiz lazım. Sürgünden kaçıp gelen zavallı Kırım Türkleri nispeten çok

> daha az durumdadırlar…. Putin bugün askerini Kırım'a getiriyor ve diyor ki 'Kırım Rus'tur, bizim tebaamızdır'. Bütün hikaye bundan ibarettir."

Evet, İnalcık'a göre, *"Putin'in tekrar bir Çarlık imparatorluğu kurma teorisi var"*.

Peki bu teorinin, projenin ya da politikanın temelini ne oluşturuyor?

İnalcık'ın cevabı şöyle:

> "Rus politikasının bugünkü temeli, Avrasyacılık'tır. Bunu 'Neo-Avrasyacılık' diye daha yumuşak hale getirmiştir…. Neo-Avrasyacılığın neticesi Türkiye için tehlikedir. Putin'in bugün Kırım'a ordularını gönderme sebebi Çarlık Rusya'sını ihya etmektir."

İnalcık, geçmişte Rusya'nın, Bizans'ın varisi olma iddiasıyla "**İstanbul üzerinde hak iddia**" etmiş bulunmasına da dikkat çekmektedir.

Bazıları, "Hoca da amma abartmış" diyerek şöyle düşünebilirler: "Bugünün dünyasında Putin'in Çarlık Rusyası'nı diriltmeye çalışması olacak şey midir?!"

*

Bizim iyi nutuk atan, güzel laflar üreten, edebiyatı pek iyi beceren politikacılarımız "Attığımız taş, ürküttüğümüz kurbağaya değer mi?" diye düşünmeden bol keseden atıp tuttular, sonra da, onlar adına Erdoğan, **son Japonya gezisinde, *"Türkiye'nin küresel ya da bölgesel güç olma gibi bir hedefi yoktur"*** diyerek, bütün söylenenleri geri aldı.

Putin ise, bana mısın demeden, bildiği yolda yürüyor.

Peki Kırım konusunda geri adım atacak mıdır?

Atmayacaktır.

Bizim açımızdan, öncelikle şu soruyu sormak gerekiyor: Türkiye'nin bir dış politikası var mı?

Maalesef, Türkiye'nin tutarlı ve mantıklı bir dış politikasının varlığından söz etmek mümkün değildir.

Düşünün, daha dört ay önce, Erdoğan tutup Putin'in ayağına gitti ve **"Bizi Şanghay Beşlisi'ne alın" diyerek neredeyse yalvardı.**

*****

"Devlet" olmanın ne demek olduğunu bilmeyen bazı "hayal âleminde gezinen analizciler", doğal olarak, bunu Erdoğan'ın kişisel politik tercihi olarak algıladı.

Oysa ki, **böylesi bir teklif, Millî Güvenlik Kurulu'ndan bu yönde karar alınmadan yapılamaz.** Yani bu girişim, gerçekte, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin de bilgisi dahilinde, MGK'da alınmış bir kararın hayata geçirilmesinden başka birşey değildir. Kişisel kanaatime göre, **gerçekte bu karar, TSK tarafından alınmıştır ve görünüşte askerî bürokratlara hâkim görünen Erdoğan tarafından adeta bir emir eri gibi kabul edilmiş, benimsenmiştir.**

Sonuç ise, hüsran olmuştur.

Aslında Putin, bu noktada konuya, Erdoğan ve şürekâsına göre daha gerçekçi ve daha az hayalperestçe yaklaşmıştır.

Bir medeniyet perspektifi, doğru dürüst bir dış politika vizyonu ve tarihsel derinlik duyarlılığı bulunmayan bizimkiler ise, "avara kasnak" gibi ortada kalmışlardır.

*

Selçuklu ve Osmanlı mirası gibi bir tarihsel kökene sahip bir devlete, yani Türkiye'ye, Putin'e gidip bu şekilde sığıntılık teklifinde bulunmak yakışır mıydı?

Bu sorunun cevabını vermesi gereken aslında Davutoğlu'dur.

Neden bu girişime karşı çıkmadı? Neden bu konuda MGK'da etkili bir "diskur çekmedi"?

Ancak aslında konu, Davutoğlu'nun kişisel hassasiyetlerini aşan bir derinliğe ya da genişliğe sahip.

Batı'ya teslim olmuş, Avrupa Birliği'ne girmekten başka bir medeniyet vizyonu bulunmayan "taklitçi ve teslimiyetçi" bir ülke açısından, AB rüyası görmekle Şanghay Beşlisi'nde yer almak için yalvarmak arasında mahiyet açısından bir fark yoktur.

Ve bizim askerî elitlerin ya da bürokratların kemikleşmiş ufku ve vizyonu da, bunların ötesine geçemez.

BANA ORTAĞINI SÖYLE…

Nisan 2014'te PBS kanalının deneyimli televizyoncusu Charlie Rose'a konuşan Başbakan **Erdoğan** şöyle demişti:

> "Bizim **model ortağımız**dan beklentilerimiz var. ("Ne bekliyorsunuz?" sorusu üzerine) Bunları sınır dışı etmesini. Ben Amerika'nın kendi güvenliğini tehdit eden birileri olursa ne yaparsam, **stratejik ortağımız** da bizim ulusal güvenliğimizi ilgilendiren bir konuda onu yapmalı."

Evet, o günlerde birileri, Erdoğan'ı "**dünya lideri**, İslam âleminin yeni umudu, zalimlerin korkulu rüyası vs. vs." olarak takdim edip duruyordu. Hızını alamayan bazıları da "**Son kale Türkiye**" edebiyatı yapıyordu..

Neyin son kalesiyse?..

Laikliğin mi, Kemalizm'in mi, neyin son kalesi, orası açık değildi..

Evet, dünyadan habersiz dalkavuklar taifesi, "Aç tavuk kendisini darı anbarında sanırmış" hesabı masallar anlatıyor, sonra da anlattıkları masallara kendileri inanıyorlardı..

İnanmayanlara da öfkeleniyorlardı.. Çünkü hayal dünyaları yıkılmış oluyordu..

*

Gerçekte Türkiye ne?.. Ve, Erdoğan kim?..

Bu soruların yalın cevabı, Erdoğan'ın PBS kanalına yaptığı açıklamada veriliyordu.

Maalesef Erdoğan'ın liderliğindeki Türkiye, **ABD'nin "model ortağı"**..

Dahası, **“stratejik ortağı”**..

Bu ortaklık, öyle böyle, sıradan bir ortaklık değil..

Stratejik ortaklık, hem de “model”..

Masal anlatıp duran “dalkavuklar” taifesi, kendilerine şu soruyu sorsalar iyi olur: **ABD’nin stratejik ortağından İslam âlemi için kurtarıcı çıkar mı?..**

“Bana arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim.”

*

Sen ki, ABD’nin stratejik ortağısın, model ortağısın, bu halinle sen gerçekte nesin ve kimsin?.. Bir düşün..

Erdoğan, stratejik ortaklığın ne anlama geldiğini de çok iyi biliyor.

Diyor ki:

> “Ben **Amerika’nın kendi güvenliğini tehdit eden birileri olursa ne yaparsam**, stratejik ortağımız da bizim ulusal güvenliğimizi ilgilendiren bir konuda onu yapmalı.”
> Evet, **Amerika’nın güvenliğini tehdit eden birileri olursa, “zalimlerin korkulu rüyası”, gerekeni yaparmış..**

Yaparmış, yapıyormuş..

En büyük zalimin güvenliğini tehdit eden birileri olursa, onun stratejik ortağı olarak gerekeni yapan birine “zalimlerin korkulu rüyası” unvanının verilebildiğini görüp de kahrolmaması için insanın, acaba nasıl bir vicdansızlığa sahip olması lâzım gelir?

Bir de çıkıp, “**Bizim Allah’tan başka kimseden korkumuz yok**” demeseler..

Allah’tan başkasından korkmuyor da, sadece Allah’tan korkuyorsanız, bu ne biçim bir Allah korkusu ki, ABD’nin **ulusal güvenliği** için herşeyi yapmaya hazırsınız..

Bu mudur Allah korkusu, bu mudur?..

SÖYLEMİYORMUŞ GİBİ YAPARAK SÖYLEMEK

Nisan 2014'te Beyaz Saray, Amerikalı gazeteci Seymour Hersh'ün Türkiye ile ilgili bir haberini yalanlamış bulunuyordu.

Buna göre, Beyaz Saray, Hersh'e, haberini yayınlamadan önce, 2013 yılının 21 Ağustos günü düzenlenen kimyasal saldırının arkasında Türkiye'nin olmadığını söylemiş durumda.

Ancak, Hersh'ün yazısının sonunda, ABD'li eski bir üst düzey istihbaratçının ona şunları söylediği belirtiliyor:

> "Meslektaşlarıma Erdoğan'ın militanlara yardımını durdurmanın bir yolu olup olmadığını sordum. Onlar da bana 'Şimdi b.ku yedik. Zira bunu yapan Erdoğan'dan başkası olsa bu desteği ifşa edebilirdik. Fakat Türkiye NATO üyesi. Türkler de Batı'ya güvenmiyor. Türkiye aleyhine bir şey yaptığımız takdirde bizimle bir arada barınamazlar. Erdoğan'ın sarin gazındaki rolünü açığa çıkarırsak bu tam bir felaket olur. Türkler bize karşı, 'Ne yapıp yapmayacağımızı bize söylediğiniz için sizden nefret ediyoruz' diyebilirler!"

Beyaz Saray mı, yoksa Hersh mü yalan söylüyor, bu konuya girmeye gerek yok. **Önemli olan** sonuç..

Hersh, Beyaz Saray'ın nasıl konuşacağına veya konuşmak zorunda olduğuna dair bir açıklama getiriyor, fakat Beyaz Saray, Hersh'ün iddiaları karşısında yuvarlak ifadeler kullanma dışında bir şey yapmıyor.

Yani Hersh açısından, Beyaz Saray'ın yaptığı yalanlamanın bir izahı var, fakat Beyaz Saray, neden Hersh'ün böyle bir iddiayı ortaya atmış olabileceğine dair bir açıklama getirme gereği duymuyor.

*

Beyaz Saray'ın bu tavrı, **dolaylı bir onaylama** olabilir mi?..

Soru şu: **Devletler, yaptıkları açıklamalarda her zaman doğruları mı dile getiriyor?**

Kapalı kapılar ardında konuşulanlarla kapı önünde söylenenler farklı olabiliyor mu? **Devlet sırrı** kavramı niçin icat edilmiştir?

Hiç kuşkunuz olmasın, eğer siz Dışişleri Bakanlığınızda dört kafadar bir araya gelip, kapı önünde söyleyemeyeceğiniz şeyleri sözde **vatana hizmet** olsun diye konuşursanız, aynı şeyi Batılı da sana karşı yapar..

Yapmaz mı?!.

Senin **"devlet sırrı"** adını verdiğin rezaletlerin var da, **onun yok mu?**

Adam, seninle işte böyle alay eder.

Önce, bir gazetecesine yazdırır, sonra da, "Ben söylemedim ki.." der.

Yapar, "Yapmadım, haberim yok" der.

Tıpkı senin yaptığın, yapmakta olduğun gibi..

Sen gazeteleri, internetteki haber sitelerini adeta MİT bülteni haline getirirsin de, gazetecilik yapıyormuş gibi göstererek kara ve gri propaganda yaparsın da, elin Batılısı yapmaz mı?!

Yapar.. Seni işte böyle "ofsayta düşürür"..

Elin böğründe kalakalırsın..
Ne yapacağını bilemezsin.. **Zahirde elin Batılısına teşekkür etme dışında bir seçeneğin olmaz.**

“Nedir senin bu münafıklığın, dönekliğin, kalleşliğin!” diye konuşma şansın bile bulunmaz..

Üstelik adamlar, Hersh’ün makalesinde geçtiği gibi, ellerinde, size ait dinleme kayıtlarının bulunduğunu dolaylı yoldan açıklayarak, aba altından sopa da gösterirler.

*

Keşke, Bediüzzaman’ın, “**En büyük hile, hilesizliktir**” sözünü anlayabilmiş olsaydınız.

Keşke, “Biz **bölgesel gücüz**, biz aktörüz, özneyiz, **oyun kurucuyuz**, şuyuz buyuz” diye **büyüklük taslayacağınıza**, cahilce konuşacağınıza, “insan” olabilmek için çaba harcasaydınız.

Keşke..

“(Bu da) yeryüzünde büyüklük taslamaktan ve kötü tuzak kurmaktan (dolayıdır). Hâlbuki kötü tuzak, ancak sahibine dolanır. O halde (bunlar), öncekilere tatbîk edilen (ilâhî) kanundan başkasını mı bekliyorlar? Allah’ın kanununda asla bir değişme bulamazsın! Ve Allah’ın kanununda asla bir sapma bulamazsın (kötü tuzak kuran mutlaka rezil rüsvay olur)!” (Fatır, 35/43)

“Ve şöyle niyaz et: Rabbim! Gireceğim yere dürüstlükle girmemi sağla; çıkacağım yerden de dürüstlükle çıkmamı sağla. Bana tarafından, hakkıyla yardım edici bir kuvvet ver.” (İsrâ, 17/80)

CIA'İN GÜLEN TEKLİFİ

1 Mayıs 2014..

O gün, ***Yeni Şafak*** yazarlarından Abdülkadir Selvi şunları yazmıştı:

> "Taha Kıvanç, 4 Eylül 2012 tarihli ***Star Gazetesi***'ndeki köşesinde, bir ziyaretten söz ediyordu.
>
> "'CIA Başkanı David Petraeus İstanbul'dan rüzgâr gibi geçti.
> Niyeyse, **CIA Başkan**ı'nın bu defaki gelişi olağanüstü sessiz gerçekleşti'
>
> … Bu süreci iyi koklayan isimlerden birisi de ***Radikal Gazetesi*** Genel Yayın Yönetmeni Eyüp Can'dı.
>
> Eyüp Can'ın 6 Eylül tarihli yazısında, 'CIA Başkanı bastırdı, İsrail özür dileyecek' diyordu.
>
> Bu kulisin doğruluğu, **İsrail'in özür** dilemesiyle ortaya çıktı.
>
> … Ben de size haber vereyim istedim, bu görüşmenin sır gibi saklanan bir ayağı daha var. O boyutunu birkaç kaynaktan teyit etmeye çalıştığım için ancak bugün yazabiliyorum.
>
> CIA Başkanı, bu ziyaretinde ısrarla **Başbakan**'la görüşmek istiyor….
>
> Görüşmenin ilk 20 dakikasında Petraeus, çok önemli bir şey söylemiyor….
>
> Petraeus bu sinyali alıyor tam kalkmak üzereyken, 'Aslında ben size çok önemli bir şey söyleyecektim' diyor….
>
> CIA Başkanı Petraeus, '**Siz İsrail'in özrünü kabul edin, biz de sizin Cemaat'le ilişkilerinizi düzenleyelim**' diye teklifte bulunuyor.

Başbakan, ‘Bu kadar mı içli dışlılar’ demekten kendini alamıyor ama CIA Başkanı’na **olumlu ya da olumsuz hiçbir yanıt vermiyor**.

Dikkat edin.

Tarih 2012 yılı Eylül ayı.

(http://yenisafak.com.tr/yazarlar/AbdulkadirSelvi/cia-baskaninin-gulen-teklifi/51578)

Tarihe dikkat edin; Eylül 2012..

İsrail özür diledi mi, diledi.. Türkiye bu özrü kabul etti mi, etti..

Peki, neyin karşılığında özrü kabul ettiniz?..

Özrü kabul etmenizin karşılığında ne aldınız?..

Galiba hiçbir şey..

Ancak, madem ki sonunda böyle geri adım atacaktınız, daha baştan CIA Başkanı’na “Tamam arkadaş, o halde **Gülen’in Türkiye’de ikâmet etmesini sağlayın**, buna izin verin” diyemez miydiniz?!

O sıralarda Gülen Türkiye’ye gelmiş olsaydı, “**paralel devlet**” diye bir sorununuz kalmayacaktı.

Siz, CIA Başkanı’nından onu istemek yerine, Türkçe Olimpiyatları’na katılıp, **“Türkiye’ye dön” çağrısı yaparak zannınızca “kurnazlık” yaptınız**.

Gülen, CIA izin vermeden, Türkiye’ye dönebilir mi?!.. Sizin onu çağırmanız, dönmesi için yeterli olur mu?!..

Tilki, ağacın dalına konmuş olan kargaya, ağzındaki peynir düşsün diye, “Karga kardeş, hadi şu kadife sesinle bir şarkı söyle de dinleyelim” diyor. Tamam, karga

belki söyleyecek de, arkasında ona, neyi yapabileceğini, neyi yapamayacağını söyleyen bir kartal var..

ALMANYA’NIN MEYDAN OKUMASI KARŞISINDA

Ağustos 2014’te, dönemin İçişleri Bakan **Efkan Ala**, internetteki neredeyse bütün haber sitelerinde aktarılan açıklamasında şu ifadelere yer vermişti:

> “Almanya Federal İstihbarat Servisi’nin ‘5 yıl’ süreyle Türkiye’yi dinlemesini ‘normal’ olarak karşılıyoruz. Ancak bu dinlemeler kamuoyu önünde olmayacak, kamuoyu önüne yansımayacak şekilde olursa.”

Türk Hükümeti, Alman Hükümeti’nin ve gizli servisinin ***Berliner Zeitung*** gazetesindeki bir yorum yazısı ile verdiği mesajı alıp kabul etmiş görünüyordu.

Ne diyorlardı, “Türkiye dinleme meselesini büyütmek istemiyor, çünkü çekiniyor”:

> “Türk hükümeti, BND’nin istihbarat faaliyetlerini şantaj potansiyeli olan bilgilerin toplanması olarak yorumlayabilir. Ankara’nın temkinli tepkisi, BND’nin elindeki belgelerden **çekindiğinin** ve Berlin ile büyük bir **ihtilaf içinde olmak istemeyişinin** bir işareti olarak yorumlanabilir. Şimdi Ankara’da şu soru sorulacak: BND, **yolsuzluk skandalı** konusunda neler biliyor? Ajanlar, **IŞİD militanlarıyla** resmi mercilerin olası **bağlantısı** konusunda ne tür bilgiler edindi? Bu tür iç işlerine dair bilgiler dışarıya sızarsa, iç ve dış siyasette bir **deprem**e yol açar.”

Evet, elin gâvurunun dediği gibi oldu… Bizimkiler, meseleyi unutmaya dünden razılar..

Hani siz meydanlarda nutuk atıyor, **Allah’tan başka kimseden korkmadığınızı** ilan ediyordunuz, ne oldu?..

Hani sizin herhangi bir yanlış iş yapmanız mümkün değildi, şayet ortaya bir dinleme kaydı dökülürse bu **ya montaj ya da dublaj** olabilirdi?.

Türkiye'de neler döndüğünü elin Alman'ı bilecek, **biz bilmeyeceğiz, "kamuoyu önüne dökülmeyecek"**.. Efkan Ala'nın söylediği bu..

Türk milleti bilmesin de, kim bilirse bilsin..

Neden Almanlar'a, "Bizi nasıl dinlersiniz arkadaş?" diye hesap soramıyor, onların meydan okumaları karşısında, **"Hodri meydan!"** diyemiyorsunuz?

"Biz de sizin ipliğinizi pazara çıkarırız, neler çevirdiğinizi dünya âleme ilan ederiz" diye karşılık veremiyorsunuz?

Neden gücünüz sadece **kendi vatandaşınıza yetiyor?**

Neden, ateş olsa cirmi kadar yer yakacak zayıf ve güçsüz vatandaşlarınızı takip ediyorsunuz da, sizin başınıza bunca çorap ören devletlere karşı elinizden hiçbir şey gelmiyor?

Bu milletin ekmeğini yiyor ve bu milletin fertlerinin ensesinde boza pişiriyorsunuz, fakat **asıl düşmanlara gücünüz yetmiyor..**

Bu milletin yediğiniz içtiğiniz ekmeği gözünüze dizinize durmaz mı?!..

TEK UMUT

Yeni Şafak gazetesi yazarı **Yusuf Kaplan**, Ağustos 2014'te şunu yazmıştı:

> "Filistin davasının öncülerinden Şeyh Salah, Telaviv'de (yere dikkat!) İsrail soykırımını protesto gösterisinde şu pankartı açmış: 'Bütün Dünya, Güçlü Bir Türkiye'ye Muhtaç'.
>
> "Bu pankart, her şeyi özetlemeye yetiyor: Dün olduğu gibi, yarın da, Türkiye, her yerde TEK UMUT.
>
> "Bu umudu büyütmek, her bakımdan gerçeğe dönüştürmek için çaba göstermek yerine, kendi süflî emellerini gerçekleştirmek adına, bu umudu söndürmeye kalkışanlar, iki dünyada da kaybederler, 'yanarlar'."
>
> (http://yenisafak.com.tr/yazarlar/YusufKaplan/turkiyenin-yukselisi-ve-ingilizlerin-karsi-atagi/55154)

Adamın hangi hatasını düzelteceksiniz ki!..

Birincisi, bir müslüman, bir muvahhid, **tek umut olarak Allahu Teala**'yı görmelidir.

Hz. Ömer, sırf zaferi Allahu Teala'dan değil de **Halid bin Velid**'den bilmeye başlayacaklar diye, o büyük komutanı görevden almıştı.

Siz ise, farkında olmadan **insanlara Allahu Teala'yı unutturmaya ve yerine Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni oturtmaya çalışıyorsunuz.**

İkincisi, ahirete ilişkin bildirimler ancak vahiyle yapılır. *"Bu umudu büyütmek, her bakımdan gerçeğe dönüştürmek için çaba göstermek yerine, kendi süflî emellerini gerçekleştirmek adına, bu umudu söndürmeye kalkışanlar, iki dünyada da*

kaybederler, ‘yanarlar’.” şeklindeki ifade, **ancak vahiy alan bir peygamber** tarafından söylenirse anlam taşır.

Sıradan bir insanın söylemesi ise, **gaybı taşlamak**tır.

İmam Nevevî’nin ***Riyazü’s-Salihîn***’e aldığı sahih hadîste, arkadaş olan bir abid ile bir günahkârın durumu anlatılır. Bir gün abid, günahkâra “**Allah seni afvetmeyecek**” der, ikisinin de canını alan Allahu Teala, asıl o abidi afvetmediğini bildirir.

Üçüncüsü, kelin ilacı olsa kendi başına sürer.. Senin umut dediğin Türkiye’nin, Anayasa’sındaki İslâm’a göre şirk olan ifadeleri bile değiştirmesi **umudu yok**..

Bu, bir hayal.. (İslâm’a göre şirk, Atatürkçülüğe göre ise, çağdaşlık.)

×

Yeni Şafak’ın o dönemdeki bir başka yazarı, **Cem Küçük** ise, açıkça, “Ben MİT adına konuşuyorum” demeye getiriyordu.

Ağustos 2014’te bir yazısında şunları ileri sürdü:

> “Ama cemaatin yaptığı bir iş daha var. Detayları ilerleyen zamanlarda çıkacaktır. Uluslararası silah ticaretinde cemaatin de parmağı var. Özellikle İsrail’e satılan ya da İsrail’in sattığı silahlarda aracılık yapanlardan bazıları cemaatin gizli isimleri. Türkiye Cumhuriyeti devleti bu detayları biliyor. Zamanı geldiğinde elbette bunlar da ortaya çıkacaktır. O vakit çok daha geniş bir şekilde bu kirli işler de konuşulacaktır. Düşünün dini bir cemaat silah işlerine giriyor. İsrail’e aracılık ediyor. Sırf bu işi paravan şirketler kuruyor. O silahlarla bugün Filistin’de bebekler, kadınlar öldürülüyor. Hem de acımasızca. Bu gerçekler açıklandığında bunları bile inkar etme yoluna gideceklerdir ama artık nafile.”

(http://yenisafak.com.tr/yazarlar/CemKucuk/tatar-ramazan-ve-cemaatin-silah-isleri/55152)

Son günlerde **İsrail'le olan milyar dolarlık ticaret**, Başbakan'ın oğlunun **gemilerinin İsrail'e mal** taşıması iddiaları vs. gündeme geldi ya, illa da bir başkasına bu şekilde taş atmaları gerekiyor.

Fakat, elde **somut bilgi ve belge** bulunmadığı, masa başında rivayet uydurulduğu, Cem Küçük'ün ifadelerinden belli..

The Cemaat'in içinde, Cem Küçük'ün yaptığı suçlamaları hak edecek insanlar bulunmadığı söylenemez. Daha kötüsünü bile yapabilirler. Fakat, insanları ve bir cemaati bu şekilde delilsiz, somut/müşahhas belge ve bilgilere dayanmayan suçlamalarla karalayamazsınız.

Bu ancak sizin **yalancılık ve iftiracılığınızın** sınır tanımadığını gösterir.

*

Bana göre, Cem Küçük baştan sona yalan söylüyor. The Cemaat'e kefil olmam, "Böyle birşeyi yapacak kadar alçalamazlar" diyemem, fakat, **Cem Küçük'ü bilgilendirenlerin böylesi yalan ve iftiraları su içer gibi rahat üretebileceklerini** çok iyi biliyorum.

O yüzden, iddialarını ispat etmedikçe, Cem Küçük'ün basit bir yalancı olduğuna inanmayı tercih ederim. Bence, öyle..

Ancak, **belgeli olan başka bilgiler** var.

AKP iktidarı, **görünüşte** İsrail'e küfredip duruyor, fakat **fiilen** İsrail'le ilişkilerinde çok fazla bir gerileme olmadı.

Adamların Gazze’ye gidip canlarını tehlikeye atmalarını istemiyoruz, fakat İsrail’le olan ticaretlerinden kazandıkları **paracıklardan vazgeçme**ye bile niyetleri yok gibi görünüyor.

Sonra da, bunu gündeme getirenler için, Cem Küçük’ün yaptığı şekilde, rivayetler uyduruluyor. Peki somut bilgi ve belge?.. O, **ilerde** ortaya çıkacakmış.. “Ölme eşeğim ölme, yaz gelince..” Tabiî ilerde kimse, bugünlerde tartışılan konuları, atılan iftiraları hatırlamayacak..

*

Evet, The Cemaat’in İsrail’le ilişkileri konusunda somut bilgi ve belge yok.. Fakat AKP’nin İsrail’le olan **gizli** dostluğu belgelenmiş durumdaydı.

CHP Yalova Milletvekili Muharrem İnce, Cem Küçük’ün bunları yazdığı günden sadece iki hafta önce, Meclis kürsüsünde **AKP iktidarı**nın İsrail’le yaptığı “**gizli anlaşmalar**”dan söz etmişti.

İfadeleri şöyleydi:

> “Az önce Grup Başkan Vekili Sayın Ahmet Aydın, Sayın Tanju Özcan konuşurken “Gizli anlaşmalar yapıp yapmadığımızı nereden biliyorsunuz?” dediniz. Bakın, ben verdiğim bir soru önergesine Sayın Ahmet Davutoğlu imzasıyla verilen cevabı okuyorum, devletin resmî belgesi: “Bölgedeki ve dünyadaki birçok ülkeyle olduğu gibi, İsrail ve ülkemiz arasında da çeşitli anlaşmalar akdedilmiştir. Diğer ülke ve uluslararası kuruluşlarla olduğu üzere, İsrail’le de siyasi, ticari, kültürel ve askerî olmak üzere çok yönlü ilişkilerimiz karşılıklı imzalanan bu anlaşmalar çerçevesinde yürütülmektedir. İkili ve çok taraflı ilişkilerin geliştirilmesini amaçlayan bu anlaşmaların üçüncü ülkeleri hedef alan bir yönü bulunmamaktadır. Bununla birlikte, söz konusu anlaşmalardan bazıları, hizmetin gereği dolayısıyla, gizli olup bunlar dışındakiler Resmî Gazete’de

yayımlanmaktadır. Hani sürekli olarak en başta MHP'yi suçladınız ya, MHP'yi hep suçladınız…

"Tarihi de söyleyeyim: 9 Kasım 2009, soru önergesinin tarihi. Hep MHP'yi suçluyordunuz ya "Hükûmet ortaklığınızda Suriye'yle gizli anlaşmalar yaptınız." diye; işte, ben de size, sizin İsrail'le gizli anlaşmalar yaptığınızı Dışişleri Bakanı Sayın Davutoğlu'nun imzasıyla… "Biz yaptık." diyor. "Gizli olanlar, Resmî Gazete'de yayımlanamayanlar, onlar ayrı ama Resmî Gazete'de yayımlananlar da var." diyor. Demek ki İsrail'le de gizli anlaşmalar yapmışsınız.

Değerli arkadaşlarım, "Bir Musa gelir." diyordunuz, meğer bir USA geliyormuş.

(https://www.odatv.com/siyaset/14-soruda-akpyi-nakavt-etti-61985)

Fazla söze gerek yok.. **AKP'nin İsrail politikası** işte böyle birşey..

Bir yandan da, internet üzerinden **Ak troller** denilen elemanlara, İsrail aleyhtarı kampanya düzenletiliyor.

Maksat belli: **Gündem belirlemek**..

Tutup, İsrail'e küfretme korosuna karışırsanız, asıl konuşmanız gereken konuları unutmuş, başkasının gündem belirleme operasyonuna alet olmuş olacaksınız. Karışmazsanız, "Vayy, müslümanın derdiyle dertlenmiyor" şeklindeki ithamlarla yüzleşmek, bunlara cevap vermek zorunda kalacaksınız.

Gel de, Stephen Covey'in, "***Etkili İnsanların Yedi Alışkanlığı***" kitabında yaptığı "etki alanı – ilgi alanı" ayrımını hatırlama.

Gazze'den bahsedip duracak, "**etki alan**ı"nız dışındaki bir konuda boğulacaksınız. Fakat **hükümet, "etki alanı" içindeki adımları atmayacak**; gizli anlaşmalara,

ticarî işbirliğine son hız devam edecek. Bunu maskelemek için de, halkın karşısında **İsrail karşıtı nutuk** atacak.

Ve bir yandan da, ülkenizdeki, sizi yakından etkileyen sorunları **unutmuş, uyuşturulmuş** olacaksınız. Ülkenizde ne **dolaplar döndüğü** konusunda durup düşünmeye vaktiniz kalmayacak.

STRATEJİK SIĞLIK

‘Stratejik sığlık’ kavramını, tahmin edilebileceği gibi, Ahmet Davutoğlu’nun “**stratejik derinlik”** icadından esinlenerek kullanmış bulunuyoruz.

Erdoğan’ın **The Cemaat** konusunda izlediği ‘strateji’ye baktığımızda, bunların kerameti kendinden menkul derinliklerinin bir seraptan ibaret olduğunu anlıyoruz.

Durumları, Ziya Paşa’nın mısralarını akla getiriyor: “*Yıldız arayıp gökte nice turfa müneccim* / *Gaflet ile görmez kuyuyu rehgüzerinde.”*

Derin işler peşindeler, fakat bu arada en basit gerçekleri unutuyorlar.

Akıllarınca kimsenin çözemeyeceği numaralar peşindeler, fakat **en basit oyunların kurbanı** haline geldiklerini anlayamıyorlar.

İnsanları manipüle edip yönlendirmek için tarih boyunca kullanılan en basit fakat basit oldukları ölçüde etkili yöntemlerden biri, onları **havuç ve sopa**, bir başka deyişle **zer (altın) ile zor** dilemması ile kuşatmaktır.

İkinci bir basit fakat etkili yöntem ise, **iyi polis – kötü polis** oyununu sahnelemekten ibarettir.

*

İnsanların, bu oyunlar konusunda bilgisinin bulunması çok fazla birşey ifade etmez. Bilirsiniz fakat unutursunuz, yaşadığınız olayların duygu dünyanızda yol açtığı anafora kapılıp duygusal kararlar alırsınız, rasyonel davranamazsınız.

28 Şubat Süreci sırasında ABD, Türkiye’deki İslamî kesimlere karşı havuç ve sopa politikası uyguladı. İyi polis – kötü polis oyunu çerçevesinde onları kendi ağına çekti.

TSK ve MİT'teki uzantılarına dindar kesimi dövdürdü, onları "kötü polis" olarak kullandı, bu arada da kendisi "iyi polis" olarak sahneye çıktı.

Bu süreçte **Fethullah Gülen**, kurtuluşu ABD'ye sığınmakta buldu.

Erdoğan da, ABD'ye gidip destek sözü aldı, Yahudi nişanıyla taltif edildi. (Batılılar, **"övgü açlığı"** çeken şahsiyeti gelişmemiş tipleri kullanmakta mâhirdir. Bir adam ki, **"Cameron benim maçımı izlemiş, attığım ikinci gole hayran olmuş"** diyorsa, diyebiliyorsa, o adamın bu ruhsal açlığından yurtiçinde "fırsatçı yalakalar", yurtdışında da "kurnaz manipülatörler" sonuna kadar faydalanmazlar mı?!)

ABD'nin amacı, "**siyasal İslam**"ın tasfiyesiydi. Fethullah Gülen'in "**ılımlı İslam**"ının (bir başka deyişle **Amerikan İslamı**'nın) benimsenmesini istiyordu.

*

Aynı şekilde, Türkiye'deki siyasal İslamcı **Millî Görüş** hareketinin yerini AB yanlısı, muhafazakâr demokrat ve laikliği içselleştirmiş bir kasaba müslümanlığının almasını hedefliyordu.

Bu konuda ABD ile Erdoğan arasında **zımnî** bir mutabakat oluşmuş, Erdoğan bu dünyevî açıdan **kârlı ihaleyi** tek başına almıştı.

Ancak, 2007 yılından itibaren Erdoğan, ABD tarafından kullanılıp atıldıklarını düşünen ve "**derin hayalkırıklığı**" yaşayan 28 Şubat zihniyeti sahipleri ile işbirliği yapmaya başlamış bulunuyordu.

Aralık 2008'de **İsrail'in Gazze** konusunda Ankara'ya çektiği numara da, işini tuzu biberi olmuştu.

Böylece Erdoğan, tedrîcen, The Cemaat ile yolunu ayırma noktasına gelmişti.

Sonra Erdoğan'ın, **ABD**'ye, The Cemaat konusunda "yalvardığını" ve işbirliği teklif ettiğini gördük.

Böylece Tayyip, **iyi polis – kötü polis oyunu**nun kaybedeni olarak ortaya çıkıyor.

Kötü polisi, iyi polise şikâyet ediyor.

Zaten "iyi polis"in istediği de bu, "saftirik" vatandaşın "kötü polis"ten kaçıyorum derken, (bir **tape**'de geçen ifadede dile getirildiği şekilde), gidip ona sarılması..

Evet, "kötü polis"e düşen rol, gerçekte, burnundan kıl aldırmayan, "iyi polis"i adamdan saymamaya yeltenen vatandaşı, "iyi polis"e yalvaran ve ona karşı minnet duygularıyla dolmuş bir sünepeye dönüştürmekten ibarettir.

*

Devlet ciddiyetine ve vakarına sahip olanlar, böylesi bir durumda gidip ABD'ye yalvarmazlar, "Adamınız sizin olsun" derler, "iyi polis"e yalvarmadan ne yapmaları gerekiyorsa onu yaparlar.

Onur, haysiyet ve izzetlerini korurlar.

Ayrıca, ülkesindeki "iyi polis"in oyununa geldiğinin farkında olmayan "kötü polis" yandaşlarını aşırı biçimde "dövmek"le, gerçekte "iyi polis"in tezgâhına gelmiş olacaklarını anlarlar.

Evet, **Gülen'i istemekle Erdoğan, stratejik açıdan oyuna gelmiş bulunmaktaydı.**

Bu talep, "iyi polis"e bahşedilmiş bir onurdur. **Bir tür biattır.**

ABD Gülen'i vermezse, bu, onu isteyenler açısından bir **zül** olur.

Vermesi durumunda da, ABD’nin bu topraklardaki asıl adamının Gülen değil Erdoğan olduğu, Erdoğan’ın hatırı için ABD’nin onu göz kırpmadan feda ettiği **belgelenmiş olur.**

İstememek gerekiyordu.

CIA'İN DİNLEDİĞİ TÜRKİYE

Eylül 2014..

Türkiye gazetesi haberi şöyle vermişti:

> **Erdoğan: Dinleme iddialarını Obama'yla konuşuruz**
>
> "Önümüzde NATO zirvesi var, sonra BM Genel Kurulu. Türkiye ile ilgili süreci, liderlerle bir araya geldiğimizde çok açık, net konuşacağız"
>
> Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, ***Der Spiegel*** kamuoyuna sızan istihbarat belgelerine dayandırdığı "ABD de Türkiye'yi dinlemiş" iddiasına ilk kez cevap verdi. Erdoğan, ilk yurt dışı ziyaretini gerçekleştireceği KKTC'ye hareket etmeden önce Atatürk Havalimanı'nda basın toplantısı düzenledi. Dinleme iddiasına ilişkin soru üzerine "Daha önce Amerika, Almanya'yı dinlemişti ve Almanya'da ciddi bir hesaplaşma olmuştu" diyen Cumhurbaşkanı şöyle devam etti: "Aynı şey Amerika için de olmuştu. İstihbaratı güçlü ülkelerin farklı ülkeleri dinlememe diye bir şeyi yoktur. Hepsi yapıyor. Önümüzde NATO zirvesi var, sonra BM Genel Kurulu. Tabii Türkiye ile ilgili süreci, liderlerle bir araya geldiğimizde çok açık, net konuşacağız. Zannediyorum ki dünya barışını tehdit eden bu tür açıklamaları, daha kontrol altına alma gibi bir durumları olabilir."
>
> (http://www.turkiyegazetesi.com.tr/gundem/182345.aspx)

Almanya Cumhurbaşkanı'nın Türkiye ziyaretinde yaptığı bazı açıklamalar üzerine celallenen, "bakan" unvanını verdiği "evet efendimci"lerinden Emrullah İşler'in **"densiz"** diyerek tepki göstermesini sağlayan Erdoğan, bu haber karşısında birden bire munis, kibar, nazik bir efendilik abidesine niye dönüşmüştü diye düşünmüş olabilirsiniz.

Muhtemelen ***Der Spiegel***'in haberi Alman istihbaratının bu "densiz" lafına bir cevabıydı..

Erdoğan'a da, oyuna gelmeme adına kibarlık rolü ve "Olur böyle vakalar" olgunluğu düşüyordu.

Evet, Erdoğan, Almanya, İngiltere ve ABD'nin Türkiye dinlemeleri ortaya çıkınca, birden bire çok anlayışlı, çok nazik bir insan haline gelmek zorunda kalmıştı.

Obama vs. ile karşılaşınca bu dinlemeler konusunu gündeme getireceğini açıklamıştı.

Acaba ne diyecekti?.. "Bana bak lan, Barak mısın nesin, **müttefike bu yapılır mı lan hain**, ihanet ha, ihanetin ne olduğunu göreceksin. **Kuşcu Eşreflerim senin ciğerini sökecek, kemiklerini kıracak.. Senin CIA'in var da benim MİT'im yok mu lan!**" filan mı diyecekti?

Yoksa, **Efkan Ala** gibi, "Sayın Obama, olur böyle şeyler, fakat **kamuoyuna sızmasın**. Siz bilin, ama benim milletim bilmesin. Ne konuştuğumuzu **Türk milleti bilmesin de, kim bilirse bilsin. Benim milletim uykuyu çok sever, uyumaya devam etsin**" diye mi konuşacaktı?

YENİ İSLAM NE YANA DÜŞER USTA, SAHİH İSLAM NE YANA?

Dönemin Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, Ekim 2014'te, Diyanet İşleri Başkanlığı ile Türkiye Diyanet Vakfı'nca Anadolu Gösteri ve Kongre Merkezi'nde düzenlenen II. Uluslararası Kültür Şöleni'nde şunları söylemişti:

> "Kim ne derse desin, ne söylerse söylesin, bizim kültürümüz ve medeniyetimiz bir barış kültürüdür. Son dönemde, özellikle 11 Eylül sonrasında, İslam'ı terörle ya da aşırılıkla özdeşleştirmeye çalışanlar ne kadar vahim bir hata içinde olduklarını bu neslin temsil edeceği **yeni İslam anlayışı**yla anlayacaklar.
>
> "Yine yakın coğrafyamızda, mezhep farklılıkları üzerinden Müslümanı Müslümana kırdırmaya çalışanlar, din farklılıkları üzerinden asırlarca aynı sokağı, şehri, mahalleyi paylaşmış Müslümanları, Hristiyanları, Sünnileri, Şiileri, Nusayrileri birbirinden ayırmaya çalışanlara bu **yeni İslam anlayışı** içinde yetişen yeni nesil en güçlü cevabı verecek."
>
> (http://www.haber7.com/dis-politika/haber/1033695-davutoglu-onlara-cevabi-yeni-nesil-verecek)

Sorunlu bir "dil", sorunlu bir anlatım..

Aslında, Batı'nın **"terör"** ve **"aşırılık"** tanımlarının yürütmekte oldukları **psikolojik savaş**ın araçları olduğunu Davutoğlu benden daha iyi bilir.

Savunmacı ve özür dilemeci bir dille onların **kavramlarını ödünç alma**nın davayı baştan kaybetmek anlamına geleceğini de yine benden daha iyi kavramış biridir.

Ancak, o sırada Dışişleri Bakanı olmasının verdiği lüzumsuz ve yanlış "sorumluluk" duygusuyla, dinî konularda "**sorumsuzca**" konuştuğu görülüyor.

Yaptığı "barış" vurgusundaki "temel" yanlışlığın anlaşılması için, merhum Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır Hoca'nın 1920'lerde, 30'larda yazdığı ***Hak Dini Kur'an Dili*** tefsirinde yer alan ifadeleri onun da, kendisini "sessizce" dinlemiş olan Diyanet yetkililerinin de okumasında (veya bir kez daha okumasında) yarar var (Bakara Suresi'nin 190. ayetinin tefsiri):

> Bu noktada **Avrupalıların, İslâm dini hakkında iki çelişkili fikir** yaymakta olduklarını görüyoruz:
>
> Bir kısmı, doğrudan harp ilanının kararlaştırılmış, caiz bir mesele olduğunu bahane ederek **İslâm'ın, saldırgan ve sırf kılıç kuvvetiyle yayılmış bir din olduğunu iddia** etmek suretiyle onun ilmî, edebî, hukukî, ahlâkî, sosyal bakımdan müsbet olan manevî nüfuzunu inkar etmek istiyor. Bu fikir, İslâmî delillerin ilmî kuvvetine karşı koyma imkânı göremediklerinden dolayı; İslâm'ın hiç bir dinde görülmemiş olan yayılma mucizesini, sırf kılıç kuvvetine dayandırarak onu Hıristiyanlık taassubuyla **hissî (duygusal) bir yoldan** vurmak isteyen eski Hıristiyanların neşriyat kalıntılarıdır. Halbuki bunlar, bu saldırı ile kendi davalarını iki yönden çelişkiye düşürmektedirler. Çünkü bir taraftan Hıristiyanlığın emrine aykırı olarak, **Haçlılar** devrinden beri Hıristiyanları hep silaha ve tecavüze sevketmişler; diğer taraftan da genel olarak harbi, din fikrine ters göstermekle hem kendilerini, hem de mensub oldukları geçmiş ilâhî kitapları yalanlamışlar; aynı zamanda bununla son Peygamber'in cihad ile görevlendirileceği hakkında geçmiş kitaplardaki mucizeleri gizlemek istemişlerdir.

İslâm'ın sırf kılıçla yayıldığı iddiası, tarihe ve İslâm'ın hükümlerine karşı iftiradır. Gerçek şu hadis-i şerifin içindedir: **"Allah Teâlâ, Kur'ân ile defetmeyeceği bazı kötülükleri kılıç ile defeder."**

İlmî ve aklî deliller söz anlayan, ilme saygı duyan, insafı olanlar içindir. Bunları tanımayan ve fırsat bulduğu zaman her hakkı ve her çeşit mukaddesatı çiğneyen ve çiğnemek için bekleyenlerin bozgunculuğunu önlemek, ancak kılıçla mümkün olur. Bunun için aslında iyi bir şey olmayan **harp**, ilim ve akıl, öğüt ve irşad dinlemeyen ve sırf şehvetlerden, garazlardan doğan **büyük büyük fitnelere göre şerrin en zararsızı olur**. Böylece **itibarî bir güzellik** kazanır. İcabına göre müdafaa, icabına göre taarruz harplerine girişmek, dinî bir vazife ve güzel görünen bir şey bile olur. Böyle olması için de bunun **ancak Allah yolunda, hak yolunda, hak uğrunda yapılması** ve bu niyetle hareket edilmesi lazım gelir. Çünkü **başka maksat takib edenler, fitneyi defetme bahanesiyle daha büyük fitneler icad ederler.** Zulme boyun eğmek, zulmü desteklemek olduğu zaman, dinin gereğine aykırı olacağı gibi; **hak ve hayrı genelleştirmeye çalışmamak da din fikrine aykırıdır.** Fitneler hem bastırılmalı, hem önüne geçilmelidir. Hak ve hayra engel olan şeyler ortadan kaldırıldığı zaman İslâm, her hâlde bütün insanlığın koşarak geleceği tek ilâhî dindir.

Buna karşılık **ikinci kısma** gelince bunlar: "İslâm dininde harb yalnız müdafaa halinde meşru kılınmış, müdafaa mecburiyeti olmadıkça harb caiz görülmemiş ve İslâm silahla değil; silahı terk etme teorisiyle, ilim ve akla, hak düşünceye verdiği önemle, ikna gücü ve diliyle yayılmıştır" diyorlar. **Bunlar İslâm'ı savunur gibi görünerek Kur'ân'daki bütün savaş emirlerinin, müdafaa harbine mahsus olduğunu ve müslümanlıkta doğrudan harp ilanına ve taarruza cevaz olmadığını iddia ediyorlar.** Bunlar da Avrupa ve Hıristiyanlık açısından daha ince ve **derin** bir siyaset fikri takib eden, bazı yeni kalem sahiplerinin

fikirleridir. Bu zatlar, pek alâ bilirler ki **harbin caiz olmasının müdafaa hali ile sınırlı olması, netice itibariyle müdafaa imkanının da çekilip alınmasına sebeptir.** Gerektiğinde düşmanın önüne geçebilmek için doğrudan taarruz edebilme hakkından mahrum olanlar, her zaman denemezse de çoğunlukla müdafaa gücüne de sahip olamazlar. Bu ise müdafaa hakkının da alınması demektir.

Bunu bildikleri için **işgalleri altına aldıkları müslümanları maddi ve manevi bakımdan, silahtan soyutlamak için görünürde İslâm dininin lehinde görünen telkinlerle yine İslâm aleyhinde ince bir tertib yapmış oluyorlar.**

Birinciler: "Müslümanlık ne fena şey! Çünkü silah emrediyor" diyorlar. Berikiler de: "Müslümanlık ne iyi şey! Çünkü silahı bırakmayı emrediyor" diyorlar. Bu iki fikir, netice itibariyle müslümanların silahını almak maksadında birleşiyor. Yeni olan, bu ikinci fikri gerçekten insanlık ve İslâmiyet lehinde ilmî bir fikir zannederek bu sayede İslâm'ın yayılmasına hizmet edeceğiz **hayaliyle** desteklemeye ve yukarıdaki nesih meselesini aksine yorumlamaya çalışan bazı İslâm yazarlarını da işitiyoruz….

Doğrusu İslâm dininde ilk emirlerden itibaren müdafaa hakkı meşru olduğu gibi, ihtiyaç hâlinde, Allah yolunda olmak üzere taarruz hakkı da meşrudur. Hatta gerektiğinde bir vazifedir…. **Allah yolunda olma kaydı, her harbin esasıdır. Bu, düşünülmedikçe harp ve çarpışmaya asla cevaz yoktur.**

Bundan dolayıdır ki Avrupalıların düşündükleri mânâ ile, "Saldırgan harbin, İslâm dininde yeri yoktur" demek caiz olabilir. **Din fikrine ters düşecek harp de ne müdafaa, ne taarruzdur.** Allah yolunda ve hak bir iş uğrunda olmayan, **tağut fikri** ve sırf saldırma maksadiyle olandır. Halbuki

> İslâm’da harp halinde bile, harbi güzel gösterebilecek gayeye aykırı olarak saldırma haramdır. Bunun için taarruz harbinde de riayet edilmesi gereken **harp hukuku** vardır. Bunu, **insanlık tarihinde ilk önce** İslâm dini ortaya koymuştur. “Haksız yere taarruz etmeyiniz. Çünkü Allah, haksız taarruz edenleri sevmez.” (Bakara, 2/190). Bu bakımdan, “İslâm dini sırf silah kuvvetiyle yayılmış bir saldırı dinidir” demek, sırf iftira olduğu gibi, “İslâm’ın yayılmasında silahın hiç hizmeti yoktur” demek de Kitap ve Sünnete aykırı bir yalan olur.

*

Davutoğlu, merhum büyük alim Elmalılı’yı okumak suretiyle sadece İslam’ı değil, uluslararası siyaseti de daha iyi anlama (veya anlatma) imkânına kavuşabilirdi.

Evet, onun konuşmasındaki sorunlu alanı, **yanlış bir “barış” vurgusuna dayanan ve İslam’ın hakikatlerini küresel sistemin çıkar hesaplarına feda etmek** anlamına gelen “**yeni** İslam anlayışı” söylemi oluşturuyor.

İslam ve İslam anlayışı söz konusu olduğunda “yeni” kelimesini kullanmak, daha baştan işe yanlış başlamak demektir. Çünkü İslam, dinde **bid’at**i, yani kendisinde yenilik yapılmasını kesin bir dille yasaklamış, dalalet/sapıklık olarak tanımlamıştır. Bid’at, ibtida kelimesi ile aynı kökten gelir ve bir yenilik başlatma anlamını taşır. **“Yeni” İslam anlayışı**ndan değil, **sahih İslam anlayışı**ndan söz etmek gerekir.

Bu da, ***Kur’an*** ve Sünnet çerçevesinde ümmetin benimsediği anlayıştır. Ve bunun, yeni bir İslam anlayışı üretmek ya da türetmekle bir ilgisi yoktur.

*

Söz konusu sahih İslam anlayışı, tarihte, Müslümanlar’la gayrimüslimlerin birarada yaşamasını başarıyla sağlamıştır. Bu birarada yaşa(t)ma muvaffakiyetini gösteremeyen, topraklarında farklı inanç mensuplarına hayat hakkı tanımayanlar,

Hristiyanlar, Budistler vs. idi. İspanya Hristiyanlar'ın eline geçince sadece Müslümanlar değil, Yahudiler de katliama uğradılar.

Yahudiler'e yönelik **Nazi** soykırımının üzerinden henüz bir asır bile geçmiş değil.

Benzer şekilde Sırplar'ın Boşnaklar'a yönelik soykırımı çok yakın bir zamanda, daha 20 yıl önce yaşanmış bulunuyor.

Yakın bir örnek, Myanmar/Burma..

Bosna'da, Gazze'de, Myanmar'da vs. yaşanan Müslümanlar'a yönelik zulümler BM ve Batılılar tarafından ilgisizce seyrediliyor, fakat Suudiler'in yaptığının aksine Batı etkisi altına girmeyi kabul etmeyip de, "Biz gerçekten bağımsız olarak İslam hukukuna (Şeriat'e) göre yaşayacağız" diyen birileri ortaya çıktı mı, Batı dünyası, bu tür "aşırı"lardan diğer "normal müslümanlar"ı kurtarmak için derhal harekete geçiyor.

Hiç beklemiyor.

Afganistan'da yaşanan budur; IŞİD ise, ABD'nin kurduğu bir sahte İslamcı örgüttü..

PYD'nin, **PKK**'nın bile aklandığı, hatta fiilen "yasal" örgütmüş gibi muamele gördüğü bir dünyada, kendi topraklarını işgalcilere karşı savunma dışında birşey yapmayan **Taliban**'ın payına teröristlik düşüyordu.

Türkiye'nin ise, içimizdeki Türk'e Türk propagandası yapan tiplerin gözboyamalarının aksine, gerçekten bağımsız olamamanın sancılarını yaşadığını görüyoruz..

Barzani, IŞİD'e karşı kendilerine en önce **İran**'ın silah dolu iki uçak göndererek yardım ettiğini, **Türkiye**'nin ise, "iç dengeler yüzünden açıklanmaması kaydıyla" silah yardımında bulunduğunu belirtmişti.

Ve aynı zamanda sözde IŞİD'e karşı küresel bir Haçlı (Haç'a saygı duyanlar) ittifakı kurulduğunu görüyoruz. Bu ittifak, IŞİD'e fiilen fazla bir zarar vermiyor, asıl zararı, bu yeni oluşumun şahsında İslam'ın imajı görüyor. Onu bahane ederek gelip bölgeye yerleşiyorlar.

Ve bu at izinin it izine karıştığı oyunda Haçlılar, İran ve Türkiye, hem perde arkasında, hem önünde yan yana olabiliyor…

Sözleri ayrı, işleri bir..

BATI'NIN KÜRT MERAKI

Önce, ilgili yazıyı okuyalım:

Türkiye'nin ölümcül Kobani hatası!

AB-Türkiye Karma Parlamentosu eski Eşbaşkanı ve ***Zaman*** gazetesi yazarı Joost Lagendijk'ten hükümete Kobani eleştirisi.

Kobani'deki son durumu bugünkü köşesinden değerlendiren ***Zaman*** yazarı Joost Lagendijik Türkiye'nin Kobani konusunda ölümcül hata yaptığını yazdı.

"Türkiye'nin Kobani'deki ölümcül muhakeme hatası" başlıklı yazısında Lagendijik, IŞİD'e karşı Kürtler'i korumayan Türkiye'nin yurtdışında 'ayak sürüyen, hesapçı aktör' olarak algılandığını ileri sürdü.

"Sınırın Türkiye tarafındaki Türk tankları saldırıyı durdurmak için neden tek bir atış bile yapmıyor? Türk ordusunun bir seyirci ve tanık olarak, Kürtler gözlerinin önünde öldürülürken hiçbir şey yapmadığını gösteren fotoğrafları, dünya çapında şöyle bir Türkiye algısı yarattı: bu bekle ve gör yaklaşımının sonucunda binlerce Kürt yaşamını yitirecek olsa bile IŞİD'le doğrudan uğraşmamak için ayak sürüyen, müstehzi ve hesapçı bir aktör."

TERS GİDEN NE İDİ?

Korkarım ki, Türk hükümeti, ABD liderliğindeki IŞİD karşıtı koalisyona dair anlaşılabilir kaygıları, her ne pahasına olursa olsun savaşın dışında kalmanın meşru bir gerekçesi olarak görmekle ölümcül bir hata yaptı. Öncelikle, Ankara'nın eleştirel olmakta haklı nedenlerine bakalım. Türkiye, sadece IŞİD'i yok etmeyip, fakat aynı zamanda Suriye Devlet

Başkanı Beşşar Esed'in nihai olarak devrilmesi planlarını da içermesi gereken etraflı bir strateji için çağrı yaptığında kesinlikle haklıydı. Aynı şekilde Türkiye-Suriye sınırı boyunca bir tampon bölge oluşturulması ısrarında ve Washington'a bu alanlar üzerinde bir uçuşa kapalı bölge sürdürmesi yönünde baskı yapmakta da haklıydı. Bunlar Amerikalılarla tartışılması ve müzakere edilmesi gereken iyi noktalardı.

ÖLÜMCÜL MUHAKEME HATASI

Fakat aynı zamanda, bu yerinde koşulları Kobani'de halihazırda yaşanan dramla doğrudan bağlantılandırmak ölümcül bir muhakeme hatasıydı. Türkiye'nin stratejisindeki ikinci ve benzer bir kusur da, kuşatılmış olan Kürtlere yönelik desteğini, Suriye'nin en büyük Kürt partisi PYD'nin net bir şekilde Esed'in karşısında durmasına ve Türkiye tarafından desteklenen Özgür Suriye Ordusu'nun anaakım isyancılarına katılması koşuluna bağlamasıydı. Yine aynı şekilde, Türk hükümetinin bu meseleleri Suriyeli Kürtlerle tartışması için iyi gerekçeler söz konusu. Ancak, Türkiye'nin, böyle bir anlaşmanın içine çekmek üzere PYD lideri Salih Müslim'e şantaj yapmayı becerinceye dek, Kobani'de bir katliamı engellemek üzere herhangi bir yardımda bulunma kararını ertelemesi, basitçe söylemek gerekirse, insani ve siyasi anlamda savunulamaz bir tutum.
Liderleriyle henüz bir anlaşma yapamadığınız için masum insanlar öldürülürken durup izlemeyi nasıl savunabilirsiniz?

Hepsinin üzerinde, Türkiye, gerçekten de, parmağını kımıldatmazken binlerce Suriyeli Kürt'ün öldürülmesinden sonra, PYD'nin Türk taleplerinde uzlaşma sağlamaya daha istekli olacağını mı düşünüyor?

Peki ya Türkiye'nin kendi Kürt sorunu için bulmaya çalıştığı vadesi çoktan geçmiş çözümü ne olacak?

Ankara, sanki Kobani'de hiçbir şey olmamış gibi, PKK ile müzakereyi sürdürebileceğine hakikaten inanıyor mu?

Aksinin doğru olduğuna kaniyim: Türkiye ancak Kobani ve başka yerdeki Suriyeli Kürtlerin kurtarılması için devreye girdiğinde ve girerse, onları Esed'e karşı savaşa katılmaya, mevcut sınırlara saygı göstermeye ve Türkiye'ye yönelik saldırılardan sakınmaya ikna edebilecektir. Hakeza, PKK ile bir anlaşma, ancak Türkiye'nin Davutoğlu'nun öne sürdüğü biçimde, Kürt yaşamlarının Türklerinki kadar değerli olduğunu göstermesi durumunda, somut bir hal alacaktır.

(http://www.internethaber.com/turkiyenin-olumcul-kobani-hatasi-728265h.htm)

XVII. yüzyılda yaşamış Osmanlı şeyhülislamlarından Mehmet Bahaî Efendi, bir şiirinde şöyle der:

Zahidin her ne kadar ta'nı firavan olsa
Ana gam yemez idik zerrece irfan olsa
Sıdk ile mezheb-i İslâm'da pûyan olsa
Bize mülhid diyenin kendüde îman olsa
Dahleden dinimize bari müselman olsa.

Bugünkü Türkçe'yle şu söyleniyor: Dünyayı terk eden zühd sahibi insanın, her ne kadar ayıplaması çok olsa da, ona gam yemezdik. Yeter ki bizi ayıplayanın zerre kadar irfanı olsun; doğrulukla İslâm yolu üzerinde koşan olsun. Bize dinsiz diyenin kendisinde iman olsa, dinimize karışan bari Müslüman olsa ya..

Lagendijk'in yazdıkları, **şeytanca bir mantığın ürünü**..

Önce, rüşvet-i kelâm olarak, "Türkiye şu konularda haklıydı" diyerek ağzımıza bir parmak bal çalıyor.

Ancak bu, hayalî bir bal..

Gerçeklikte hiçbir kıymeti yok..

Bu kanlı oyunun asıl **hesapçı, müstehzî ve ayak sürüyen** aktörleri ABD ve Avrupa..

*

Madem Kürtler'i bu kadar düşünüyorsunuz, neden Türkiye'nin haklı taleplerine hemen "Evet" demiyor da, onu tek başına ateşin ortasına sürmek istiyorsunuz?

Neden ayak sürüyorsunuz?

Çözüm çok kolay ve basit: Türkiye'nin makul ve haklı taleplerine "Evet" dersiniz, iş olur biter.

Fakat, Avrupalı caniler, buna yanaşmıyorlar. Bunun yerine, Lagendijk gibi şeytanlaşmış tipler üzerinden Türkiye'ye bir de **psikolojik baskı** yapıyor, **aşağılama**ya çalışıyorlar.

Hem siz neden, **Gazze ve Myanmar gibi coğrafyalar söz konusu olduğunda "Bekle ve gör!" bile demiyor da, canilerden yana taraf oluyorsunuz?**

Lagendijk'e göre, Türkiye PYD gibi, **tanım gereği terör örgütü** kabul edilmesi gereken oluşumlara "koşulsuz" destek vermeliymiş..

Fakat, **Batılı "müttefiklerimiz", müttefiki olduğu halde Türkiye'ye "koşulsuz" destek vermeyecek, hatta "koşullu" destek bile vermeyecek..**

Lagendijk'in istediği bu..

Evet, ***Zaman*** gazetesi yazarı Lagendijk efendi, Türkiye'ye şunu soruyor:

> “Liderleriyle (PYD lideri Salih Müslim’le) henüz bir anlaşma yapamadığınız için masum insanlar öldürülürken durup izlemeyi nasıl savunabilirsiniz?”

Bir kere, **bu “masum insanlar”, silahsız insanlar değil.. Oturmuş bir terör örgütü kurmuşlar: PYD.**

İkincisi, bu masum insanlar şayet öldürülmek istemiyorlarsa, buyursun Türkiye’ye gelsinler, canlarını kurtarsınlar.

Türkiye, onlara, **“Orada geberin gidin, sizi sınırlarımdan içeriye almıyorum”** demiyor.

Daha ne yapacak Türkiye?

Lagendjik’e göre, Türkiye, PYD hesabına ya da yerine IŞİD’le savaşmalıymış..

Emriniz olur!..

Yani, **Ortadoğu’daki bu kanlı oyunda senaryoyu PYD ile PYD’nin (ve aynı zamanda IŞİD’in) arkasındaki Batılılar yazacak, Türkiye de, figüran ve dublör olarak her rolü üstlenecek..**

Madem Türkiye’den, “insanlık” için “koşulsuz” her fedakârlığı bekliyorsun, **neden aynı şeyi Salih Müslim denen dinozor** yapmıyor?

Madem “insanlık” adına “koşulsuz” davranmak gerekiyor, bunu Salih Müslim’in bizzat kendisi yapsın.

Salih Müslim, kendi örgütü için hiçbir taviz vermeyecek, fakat Türkiye, Salih Müslim’e, onun örgütünün başarısı için her tavizi verecek..

Lagendjik efendideki zekâyı görüyor musunuz!..

Bu beyinsiz "nüfuz ajanı" (casus), bir taraftan da, Türkiye'yi PKK ve "çözüm süreci" üzerinden tehdit ediyor, şantaj yapıyor.

Asıl şantajı, Batı adına kendisi yapıyor, sonra da Türkiye'yi, Salih Müslim'e şantaj yapmakla suçluyor.

Asıl sorun şu: Salih Müslim, iplerini elinde tutan Batılı efendileri yüzünden, Türkiye'nin haklı ve makul taleplerine evet diyemiyor; derdi de, oyundaki konumları gereği, Batılılara düşüyor.

Olay bundan ibaret.

EGEMENLİK MİLLETİN Mİ, YOKSA MİLLETİN AVRUPALI EFENDİLERİNİN Mİ?

2014 yılı sonbaharında, **Cumhurbaşkanı Erdoğan**'ın, **Fransa Devlet Başkanı Hollande**'a, AB üyeliği konusunda yeni müzakere faslı açılsın diye acayip diller döktüğüne şahit olmuştuk.

Memleketin ne hale geldiğini, ülkemizin **AB işlerinden sorumlu bakan**ının bu vesileyle yaptığı açıklama bütün çıplaklığıyla ortaya koyuyordu:

> **Bozkır: AB'ye aykırı yasa çıkarılamaz**
>
> AB Bakanı Volkan Bozkır, güvenlik reformu AB kriterlerine ilişkin, "AB uygulamalarına aykırı bir yasanın çıkması söz konusu değildir" dedi.
>
> Avrupa Birliği Bakanı ve Başmüzakereci Bozkır, Avrupalı Türk Demokratlar Birliği ve Alman Federal Meclisi Milletvekillerinden oluşan heyeti kabul etti.
>
> Bakan Bozkır kabul sonrası gazetecilerin sorularını cevapladı. Meclis de görüşülecekGüvenlik Reformu AB kriterlerine göre değerlendirebilir misiniz? sorusuna Bozkır, "Ana hatları ile Türkiye'de çıkan bütün yasalar Bakanlar Kurulu tarafından sevk edilmişse detaylı bir şekilde görüşülmektedir. Başbakanlık genelgesi çerçevesinde de AB Banlığının görüşü alınmaktadır. Meclis 'deki yasalar yaşat milletvekilleri tarafından Meclis'e sunulmuşsa o takdirde de AB Bakanlığı olarak gerekli müdahaleleri yapıyoruz. AB müktesebatına aykırı, AB ülkelerinde uygulanan uygulamalara aykırı her hangi bir yasanın çıkması söz konusu değildir" cevabını verdi.

(http://www.haber7.com/dis-politika/haber/1217253-bozkir-abye-aykiri-yasa-cikarilamaz)

Bir taraftan birileri millete "**Son kale Türkiye, İslam âleminin son umudu, dünya lideri vs.**" türünden masallar anlatırken, diğer taraftan başka şeyler kotarılıyor.

"Bu memlekette Allahu Teala'nın emirlerine aykırı yasa çıkarılamaz" diyemeyenlerin, Avrupalılar'a adeta kul köle olduğunu, **"AB'ye aykırı yasa çıkarılamaz"** dediklerini görüyoruz.

*

Evet, Allahu Teala'ya İslam'ın istediği şekilde kul olmayı kabullenmeyenlerin akıbeti işte budur: Kula kul olmak.

Aşağıya başlığıyla birlikte aynen kopyaladığımız haberin gösterdiği gibi, AB Bakanı Volkan Bozkır, "AB'ye aykırı yasa çıkarılamaz" diyordu.

"Egemenlik Allah'ındır. Allahu Teala'nın emirlerine aykırı yasa yapılamaz" diyemediniz, "Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir, Allahu Teala'yı umursamadan istediğini yapsın" diyerek yeri göğü inlettiniz, sonunda egemenliğin gerçekte milletin Avrupalı efendilerine ait olduğu ortaya çıktı.

Sanki AB, kutsal kitap.. Anayasa'nın da üstünde.. Ve, AB söz konusu olduğunda **millî irade**, millet iradesi vs. aldatmacalarının buharlaşıp yok olduğunu görüyoruz.

Eğer gerçekten bir **millî güvenlik**ten söz edeceksek, millî güvenlik için bu anlayıştan daha tehlikeli bir yaklaşımdan söz edilebilir mi?!

*

Bizzat milletin kendisi, Allahu Teala'nın emirlerine aykırı yasa çıkarılmasına karşı çıkınca bunun adı **irtica** olur, kimse millî iradeyi vs. hatırlamaz,

fakat **tanrılaştırılan, ilahlaştırılan,** adeta Allahu Teala yerine tapınılan bir merci haline getirilen **AB** söz konusu olduğunda kimseden ses çıkmaz.

Sadece Bakan Bozkır değil, bu anlayışa karşı sesini yükseltmeyen, zımnen veya açıkça destek veren herkes, fiilen ve resmen, Allahu Teala'nın yerine **AB'ye kulluk** ediyor demektir.

Tabiî bu, **İslam'a göre böyle**.. (**Diyanet İşleri Başkanlığı'nı bu konuda açıklama yapmaya davet ediyorum. Yanlışımız varsa düzeltsinler de görelim.**)

Laik zihniyete göre, durum farklı.. AB'ye aykırı yasa çıkarılamaması, böylesi bir anlayışın savunulması çağdaşlaşma, ilerleme vs. demek oluyor.

Laiklere lafımız yok, canlarını sıkmasınlar, onların ne olduğu malum.. Bizim muhatabımız, müslüman olduklarını söyleyenler..

*

İnsan, **Samirî**'nin böğüren **buzağı**sını tanrı edinen **Yahudiler**'in aklına şaşıyor, fakat günümüzün kendisini müslüman zannedenlerinin çoğunun durumu, o Yahudiler'inkinden mahiyet itibariyle farklı değil.

Bugünün böğüren buzağıları soyut şeyler..

Sayalım: Laiklik, demokrasi, Fransız İhtilali patentli "millî iradeci"lik, ulusal çıkar ideolojisi, ırkçılık, devletçilik, Batı mamulü vatancılık ideolojisi..

Liste, böyle uzayıp gidiyor.

Allahu Teala, Casiye Suresi'nin 18'inci ayetinde, **"Sonra seni emirde/işte bir şeriat üzere kıldık, sen ona uy, bilmeyenlerin hevalarına tabi olma!"** buyuruyor.

Bugünün kendisini müslüman olarak tanıtan insanı ise, ***Kur'an*** ayetlerini yanık bir sesle okuduğu zaman işin bittiğini düşünüyor.

Kalkıp, hiç değilse **ikrar** düzeyinde Şeriat'i benimseyen devlet ve toplumlara, "Şeriat'i bırakın, **laik** olun!" diyebiliyor. (Ki iman, kalb ile tasdik, dil ile **ikrar**dır; ikrar yoksa, iman yok demektir. Amel ise, ulemanın çoğunluğuna göre imanın şartı değildir, kemalindendir.)

Modern Samirî putlarının hiçbirine itirazları yok..

Tek benimsemedikleri, benimseyemedikleri, İslam Şeriati..

Naziler'in "Ein Reich, ein Volk, …" mottosunu bile alıp, bir eksiltme iki ilave ile dörde çıkarabiliyorlar: "**Tek devlet, tek millet**, …"

Naziler'in sloganını bile alabiliyorlar da, bir alamadıkları, ***Kur'an*** ayeti… Casiye, 18.

İçinizde hiç, bir cuma namazında "**Şeriat'in önemi**" konulu hutbe dinleyen var mı?

ÇÖZÜM SÜRECİ ABD'NİN OYUN İÇİNDEKİ OYUNU MUYDU?

PKK'nın başındaki isim Cemil Bayık, 2014 yılı sonbaharında Avusturya gazetesi ***Der Standard'***dan Michael Völker'e konuşmuştu.

Gelinen noktada üçüncü bir gücün çözüm sürecine gözlemci olmasını istediklerini söyleyen Cemil Bayık, ***"Bu ABD olabilir. Uluslararası bir heyet de olabilir. Aracılara, gözlemcilere ihtiyaç var. Bizler Amerikalıları da (gözlemci olarak) kabul edebiliriz, ve gördüğümüz kadarıyla o yöne doğru bir gidiş var"*** demişti.

1999 yılının Mart ayında **Abdullah Öcalan**'ın **CIA** tarafından Türkiye'ye teslim edilmiş olması ile Çözüm Süreci olarak adlandırılan gelişmeler, birbirinden kopuk biçimde ele alınamazlar, alınmamalıdırlar. (Eşkıya liderinin teslim edilişinden bir ay sonra **Fethullah Gülen**'in Pensilvanya'ya yerleşmesi de ilginç.)

Muhtemelen, "bebek katili"ni Türkiye'ye teslim edenler, içerdeki uzantıları vasıtasıyla (bunlara **nüfuz ajanı** ya da **tesir ajanı** deniliyor), Türkiye'yi bir zaman sonra, bu cani üzerinden bir çözüm sürecine itmeyi daha baştan planlamış bulunuyorlardı.

(Bana kalırsa, bu "içerdeki" uzantılar, "Biz artık '**aktör**' olarak '**oyun kurucu**' hale gelmeliyiz, '**özgüven**'le hareket etmeliyiz vs." türünden parlak ve yaldızlı laflarla birilerini "dolmuşa bindirdi, gaza getirdi"ler.

İçimizdeki kendilerini çok zeki zanneden kendisinden habersiz sonradan görmeler de, "Bakın biz aktör olduk, oyun kuruyoruz" diyerek "havaya girdiler".

Belki de bu tür şeyleri düşünmemeliyiz, belki ABD'nin Türkler arasında hiç ajanı yok, ve belki bu ajanlar sadece oturup neler olacak diye bekliyorlar.)

Ve muhtemelen, sürecin bir sonraki aşaması olarak, Bayık'ın yaptığı çağrı planlanmıştı.

*

Evet, büyük bir ihtimalle, Bayık'a dile getirdiği bu aklı verenler, ve bu çağrının zamanlamasını yapanlar, bizzat Amerikalılar'dır.

Daha doğrusu, ABD ile PKK, aralarında bu konuda anlaşmış olmalıdırlar. (Aslında anlaşmadan söz etmek abes, ABD söyler, PKK yapar. Zamanında **Çevik Güç**'ün PKK'yı korumuş olduğu bilinen birşey.)

DIŞ GÜÇLERLE İŞBİRLİĞİNDE FETHULLAH GÜLEN'İ GEÇMEYE ÇALIŞMAK

Yeni Şafak gazetesinde bir dönem "devlet**in** adamı" yazar olarak kalem oynatan Cem Küçük, Aralık 2014'te yayınlanan bir yazısında, Fethullah Gülen'i "**dış güçlerin adamı**" olmakla suçlayanların, onu "dış güçlerin adamlığı"nda geçmeye karar vermiş olduklarını **deşifre** etmişti.

Şecaat arzeden merd-i Kıptînin sirkatini söylemesi babından.. Akıllı düşman ahmak dosttan hayırlıdır diye boşuna dememişler.

Gülen, geçmiş yıllarda, Cem Küçük'ün iddia ettiği gibi, birtakım cinayetlere, kanlı komplolara, (en azından göz yummak suretiyle) ortak olmuş olabilir. Böyle bir yeteneğinin bulunduğunu 15 Temmuz'da gösterdi.

Fakat, **Türkiye "derinleri"yle işbirliği içinde olanların** bu "cinayet kardeşliği"ni zaten yapmakta olduklarını biliyoruz.

Dünyada çok az ülke Türkiye gibi faili meçhul zengini..

*

Karşımızda, Cem Küçük'ün itiraf ettiği şekilde, **Gülen'i uluslararası alanda yalnızlaştırmak için dış güçlerin oyuncağı olmaya ondan bile daha fazla hazır bir yapı** var.

Okuyalım:

> **Fethullah Gülen Batı nezdinde de bitecek!**
>
> … Gülen'in bir yüzünde hoşgörü, diyalog, insan hakları, demokrasi gibi maskeler vardı. Öbüründeyse istihbarat operasyonları, kumpaslar, sahte

kanıt üretmeler, KPSS soruları hırsızlığı hatta kanlı cinayetlere yol verme gibi karanlık bir yüz vardı.

Evet bu son söylediğimi bilerek söylüyorum… Ben adil bir adamım. Mesela geçen hafta paralel örgütün cinayet işlemekle görevli bir birimi olmadığını tarzlarında cinayetin olmadığını söylemiş biriyim. Paralel örgüt de adil yargılanmalıdır. Benim bu söylemimi Samanyolu hemen ana haberinde kullandı. Gülen Batı nezdinde meşru algılanmak için doğrudan silahlı bir birim kurmamıştır. Fakat bu demek değildir ki bazı cinayetlere dolaylı ve taşeronlar aracılığıyla Gülen'in bağlantısı olmamıştır. Hrant Dink Cinayeti, Gülen'in Batı'daki itibarını yerle bir edecek olaydır. Bu süreci hep beraber yaşayacağız. Ergenekon operasyonunun başlatılması ve TSK'nın Gülenist yapı tarafından ele geçirilmesi süreci Gülen için hayatiydi. 2007-8'de tek gündemi buydu Gülen'in. Türk devleti içindeki paralel istihbarat Hrant Dink'in öldürüleceğini Gülen'e bildirmişti. Gülen'den kendi polis istihbaratına gelen talimat netti: Sakın engellemeyin hatta teşvik edin…

Evet yanlış okumadınız… Pensilvanya, Hrant Dink cinayeti ile ilgili engellemeyin ve teşvik edin talimatını vermiştir. Bunun üzerine Ali Fuat Yılmazer ve Ramazan Akyürek bu olayı organize etmiştir. 2008'deki Başbakanlık Teftiş Kurulu raporunun bu iki polisle ilgili kanıtları çok nettir. Mesela Hayko Bağdat da Akyürek-Yılmazer ikilisinin cinayette aktif rol oynadığını söylerdi hep. Şimdi cemaatin kanalından maaşa bağlanınca Hrant için adalet duygusunu yitirmişe benziyor. Dink'le ilgili talimatın Gülen'den gittiğini şu an hem MOSSAD hem de CIA bilmektedir. **Bu iki teşkilat Türk devletine de bu bilginin kendilerinde olduğunu belirtmiş ve yeniden Türkiye-ABD-İsrail arası stratejik ortaklık günlerine dönülürse Gülen'in Dink cinayeti gerçeğinin Batı medyasının manşetlerine çıkacağı garantisini vermişlerdir.** Aslında hem Washington hem Tel-Aviv Gülen'in Türkiye halkı nezdinde bittiğini ve bir

daha kendine gelemeyeceğini biliyor. Şu an Türkiye'yi istedikleri dış politika çizgisine getirmek için Gülen'i rehine gibi kullanıyorlar. **Türkiye ise** bir yandan direniyor bir yandan **elindeki güçlerle pazarlık** yapıyor. **Türkiye ile ABD-İsrail bloğu uzlaştığı an** Gülen'i portakal gibi sıkıp atacaklar. Gülen'in Dink cinayetindeki parmağının ortaya çıkması ile **tüm cemaat Batı'dan deport edilecek**. Hiç merak etmeyin **2010'lu yıllar içinde Gülen ve örgütünün şu an Türkiye'de itibarı nasıl sıfırsa Washington ve Brüksel'de de durum aynısı olacak.**

(http://www.yenisafak.com.tr/yazarlar/cemkucuk/fethullah-gulen-bati-nezdinde-de-bitecek-2006679)

Cem Küçük, ikide bir, "Benim yazdıklarımın çıktığını unutmayın" demiyor muydu?!

Evet, Küçük'ün yazdığı şekilde, birileri, **"hain, dış güçlerin ajanı, adamı vs."** diye suçladıkları Fethullah Gülen'e karşı, eski efendileriyle işbirliği içine girebilirler.

Bu, onların eski huyu.. Can çıkar, huy çıkmaz..

İnsan, Küçük'ün Gülen için yazdıklarına bakınca, **"2001 yılında Prof. Dr. M. Es'ad Coşan'a karşı da birileri dış güçlerle acaba işbirliğine girmemiş olabilirler miydi?"** diye düşünmeden edemiyor.

ABD Dışişleri Bakanlığı'nda tezgâhlandığını Cem Küçük'ün de yazmış bulunduğu 28 Şubat'ın hesabını, o süreçte ABD ile işbirliği yapmış bulunan **derin güçler** hiçbir zaman vermediler.

TERÖR KAVRAMI, BATI'NIN PSİKOLOJİK SAVAŞ ALETİDİR

Kavramlarını başkalarına kabul ettirenler, onların zihinlerine de egemen hale gelirler.

Kim, kendi kavramlarını başkalarına kabul ettirmeyi başarırsa, onları yönetmeyi ve yönlendirmeyi de başarır.

O yüzden, Müslümanlar için öncelikli mesele, kendi kavramlarıyla düşünmeyi öğrenmektir.

Terör gibi Batı'nın uydurduğu ve içini doldurduğu kavramlarla düşünenler, ne müslümanca düşünmeyi başarabilirler, ne de Batı'nın zihinler üzerindeki hâkimiyetinden kendilerini kurtarabilirler.

İslam'da **bağy** gibi kavramlar vardır. Ve yine, darü'l-İslam, darü'l-harp ve darü's-sulh gibi kavramlar kullanılır.

Hz. Peygamber s.a.s.'e en çirkin, müstehcen ve ayıp **karikatürlerle** saldırılan bir ülke, **darü's-sulh** olamaz.

Ve, Hz. Peygamber s.a.s.'e hakaret eden bir kimseye herhangi bir şekilde tepki gösteren bir kimse de, terörist kabul edilemez. O, emr-i bi'l-maruf ve nehy-i ani'l-münker yapmış olur. (Tabiî ki bu, hakaret suçunu işleyenler dışındaki kimselere saldırma hakkını vermez.)

*

Mekke devrinde bir grup arkadaşıyla bir yerde namaz kılmakta olan Sa'd bin Ebî Vakkas r.a., kendilerine hakaret eden müşriklerle kavgaya tutuşmuşlar ve Sa'd bin Ebî Vakkas bir deve kemiğiyle onlardan birinin başını yarmıştı.

Bugünkü anlayışa göre bu, terördür. Sa'd bin Ebî Vakkas, kibarca fikir mücadelesi yapmalı, "Ne kadar ayıp, lüften hakaret etmeyin, çok kırıldım" demekle yetinmeliydi.

İslam, bu değildir.

Kimse, kendi içindeki nifakı ve iman zayıflığını İslam diye anlatmasın.

ABD BAŞKANI'NA GAZZE İÇİN MEKTUP YAZAN YOK

ABD Başkanı Barack Obama, 2012 yılında dönemin başbakanı Erdoğan'a 'Sevgili Tayyip' diye başlayan bir mektup yazmıştı.

Söz konusu mektupta Obama'nın Erdoğan'dan Cuma namazından sonra "radikal dinci şiddeti telin eden ve barışı özendiren" konuşma yapmasını rica ettiği görülüyor.

Mektubun Eylül 2012'de ABD'de yayınlanan '***Müslümanların Masumiyeti***' adlı filmin İslam dünyasında büyük tepkilere sebep olması üzerine yazıldığı anlaşılıyor.

Mektup şöyle:

> "BAŞKAN OBAMA'DAN BAŞBAKAN ERDOĞAN'A KİŞİSEL BİR MESAJ
>
> Washington, D.C.
>
> 14 Eylül 2012
>
> Sevgili Tayyip,
>
> Şu sıralar Ukrayna ile Bosna-Hersek arasında yolculukta olduğunu biliyorum, şu anda Washington'da gece yarısını biraz geçti.
>
> Bunu sana iki gündür yaşananlar üzerine yazıyorum, zira paylaştığımız çıkarlarımıza zarar verecek şekilde **Cuma günü şiddetin artması yönünde çok ciddi bir tehlike sözkonusu**.
>
> Eminim şu dünyada bir çok kimseyi inciten video görüntüsünü sen de duymuşsundur. Açıkça söyleyeyim ki ABD hükümetinin bu görüntülerle

hiçbir ilgisi yoktur. Bu görüntüdeki mesajı reddediyoruz, bu benim kişisel görüşlerime taban tabana zıttır ve Amerika'nın arkasında durduğu değerleri de yansıtmamaktadır.

Bildiğin gibi biz İslam'a saygı duyuyoruz ve Muhammed Peygamber'e hakaret ederek İslam'a saldıran bütün çabalara da karşıyız. Fakat bu videoyu engelleyemeyiz. Bu teknoloji çağında bu mümkün değil. Ayrıca ifade özgürlüğüne bağlılığımız da böyle bir şeyi yapmamızı engellemektedir.

Buna rağmen, **Orta Doğu'daki büyükelçiliklerimiz büyük risk altındadır** ve bugünkü Cuma namazından sonra bölgedeki insanlarımızın ve elçiliklerimizin şiddetli saldırılara maruz kalacağı konusunda derin endişe taşıyoruz. Radikallerin bu videoyu Amerika'ya yahut diğer ortak ve müttefiklerimize saldırmak için bir bahane olarak kullanmalarına izin vermemeliyiz.

İnanıyorum ki **bugün sen İslam dünyasında en çok sözü geçen liderlerden birisin ve eğer insanlar senin sükunet çağrını ve şiddeti lanetlemeni işitirse** bunun gerçek bir etkisi olacaktır.

Senden ricam bugün insanlar **Cuma namazına gitmeden önce açık bir şekilde acilen bir konuşma** yapmandır.

Bu konuşmanda diplomatik personelimiz ve tesislerimize saygı gösterilmesini vurgulaman ve **dini savunmanın yolunun şiddetten değil barıştan geçtiğini söylemen** çok önemli olacaktır.

İnanan insanlar olarak bizlerin, bu videoyu üreterek şiddet sarmalını provoke etmek isteyen ve inancımızın savunduğu değerleri de ihlal eden bu insanları engellemek boynumuzun borcudur.

Sana çok teşekkür ediyorum dostum ve bir kaç gün içinde sen eve dönünce tekrar görüşmeyi dört gözle bekliyorum.

Saygılarımla

Barack"

"PERSONAL MESSAGE TO PRIME MINISTER ERDOGAN FROM PRESIDENT OBAMA

Washington, D.C.

September 14, 2012

Dear Tayyip,

I understand you are traveling between Ukraine and Bosnia-Herzegovina, and it is just after midnight in Washington.

I am writing to you because given what has happened in the last two days, there is a very real danger that there could be an escalation of violence on Friday that would be very damaging to our shared interests.

I am sure you are familiar with the video that has offended so many people around the world. Let me be clear that the US government had nothing to do with it. We reject its message, which entirely contradicts my personal views and the values that America stands for.

As you know, we respect Islam, and we are opposed to efforts to offend Islam by defaming the Prophet Mohammed. But we cannot block this video; it is not possible in this age of technology, and we are bound by our commitment to free expression.

> Nevertheless, our embassies across the Middle East are at risk and we are deeply concerned that after Friday prayers our people and installations in the region could be vulnerable to attack. We must not let extremists use this video as a pretext to attack America, or our other allies and partners.
>
> I believe that you are one of the most credible voices in the Islamic world today, and that if people hear you calling for calm and condemning violence it will have a real impact.
>
> I would ask that you speak out immediately and forcefully before people go to Friday prayers today.
>
> It will be important to emphasize that diplomatic personnel and facilities must be respected and that the way to defend religion is through peace rather than violence.
>
> As people of faith, we have an obligation to prevent the people who d this video provoking a cycle of violence that violates the values that undergird our faith.
>
> I thank you my friend, and I look forward to talking again in a few days' time when you are at home.
>
> Sincerely,
>
> Barack"

Erdoğan, Obama'nın ricasını kırmadı, Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'e hakaret eden gösterilen tepkileri şiddetle kınayan bir açıklama yaptı.

Anadolu Ajansı, 14 Eylül 2012 Cuma günü abonelerine şu haberi geçti:

> **Başbakan Erdoğan Yalta'da, dünyayı sarsan film skandalıyla ilgili açıklama yaptı…**

Başbakan Erdoğan ”Biz Libya'daki eylemi şiddetle kınıyoruz. Şiddetle karşısındayız ve bu konuda müşterek atmamız gereken adımlar neyse onları atmaya hazır olduğumuzu da zaten taziye mesajında belirttik” dedi.Erdoğan, ”Dünya Müslümanlarına bir kez daha hatırlatıyorum. Bu çok ciddi provokasyon ve çok ciddi bir tahriktir. Bu tahrik karşısında şiddete başvuranların da Müslümanlara provokasyonu vardır” dedi.
Başbakan ***Recep Tayyip Erdoğan***, ”İslam'ın yüce değerlerine ve ***Hz. Peygamber***'e hakaret, fikir ve inanç hürriyeti içinde değerlendirilemez. Dinlere, peygamberlere, insanların kutsal değerlerine yönelik hakaretler fikir ya da eleştiri hürriyeti olarak görülemez. Bu film açıkça provokasyon ve düşmanlığa yönelik davranıştır. Dünya Müslümanlarına bir kez daha hatırlatıyorum. Bu çok ciddi provokasyon ve çok ciddi bir tahriktir. Bu tahrik karşısında şiddete başvuranların da Müslümanlara ***provokasyonu*** vardır.”

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, ”İslam'ın yüce değerlerine ve Hz. Peygamber'e hakaret, fikir ve inanç hürriyeti içinde değerlendirilemez. Dinlere, peygamberlere, insanların kutsal değerlerine yönelik hakaretler fikir ya da eleştiri hürriyeti olarak görülemez. Bu film açıkça provokasyon ve düşmanlığa yönelik davranıştır” dedi. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, İslam'a ve Hz. Muhammed'e hakaretler içeren filmle ilgili olarak, İslam dünyasına ”sağduyu” çağrısı yaparken, ”Bu cuma gününde ibadet yapıp bizim yüce değerler adına toplandığımız Cuma namazlarında şiddete, teröre ve masum insanların zarar görmesine yol açacak provokasyonlara karşı lütfen dikkatli olalım. Medeniyetler ittifakını hayata geçirebilmek için bahsettiğim bu değerlere titizlikle sahip çıkmalıyız. Asla bu oyuna gelmemeliyiz. Dünya Müslümanlarına bir kez daha hatırlatıyorum. Bu çok ciddi bir provokasyondur. Çok ciddi bir tahriktir bunun karşısında şiddete başvuranların da bilesiniz ki Müslümanlara bir provokasyonu vardır ve biz bunu da reddediyoruz. Asla kabul etmiyoruz” dedi.

Başbakan Erdoğan, Ukrayna'ya bağlı Kırım Özerk Cumhuriyeti'nde düzenlenen Yalta Avrupa Stratejisi Yıllık Toplantısı'na onur konuğu olarak katıldı. Erdoğan, burada yaptığı konuşmada, İslam dünyasında tepki çeken ve Hz. Muhammed'e hakaretler içeren filmle ilgili değerlendirmelerde bulundu. …
Bu tip olaylar karşısında Müslümanların ve diğer dinlerin mensuplarının ***meşru ve barışçıl protesto haklarını*** kullanmalarını ve kutsal değerlerini savunmalarını "haklı bir tutum" olarak gördüğünü ifade eden Başbakan Erdoğan, şöyle devam etti:

"Ancak, protesto hakkı hiçbir şiddetin, hiçbir terör eyleminin özellikle de masum insanlara zarar vermelerinin gerekçesi olamaz. Bu ne vicdanidir ne İslamidir. Tüm insanlığa barış ve insanlık mesajı veren İslam, masum insanlara zarar veren terör eylemlerini mahkum etmiştir. Hiç kimse İslam adına hareket ettiğini söyleyerek, son örneğini Libya'da ABD diplomatik misyonuna saldırıda gördüğümüz şekilde terör ve şiddet eylemlerini asla meşrulaştıramaz. İslami söylem ve sembolleri istismar ederek bu tür eylemlere imza atanlar en büyük zararı Müslümanlara vermektedir. Dolayısıyla bu filmin arkasındaki zihniyet ve organizasyon da İslami sembol ve söylemleri istismar ederek terör eylemlerine imza atanlar da nefretle kınanmalıdır."

Dünya Müslümanlarına çağrı

Tüm dünya Müslümanlarına, "İslamın değerlerine ve yüce peygamberin çizgisine ibretle, vakarla ve sağduyuyla sahip çıkalım'' çağrısı yapan Erdoğan, Cuma namazı sonrasında yapılması muhtemel gösterilerle ilgili şu değerlendirmelerde bulundu:

"Özellikle bugün mübarek cuma günüdür. Bu cuma gününde ibadet yapıp bizim yüce değerler adına toplandığımız Cuma namazlarında şiddete,

teröre ve masum insanların zarar görmesine yol açacak provokasyonlara karşı lütfen dikkatli olalım. Medeniyetler ittifakını hayata geçirebilmek için bahsettiğim bu değerlere titizlikle sahip çıkmalıyız. Asla bu oyuna gelmemeliyiz. Dünya Müslümanlarına bir kez daha hatırlatıyorum. Bu çok ciddi bir provokasyondur. Çok ciddi bir tahriktir, bunun karşısında şiddete başvuranların da bilesiniz ki Müslümanlara bir provokasyonu vardır ve biz bunu da reddediyoruz. Asla kabul etmiyoruz."

Başbakan Erdoğan, konuşmasının ardından konuyla ilgili bir soruyu yanıtlarken şu değerlendirmelerde bulundu:

"Tunus'ta başlayan süreci başarıyla yürüten idareciler olduğu gibi başarıyı hazmedemeyen provoke eden güçler de var. Tunus'taki mevcut yönetim bu tür girişimlerine başından itibaren çok kesin bir duruş sergiledi ve aşırılıklara müsaade etmedi. Mısır'da şu anda Tahrir'i körükleyenler var fakat mevcut Cumhurbaşkanı'nın duruşu bu noktada çok çok demokratik ve kesinlikle, 'tepkilerinizi teröre yönelik şiddet eylemleriyle değil, düşüncelerinizle koyun' demekle demokrasi içinde bu işin nasıl yürütüleceğine dair mesajlarla duruşu gayet yerindedir. Fakat Libya'daki mevcut yönetim geçici bir yönetim olması hasebiyle ciddi boşluklarla bu sürecin aynı döneme rastlaması oradaki aşırı güçlerin böyle bir eylemi yapmasına zemin hazırladı diye düşünüyorum. Özellikle uluslararası teröre birçok elçisini feda etmiş bir ülkeyiz. Şu anda da terörle mücadele eden bir ülkeyiz. Dünyanın neresinde olursa olsun, hangi dinin mensubu olursa olsun ortak bir mücadele platformu oluşturmak suretiyle mücadele edebiliriz. Eğer bu mücadeleyi birlikte yürütemezsek her zaman değişik ülkelerde değişik üzüntüyü hep birlikte yaşayacağız. Şu anda özellikle değerli dostum Sayın Obama'nın da bu hazırlanan filmle ilgili ona olumlu bakması gibi bir şeyi düşünmüyorum. Böyle bir şey söz konusu değil ama bu filmi hazırlayan düşünce maalesef o da tahrik unsuru taşıyan nitekim bunu da ifade eden bir aşırı uçtur. Bunun da tabii mahkum edilmesi, bunun

da cezalandırılması gerekir diye düşünüyorum. Bu tahrik maalesef bu tür neticeleri doğurmuştur ve biz Libya'daki bu eylemi şiddetle kınıyoruz, şiddetle karşısındayız ve bu konuda müşterek atmamız gereken adımlar neyse bunları atmaya hazır olduğumuzu da zaten taziye mesajımda da bildirdim."

CIA-MİT STRATEJİK ORTAKLIĞININ STRATEJİK DERİNLİĞİ

Hayır, MİT'in eski müsteşarlarından (başkanlarından) **Fuat Doğu**'nun "içinden **şube müdürlüğü ve Sinop** geçen" cümlesini hatırlatacak değilim.

Ahmet Takan ***Yeniçağ*** gazetesinde yazarken "Ya sabır!.." başlıklı yazısında şunu söylemişti:

> " 'FETÖ' kapsamında yapılan operasyonlarda kuşkulu bazı noktalara yeri gelmişken bir kez daha dikkat çekmek isterim. 15 Temmuz hain darbe girişimini araştırmak üzere kurulan Meclis araştırma komisyonu, **ABD Büyükelçisi** John Bass'a neden davetiye göndermez?.. Bass'a, '15 Temmuz darbe girişimi hakkında bazı yerlerde sohbet ederken, (**Türkiye'de darbe girişimini CİA planladı iddiaları…CİA Türkiye'de yaptığı işlerin tümünü MİT ile yapıyor. Eğer öyleyse MİT de işin içinde**) dediğiniz doğru mu' diye neden sormaz?"

Aslında, John Bass'tan önce, MİT'e, "Yabancı bir ülkenin büyükelçisi MİT hakkında nasıl böyle konuşabiliyor? Böyle konuşmasını sağlayacak neler yaptınız?" diye sormak gerekiyor.

Diyelim ki John Bass, yalan söylüyor; CIA, Türkiye'de yaptığı işlerin tümünü MİT ile yapmıyor, MİT'ten habersiz yaptığı işler de var. Yine de, yukarıda aktarılan sözünden, **CIA'in Türkiye'de yapmak istediği pekçok şeyi, MİT ile birlikte gönlünce yaptığı, yapabildiği** sonucu çıkar.

*

Bu aynı zamanda, dolaylı şekilde, "CIA Türkiye'de bir darbe yapılmasını isterse, MİT bunu engellemeye çalışmaz, tam aksine, CIA'e şartsız destek verir, kayıtsız şartsız itaat eder" demek oluyor.

Cumhurbaşkanı Erdoğan, "**ABD'nin teslim edilmesini istediği herkesi ona verdik**, onlar Pensilvanya'daki teröristi bize vermiyor" diyebildiğine göre, Amerikan Büyükelçisi boş konuşmuyor.

Ve Erdoğan, fırsat düştüğünde Müslümanlar'a verip veriştirdiği halde ABD hakkında neredeyse her zaman ümitvar ve iyimser olabildiğine göre, Amerikan "devlet"i ile bizim bilmediğimiz türden işbirliği tecrübelerine sahip olmalı..

Ve demek ki, isminin başında "Milli" sıfatı bulunan MİT'in "milli"liği CIA devreye girinceye kadar. En azından Amerikan Büyükelçisi açısından durum bu..

John Bass'ın açıkladığına göre, MİT, bir taraftan CIA ile birlikte çalışıyor, CIA'in Türkiye'de istediği herşeyi yapmasını sağlıyor, diğer taraftan da aynı MİT'in "ülke içine yönelik" çalışan ajanları, MİT'in CIA ile çevirdiği dolapları görmezden gelerek eleman ve muhbir olarak kullandıkları T.C. vatandaşı kişilere "vatana hizmet, yerlilik, millilik, vatanseverlik" edebiyatı yapıyor, onları "gaza getiriyor"lar.

ERDOĞAN, DIŞ POLİTİKA, VE ÇİFTE STANDART

Bir zamanlar Erdoğan, **İslam İşbirliği Teşkilatı Ekonomik ve Ticari İşbirliği Daimi Komitesi (İSEDAK)** 32. Toplantısı'nın açılış oturumunda ABD başkanı seçilen Trump'ı savunmak için bütün bir İslam dünyasına hitaben şunları söylemişti:

> "Olaylar karşısında susarsak, bir şey demezsek, Batı'ya selam duran eli kanlı tiranları kırmızı halılarda ağırlamayı, kendilerini eleştirenleri ise diktatör olarak yaftalamayı bunlar sürdüreceklerdir. **Eğer bunlar birisine 'diktatör' diyorsa benim indimde o iyidir.** Ecdadımız da değerlendirmeyi böyle yapmış. **'Filanca mı dedi, o zaman onun tersini düşün…'** Ben de şimdi bunlar birilerine diktatör mü diyor, orada tam tersini düşüneceksin, o insan gayet iyidir. Çünkü onların çıkarlarına gelmiyor. Şimdi ABD bir seçim yaşadı değil mi? Hesap tutmadı. Hesap farklıydı, seçimi **Trump** kazandı. Amerika'da Trump'a ne demeye başladılar? **Diktatör** demeye başladılar. Avrupa'nın değişik ülkelerinde sokaklara döküldüler, diktatör demeye başladılar. Hani demokrattınız? Demokrasi sandık değil mi? Sandıktan çıkan neticeye saygı değil mi? Sandıktan çıkan neticeye niye saygı duymuyorsunuz? Sandıktan şimdi böyle bir netice çıktı, Trump çıktı, saygı duyun. Bize de geliyorlar diyorlar ki **'Bak Trump, Müslümanların aleyhinde konuştu, İslam'ın aleyhinde konuştu'… Biz siyasette bu tür şeylerin hepsine alışığız.** Bugün böyle konuşulur, sonra bu yanlış düzeltilir. Fakat biz burada kalkıp kesinlikle **oyuna gelmememiz** lazım.
>
> "En son Amerikan Kongresi'nin 11 Eylül terör hadisesi konusunda aldığı kararı biliyorsunuz değil mi? Ne kararı aldılar? Dediler ki **'Bu iki kuleyi Suudi Arabistan vurdu, öyleyse bunun bedelini Suudi Arabistan'dan**

alacağız. İsteyen Suudi Arabistan aleyhinde dava açabilir.' Başlattılar mı? Dava açmaya başladılar. Böyle mantıksız bir şey olabilir mi? Her ülkenin içinden terörist çıkar mı? Çıkar. Sen şimdi benim ülkemden bir terörist çıktı diye nasıl oluyor da bir devleti, bir ülkeyi cezalandırıyorsun. Böyle bir şey olabilir mi? Ama Amerikan Kongresi böyle bir kararı alabilme cüretini gösterdi. Bakın şimdi yeni bir adım daha atıyorlar. Onu da söyleyeyim. Yine Amerika. Kuveyt Türk ve Kuwait Foundation. Bunların bankalarıyla ilgili teröre destek verdikleri düşüncesiyle şimdi bunlara yönelik de aynı oyunu, aynı numarayı çevirmek istiyorlar.

"İslam ülkeleri olarak bu çifte standart karşısında, insanımıza zarar veren bu eylemler karşısında artık sesimizi ve tepkimizi yükseltmemiz gerektiğini düşünüyorum. Batılı ülkelerin kendi çıkmazlarını, kendi bunalımlarını İslam dünyası ve Müslümanlar üzerine yansıtarak perdelemesine daha fazla tahammül edemeyiz. Çünkü biz tepkimizi **demokrasinin imkanları içinde** ortaya koymazsak, emin olun bu tavrın sahipleri daha fazla cesaret bulacaklardır. Biz haksızlıkları yüzlerine vurmazsak, korkarım ki bunların pervasızlıkları daha da artacaktır. Biz sessiz kalırsak, Batılı ülkeler için El-Kaide, DEAŞ gibi terör örgütleri kötü, ama şu an için onlara zarar vermeyen PKK, YPG, DHKP-C, FETÖ gibi yapılar iyi olmaya devam edecek." (http://www.sabah.com.tr/gundem/2016/11/23/cumhurbaskani-erdogandan-islam-ulkelerine-tarihi-cagri)

Ekselans, bu Batı, **Saddam'a "diktatör"** derken sen ne yapıyordun, hatırlıyor musun?

Sen, ABD ile birlikte Irak'a "çullanmak" için **"tezkere"** mücadelesi vermiyor muydun?!

Ve bu tavrından pişmanlık duymayan, yakın zamanlarda bile, **“Tezkere çıkmalıydı, çıkmamasının zararlarını görüyoruz”** anlamında konuşan sen değil misin?!..

Evet, Batı, Saddam’a “diktatör” demiyor muydu?!..

Batılılar Trump’a diktatör dedikleri için Trump “iyi” oluyor da, **Saddam neden kötü oluyordu?..**

Irak’a 11 Eylül’ün yol açtığı atmosfer sayesinde uydurma gerekçelerle saldırmamışlar mıydı?!

O zaman sen **“diktatör**” Saddam’a karşı Suudi Arabistan ile birlikte ABD’nin yanında yer almadın mı?!..

Neden o zaman “**Batı Saddam için kötü diyorsa, Saddam iyidir, bunların dediklerinin tersini düşünüp yapmalıyız”** demedin?!.. Ve hâlâ da demiyorsun?!

Neden sen **çifte standard**ın mücessem hali ya da bronz heykeli gibisin?!

Neden sende **tutarlılık** namına hiçbir şey bulamıyoruz?..

Neden sen bazen “**balık hafızalı**” gibi konuşuyorsun?

Ve neden millete “balık hafızalı” muamelesi yapıyorsun?..

*

Stephen Covey’in “***Etkili İnsanların Yedi Alışkanlığı***” adlı kitabını 2001 yılında okumuştum..

İyi bir kitaptı..

Covey, insanların düşünce ya da yaklaşımlarının “merkez”ine dikkat çekiyor, kiminin para, kiminin cemaat/grup/parti, kiminin aile, kiminin eş, kiminin iş,

kiminin makam, kiminin vatan, kiminin devlet, kiminin ırk, **kiminin ise düşman merkezli düşünme** hatasına düştüklerini anlatıyordu.

Mesela para merkezli düşünen bir insan için **değer**li olmak, paralı olmaktı. Parasız insan ise değersizliğin ta kendisiydi. Böylesi bir insanı ancak para motive ederdi.

Aile merkezli düşünen bir kimse içinse, iyi, doğru ve değerli olan,
ailesinin **tasvib**ini almış olandı. Ailesinin beğenmediği şeyler ise kötü demekti. Böylesinin hayattaki **ölçüsü** ailesiydi.

Bazısı da "**düşman merkezli**" olurdu. Bunlar, **kendilerine ait doğruları bulunmayan, düşmanına göre konum belirleyen**lerdi. Onlar için doğru hareket, düşmanının yaptığının tersiydi.

Covey'e göre, esas olan **"ilkeli" olmak**tı. Çünkü ilkeler yere ve zamana, coğrafyaya ve tarihe **göre** değişmezdi. "**İlke merkezli**" olan insan, hayata bakışının temeline adalet, dürüstlük, doğruluk, ahde vefa, merhamet, hakkaniyet, tevazu ve yardımseverlik gibi "**değerler**"i yerleştirir ve hayatı bu değerler çerçevesinde yorumlardı.

Ona göre, "**din merkezli**" düşünmek de yanlıştı. Buradaki dinden kastının "örgütlü din", yani **kilise ve kilisevari örgütlenmeler/gruplaşmalar/teşkilatlar** olduğunu söylüyor, "**dinî ilkeler**"in ise, aksine, yol gösterici olduğunu vurguluyordu.

Bilgece, **hikmetli** bir kitaptı..

Erdoğan'ın yukarıdaki laflarına baktığımızda ise, **bilgelik ve hikmet** namına çok fazla birşey bulamıyoruz..

*

Batı, **Trump'a "diktatör"** diyormuş, o halde Trump'ın iyi biri olduğunu düşünmeliymişiz..

Batı, **Hitler**’e de “diktatör” diyor, Libya’ya saldıran **Mussolini**’ye de, Kırım Türkleri’ne vs. olmadık zulmü yapan **Stalin**’e de..

Yani şimdi bunları da sahiplenmemiz mi gerekiyor?!..

Neden Trump’a sahip çıktığının yüzde biri kadar bile Saddam’a sahip çıkmadın, onu arkadan vurmaya çalıştın?..

Batı’nın hedefe koyduğu, sonra da gidip, değil insan haklarına, “**hayvan hakları**”na bile aykırı düşecek şekilde evinde öldürdüğü **Üsame**’ye neden aynı mantıkla sahip çıkmadın?..

Üsame’nin yaşadığı ülkenin yönetimine, “İşte adresi şurası, beraber gidip yakalayalım, sonra da adil bir şekilde yargılayıp asalım” diyemezler miydi?!..

Neden bu konuda Batı’ya tek bir kelimeyle bile itiraz etmedin de, şimdi çıkıp, **“Sizin için Üsame neyse, bizim için Fethullah odur”** diyerek, Üsame’yi Fethullah derekesine düşürüyor ya da Fethullah’ı Üsame derecesine çıkarıyorsun?..

Neden hiçbir zaman “**Batı Üsame’ye karşı olduğuna göre o iyi biri olabilir**” demedin de, bu “şüpheci” yaklaşımdan sadece Müslümanlar’a verip veriştirmiş olan Trump nasipleniyor?

*

Batı Trump’a diktatör diyormuş da, o halde Trump iyiymiş..

Ekselansları, **Trump, Batı’nın ta kendisi..**

Trump’ı seçen, sen değilsin, Batı..

Trump’a diktatör diyenler, ona oy vermeyenlerin hepsi de değildi.. Azınlıkta kalan çok küçük bir gruptu..

Büyük çoğunluk ise, “Artık başkan o” diye düşünüyordu.

*

Söylenen söz kadar, onun nerede ve kimlere karşı söylendiği de önem taşır.

Bu Trump güzellemesinin **İslam İşbirliği Teşkilatı Ekonomik ve Ticari İşbirliği Daimi Komitesi (İSEDAK)** 32. Toplantısı'nın açılış oturumunda yapılmış olması önemlidir.

İslam ülkelerinin temsilcilerinin önünde dile getirilerek onlar üzerinden **ABD**'ye ve yeni **Amerikan yönetimine**, Trumpçı ekibe verilen bir mesaj var.

Soru şu: Oradaki mesajınla, Trump üzerinden **ABD'ye (yeniden veya değil) bir tür "biat"** etmiş oluyor musun, olmuyor musun?

Türkiye Cumhuriyeti'nin Osmanlı'nın ve Selçuklu'nun devamı olduğunu söyleyerek devletteki devamlılığa vurgu yapan sen,
ABD'deki **devamlılığı** bilmiyor olamazsın.

Buna rağmen, Trump liderliğindeki **yeni yönetim**e, ABD'yle ilişkiler konusunda İslam ülkelerine olumlu "rol model" olabileceğin mesajını veriyorsun.

Bir yandan da, Trump ağacını göstererek, ABD ormanını gözlerden saklamaya uğraşıyorsun.

Trump'a değil, ABD'ye bir tür biat etmiyorsan, Trump'a verilen bu "açık çek" nedir?.. Amerikan "**devlet aklı**"na, **Üst Akıl**'a, "Geçmişi unutalım, geleceğe bakalım" diye zeytin dalı uzatmıyorsan, bu Trumpçılık ne anlama geliyor?

Ve bunu, bu Trumpçılığı tutup hiç olmayacak bir yerde, İslam ülkelerinin temsilcilerinin önünde yaparak kendini ispatlamaya, ABD'ye mesaj vermeye çalışıyorsun.

Bunun farkında mısın?..

ULUSLARARASI DERİN ŞANTAJ SİYASETİ

Kemal **Kılıçdaroğlu** CHP Genel Başkanı olduğu dönemde, ***Twitter***'dan (***X***'den) Cumhurbaşkanı Erdoğan'a şöyle seslenmişti:

> Erdoğan, sana soruyorum: 2.400 km ötedeki sığınmacı nasıl bizi tehdit ediyor? Hani hükümetin sınırlarımıza hakimdi? Yoksa değil mi? Olmadığını ve kasten oldurmadığını biliyoruz. Çünkü her gün düzensiz yeni sığınmacılarla karşı karşıya kalıyoruz. Sonra da senin anlattıklarınla…
>
> "Yol geçen hanı" mı Türkiye Erdoğan? Sınırı koruyamadığını, Biden'a verdiğin sözü yerine getirdiğini itiraf ediyorsun. Bunca sığınmacıyı bu topraklar kabul edemez. **Kapalı kapılar ardında hangi taahhütlerde bulunduğunu söyle artık millete. Yine mi mal varlığınla tehdit edildin!**
>
> (https://t24.com.tr/haber/kilicdaroglu-ndan-erdogan-a-bunca-siginmaciyi-bu-topraklar-kabul-edemez-yine-mi-mal-varliginla-tehdit-edildin,972232)

Kılıçdaroğlu, bizim bilmediğimiz bazı şeyleri biliyor gibi görünüyor.

Anlaşılıyor ki, birileri onu bilgilendiriyor.

Geçmişte, "İktidarın talimatıyla **MİT**'in CHP'ye yönelik kumpaslar tasarladığı, ekip oluşturduğu" yönünde beyanları da olmuştu. Hatta, mecbur kalırsa **MİT'çilerin adlarını** bile verebileceğini söylemişti.

MİT, yapısı ve misyonu icabı **gizli** çalışır, fakat nasıl oluyorsa, bu gizlilik Kılıçdaroğlu için bir anlam taşımıyordu. Herşeyden haberdardı.

Anlaşılıyordu ki, kendilerini **“devlet üstünde devlet” (**devlet içinde devlet bile değil) gören, “Asıl devlet biziz; yasama, yargı, yürütme hava cıva” diye düşünen MİT’çiler, “Biz iktidarın da, muhalefetin de üstündeyiz, iktidara da, muhalefete de istediğimiz bilgileri istediğimiz kadarıyla veririz; ikisi de bizim aparatımız, ikisi de bize lazım” diye düşünüyorlardı.

*

Evet, öyle görünüyor ki, MİT’çiler, Erdoğan’ın hangi yabancı devlet adamıyla neyi görüştüğünü bile Kılıçdaroğlu’nun kulağına fısıldıyorlar.

Ya da, Kılıçdaroğlu’nun bizim bilmediğimiz gizli güçleri var. Adeta insanüstü bir varlık.

Görüldüğü gibi, Kılıçdaroğlu Erdoğan’a, “**Yine mi mal varlığınla tehdit edildin!**” diye sesleniyor.

Bu beyanını doğru kabul edersek (Erdoğan, yanlış olduğunu açıklamalı), “uluslararası sistem”in ağababalarının, **zihniyet ve şahsiyet bakımından az gelişmiş, bağımlılıktan kurtulamamış, kişiliğini bulamamış** ülkelerin gelecek vaad eden politikacılarının birtakım “sıradışı” faaliyetlerine önce bilerek göz yumduklarını, bildikleri halde deşifre etmediklerini, sonra da bunlar üzerinden şantaj siyaseti yürüttüklerini düşünebiliriz.

*

Aslında **tezgâh ya da düze**nek, her yerde hep aynı.. Küreseli de, yereli de, uluslararası olanı da, ulusalı da, makrosu da mikro’su da aynı mantıkla işliyor.

Ulusal düzeyde de birtakım **şahısların, kliklerin, grupların, cemaatlerin, partilerin, pırtıların** vs. önce önü açılır, uygunsuz faaliyetler için bile cesaretlendirilirler, sonra da “**varlık**“ları üzerinden önlerine fatura konulur.

Şantajın kurbanı, “**kumpas**“a geldiğini, “varlık” sahibi olmasının salt kendi kerameti, marifeti ve eşsiz yeteneğinden kaynaklanmadığını anlar, fakat iş işten geçmiştir.

Kendi başına buyruk (bağımsız, şahsiyetli) hareket etmesi durumunda sefasını sürdüğü varlığın elinden kayıp gideceğini görür. Fakat mesele sadece bu değildir, itibarı da varlığıyla birlikte tuzla buz olacaktır.

Böylece, varlık yularıyla güdülen itibarlı bir binek olarak yaşamını sürdürür.

*

Ulusal düzeyde yerli ve milli (cemaat, klik vs.) olmak genelde böyle birşeydir.

Küresel düzeyde ise, uluslararası sistemin onayladığı “gelişmekte olan, Batı’nın değerleriyle uyumlu ülke” olma bu anlama gelir.

İSMET İNÖNÜ VE "BAĞIMSIZ DIŞ POLİTİKA" HAYALİ

*"**Daha bağımsız ve kişilik sahibi dış politika** izlenmesini istiyorsunuz. Herkes aynı şeyden söz ediyor. Nasıl yapacağım ben bunu? Karar vereceğim ve işi teknisyenlere havale edeceğim. Onlar ayrıntılı çalışmalar yapacaklar ve öneriler hazırlayacaklar. Yapabilirler mi bunu? Hepsinin çevresinde **uzman denen yabancılar** dolu. **İğfal** etmeye çalışıyorlar. Başaramazlarsa işi **sürüncemede** bırakmaya çalışıyorlar. O da olmazsa **karşı tedbir** alıyorlar. Bir görev veriyorum sonucu bana gelmeden, Washington'un haberi oluyor. Sonucu memurdan önce, sefirden (büyükelçiden) öğreniyorum. Bağımsızlık savaşından sonra Lozan'da esas mücadele bu uzmanlar konusunda oldu. Yoksa sınırlar zaten fiili durum idi. Tazminat işini iki devlet aramızda çözerdik. Bütiin mücadele idaremîze yapılmak istenen müdahale yüzünden çıktı. Bir tek uzman vermek için büyük ödünlerde bulunmaya hazırdılar. Dayattık. Biz onların neden ısrar ettiklerini biliyorduk. Onlar bizim neden inatla reddettiğimizi biliyorlardı. Böyledir bu işler, **peygamber edasıyla size dünyaları vaad ederler. İmzayı attınız mı ertesi gün gelmişlerdir.** Personeli gelmiştir, teçhizatı gelmiştir, üsleri gelmiştir. Ondan sonra sökebilirsen sök. Gitmezler. Ancak bu sorunun üzerine vakit geçirmeden gitmek gerek. Yoksa ne bağımsız dış politika, ne bağımsız iç politika güdemezsiniz. Havanda su döversiniz. Fakat sanmayınız ki bu kolay bir iştir. Denediğinizde başınıza neler geleceği bilinmez…"*

Yukarıdaki sözler, **İsmet İnönü**'ye ait.

1963 yılında ABD ile Kıbrıs konusunda anlaşmazlık yaşanınca söylemiş.

Aynı durum, **iç politika**da da bir ölçüde geçerlidir.

Seçimlerde adaylar "peygamber edasıyla size dünyaları vaad ederler". Oyu verdiniz mi, ertesi gün sizi unutmaları mümkündür.

Konuşmalarına bakılırsa, hiç kimse makam, mevki, itibar, maddî imkân, şan şöhret peşinde değildir, hepsi de vatana ve millete hizmet için yola çıkmışlardır, nefsanî arzulardan hepsi de soyutlanmışlardır.

Aynı zamanda da çok dürüsttürler. Hiç yalan söylemezler.

*

Bir süre önce birisi bana internet üzerinden bir soru yöneltmiş bulunuyordu. Bugünkü şartlarda Türkiye'de **Müslümanların nasıl bir siyaset takip etmeleri** gerektiğini soruyordu.

Gereksiz bulduğum için cevap vermemiştim.

Çünkü insanlar, siyasetten, mevcut **parti kavgalarını ve demokrasi oyununu** anlıyordu.

Ve bu demokrasi oyunu, önce sana, oyuna katılmak için kendi **"ilke ve kuralları**"na uymak zorunda olduğunu söylüyordu.

Şunun gibi: Eski Mısır'dasınız ve size "**Firavun'un ilke ve kurallarına bağlılık** kaydıyla siyaset yapabilirsiniz" deniliyor.

Ya da cahiliye Mekke'sindesiniz ve "**Ebu Cehil'in ilke ve yasalarına** riayet şartıyla her faaliyetinizin serbest olduğu" bildiriliyor.

Önünüzdeki iki seçenek var: Ya bu oyunun dışında kalacaksınız, ya da **takiyye** yaparak, gerçek niyetinizi saklayarak oyuna katılacaksınız.

Ancak, bu öyle bir oyun ki, gerçekte, sistemin efendileri takiyye yapmanızdan rahatsız değil, "İstemem, yan cebime koy" diyor.

Çünkü, **dünyevî imkânlar karşılığında kişiliğinizi ve kimliğinizi satmış** olacağınızı biliyorlar.

*

Birşeyi daha biliyorlar: Bir süre sonra, konuştuğunuz gibi inanmaya başlayacağınızı.

Nitekim, Türkiye müslümanları, Hz. Ömer'in, "**İnandığınız gibi yaşamazsanız, yaşadığınız gibi inanmaya başlarsınız"** sözünü unutalı çok oldu.

Dindarlıkları da **lüks ve konforlu** hale geldi.

Mesela lüks ve konforlu umre *tebdil-i hava*sı, tatili ya da turistik gezilerine ilgi fazla..

Lüks iftarları da unutmamak gerekiyor tabiî ki..

Dünya görüşleri de MİT prodüksiyonu yerlilik ve millilikten ibaret.

*

Günümüz şartlarında **sahih İslam** anlayışına **Akparti**'nin verdiği zararı CHP veremez.

Çünkü, CHP'nin geçmişte yediği bir **din düşmanı** damgası var ve insanlar onun dinî konulardaki açıklamaları karşısında ihtiyatlı.

Fakat aynı şey, **Akparti** için söz konusu değil.

Bu yüzden, en tabandaki oy verenler farkında olmasa da, yukarıya doğru çıkıldıkça havalar değişiyor.

Yukarılarda, ele geçirilen makam ve mevkilerden, ihalelerden vs. başı dönmüş olanlar arasında, Atatürkçülük, laiklik, *"yerlilik ve millilik adı altında savunulan" faşist* dünya görüşü, "alenî bir Şeriat karşıtlığı" almış başını gidiyor.

En tipik örnek, Mısır ve Tunus'ta Şeriat'e karşı laikliği savunan **Tayyip Erdoğan**.

Ankara, hiç de Üsküdar’dan göründüğü gibi değildir.

*

Evet, Erdoğan’ın ve Akparti’sinin milletin **itikadına ve imanına** verdiği zarar, mevcut şartlarda CHP’ninkini geçmiş durumda.

CHP, mevcut duruşuyla ancak **amel** noktasından zarar verebiliyor. Amel’e engel olabiliyor. Mesela başörtüsü ve sakal gibi konularda sorun çıkarabiliyor.

Derin devletin ve MİT’in güdümüne girmiş olan Akparti’nin zararı ise, kendisini, **itikat ve iman** alanında gösteriyor.

Zararı daha büyük ve köklü.

Yine Erdoğan’la ilgili bir örnek verelim. Şu söz ona ait: **“Yola ilk çıktığımız andan beri etnik, bölgesel, *dinsel milliyetçiliği* ayaklarımızın altına aldık.”**

Yola çıkarken ayaklarının altına aldı ve yolda sürekli hatırlattı.

Bir: Bu söz, laik Türkiye Cumhuriyeti’nin **resmî ideolojisi** açısından çağdaşlık, İslam açısından ise **küfür**dür.

Çünkü dinî değerleri bırakın böyle **ayaklar altına alma** türünden aşağılamaları, salt kabul etmemek bile küfürdür.

Ben de bir müslüman olarak Erdoğan’ın bu laflarını ayaklarımın altına alıyor, layık olduğu yere, çöplüğe süpürüyorum.

Şimdi Erdoğancı “yağdanlık” taifesi “Din başka, milliyetçilik başka” diyebilir.

O halde, ikinci maddeye geçelim..

İki: Peki ey “Aziz Atatürk”çü Erdoğan, sen “**Atatürk milliyetçiliği ayaklarımın altındadır, ayaklarımın altına alıyorum**” diyebiliyor musun?

Ki, mevcut Anayasa'nın ikinci maddesi şöyle: *"Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, millî dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı,* ***Atatürk milliyetçiliğine bağlı****, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk Devletidir."*

Yoksa, "Atatürk milliyetçiliğini ayaklar altına alma"nın Atatürk'ü ve **"Sivil Toplumun (sıradan insanların) Tanrısı"** devletin resmî ideolojisini (ya da **beşer icadı dinini**) ayaklar altına alma ve aşağılama anlamına geleceğini düşünerek bundan kaçınıyor musun?

Peki, aynı hassasiyeti **hak *din* (İslam)** için niye gösteremiyorsun?

Demek ki senin asıl inandığın şey **din (İslam)** değil, **Sivil Toplumun Tanrısı'nın tanrısı Atatürk..**

Buyur, "Atatürk milliyetçiliği ayaklarımın altındadır" de, kimseden korkmadığını göster!

Üç: Bediüzzaman şöyle sesleniyor:

> "Ebedî ve daimî olan **İslâmiyet milliyeti**, muvakkat, dağdağalı unsuriyetle (ırkla) bağlanmaz ve aşılanmaz. Ve aşılamak olsa da, İslâm milletini ifsad ettiği gibi, unsuriyet milliyetini dahi ıslah edemez, ibka edemez."

İslamiyet (din) milliyetçiliği ebedî ve daimîdir, ahirette de saadet ve selamet getirir.

Onu aşağılamak ise, tevbe edilmezse, **ebedî** azaba yol açar.

Bir sözü söyleyen ile ona razı olan **aynı hükme tabi** olduğu için, Erdoğan'ın bu tür sözlerini onaylayanlar, onunla aynı durumdadırlar.

Erdoğan sonradan Şeriat'le ilgili güzel bir açıklama yaptı, umarız kalıcı ve devamlı olur.